

50 jaar

1967

2017

OLAT
Wandelsportvereniging

50 **JAAR**

.....
De Ollandse Lange Afstand Tippelaars vijftig jaar jong. Het is de vraag of Cornelis van Montfort en zijn wandelmaatjes zich in het najaar van 1967 een voorstelling konden maken waar hun clubje 50 jaar later zou staan.
.....

We moeten ze met zijn allen maar heel dankbaar zijn. Doordat toen OLAT is opgericht, is wandelend Nederland en niet alleen Brabant of de omgeving van Sint-Oedenrode een INSTITUUT rijker geworden. Wie het over wandelen heeft en van wandelen houdt, heeft het over OLAT, kent OLAT, waardeert OLAT of moet snel nog bijgeschoold worden. Niet de NWB, de KNBLO of nu de KWbn heeft wandelen in Nederland zo populair gemaakt, maar clubs als OLAT, RWV en de FLAL. Daar kom je mensen tegen met wandelen in hun bloed, in de genen en op hun voorhoofd, echte liefhebbers. De ruim 900 leden van vandaag en de meer dan 200 vrijwilligers vormen samen het echte OLAT.

OLAT-lid worden en blijven is eenvoudig; het kost je maximaal 32,50 euro per jaar en eigenlijk hoef je er verder niets voor te doen; je hoeft zelfs geen wandelkilometer per jaar af te leggen. OLAT-lid zijn is natuurlijk veel meer: je voelt je verbonden met elkaar, je houdt van wandelen, je geniet van de natuur in Brabant, je houdt van gezellige gelijkgestemde mensen ontmoeten en samen iets doen. Dat maakt OLAT als vereniging zo uniek en zo bijzonder. Lid van de OLAT-familie klinkt soms wat klef, maar dat is het toch echt als je er bij stil staat. De band is er altijd, je hoeft elkaar niet vaak te zien, je weet wat je aan elkaar hebt en als het wat tegenzit, zet je er samen de schouders onder en wandel je samen op.

Families blijven vaak heel lang bestaan en zo willen wij ook met OLAT de toekomst in. Wij, het huidige bestuur, de vrijwilligers en de leden van nu, zijn alleen maar leden van weer een OLAT-generatie. Als je nu in de OLAT-geschiedenis terugkijkt, zijn we al aan de vierde generatie begonnen. Gemiddeld is een OLAT-lid ongeveer 15 jaar actief als wandelaar. Generaties lopen in elkaar over en dat maakt het mooi. Familiebijeenkomsten zijn vaak heel gezellige reünies en dat beeld en gevoel wil OLAT ook uitstralen bij al zijn activiteiten voor jong of oud, nieuw of ervaren, snel of rustig lopend, korte of lange afstand. Voor iedereen is plaats in de OLAT-herberg, als je maar van wandelen houdt.

Voor je ligt een prachtig jubileumboek dat ingaat op de eerste 50 levensjaren van OLAT en stilstaat bij het OLAT van nu. Het is het eerste deel van een familiechroniek, waar nog vele delen van zullen volgen. OLAT 60 jaar is dichtbij, OLAT 100 jaar is te overzien. Geniet ervan om bij en met OLAT te zijn, dat doen wij ook.

Bestuur OLAT

Joop Wesseling, voorzitter
Ad Ketelaars, penningmeester
Harrie Paulissen, secretaris
Ad Verbakel, lid
Frank Marchand, lid
Petra Rommers, lid

50 JAAR OLAT

AD VAN ASTEN

De nestor van "ons Buukske". Dat moet toch bekend in de oren klinken. Op een middag bijna in het voorjaar van 2017 mocht ik op het "hoofdkantoor" van ex-hoofdredacteur Ad van Asten vertoeven. Natuurlijk moest ik daarvoor eerst een afspraak maken met zijn secretaresse, zijn vrouw Dini. Ze bemoeit zich nergens mee, maar houdt de boel wel scherp in de gaten!

Ergens in de zomer van 1983 is Ad lid geworden van OLAT en dat muisje zou letterlijk nog een heel lang staartje hebben.

Allereerst was hij natuurlijk fervent wandelaar. In de loop der jaren mocht hij vele hoogtepunten op wandelgebied bijschrijven. Eigenlijk allemaal in de buurt, het Brabantse. Om maar even wat te noemen, hij liep 25x de Nijmeegse Vierdaagse en 68 Kennedymarsen, waaronder 23x Someren, 26x Bergeijk en 19x Sittard.

Nog in het OLATNieuws van januari 2016 konden we lezen over de vele verdiensten van Ad van Asten: hij was lange tijd de

spil van de redactie bij het OLATNieuws, hij hield de prestaties op het gebied van langeafstandstochten en de bijbehorende puntentelling bij en hij was een enthousiast deelnemer en verslaggever bij de Clubreizen. Steeds weer kwamen zijn redactionele kwaliteiten naar boven. Maar, hoe kwam Ad nu bij het OLATNieuws terecht?

Tijdens de Algemene Leden Vergadering van 1995 kwam er een oproep; men zocht iemand om in de redactie te gaan zitten. Daarna ontwikkelde het zich steeds verder en verder. Ad, reeds enige jaren gepensioneerd, had echt meer dan een 40-urige werkweek "daarboven" aan OLAT. Boven, zijn "heiligdom", zijn "hok", daar gebeurde het allemaal. 's Morgens eerst een stuk wandelen, terug, een bak koffie en dan naar "boven" tot de middagmaaltijd, weer terug naar "boven", daarna nog even een boterhammetje en nogmaals terug naar "boven" tot een uur of acht/half negen. Daarna vond zijn secretaresse het meer dan genoeg en eiste zijn aandacht op.

"nog even naar boven"

Redactieleden maakten een tekst nog via Word Perfect, legden die onder de fax, toetsten het telefoonnummer van Ad in en daar ging het artikel. Het was voor Ad een dure grap en zijn secretaresse mopperde nogal eens, want ondertussen liep de telefoonrekening met al dat faxen flink op. In overleg met het bestuur kreeg hij daar gelukkig een vergoeding voor. De rampen die zich in die periode afspeelden, wil je niet weten: dan liep de fax vast, dan weer was het papier op. Destijds heeft drukkerij Niëns veel meegeholpen om dat pionierswerk op tijd

in goede banen te leiden. Net zoals nu het geval is, kwam het "Buukske" steeds weer op tijd uit. Het was weliswaar een tijd van vernieuwing, waarin OLAT altijd heel voortvarend is geweest, maar niets gaat zonder slag of stoot.

Een van de leukste dingen in die tijd vond Ad de column "Met Joop aan tafel". Die twee kenden elkaar zo goed dat Ad werkelijk aan een half woord van de voorzitter genoeg had om er weer een sappig, maar correct voorwoord van te maken. Hij vond het heerlijk om in deze vrijheid te kunnen werken en het vertrouwen dat hij daarmee kreeg. Zo waren er alweer twee mensen gelukkig.

Hoewel vele redacteurs hem zijn voorgedaan, heeft Ad een bijzondere staat van dienst en is hij terecht niet alleen Lid van Verdienste en Ereid geworden, maar heeft hij bij zijn afscheid ook de Cornelis van Montfort Trofee in ontvangst mogen nemen. Ad, een man van oneindige historie en verhalen, we kunnen nog uren doorgaan. Ad, bedankt voor je inzet en je grote betrokkenheid gedurende vele en vele jaren, ook weer voor dit gesprek. En Dini, bedankt voor de jarenlange gastvrijheid, zoals altijd smaakte de koffie vanmiddag ook weer goed.

-Lies Wesseling-

Ad actief bij de organisatie van het prestatiewandelen en als deelnemer aan de clubreis

KRONIEK 50 jaar OLAT

1967

Op 23 november 1967 wordt in café Rijken-Toelen in Olland de wandelsportvereniging O.L.A.T. (Ollandse Lange Afstand Tippelaars) opgericht. Voorzitter: Cornelis van Montfort, secretaris: Anton Buiting, penningmeester: Marietje van Montfort. Verder worden Leo van Aarle en Sjef Ploun in het bestuur gekozen. De naam wordt gekozen op voorstel van Sjef Ploun.

1968

In mei organiseert OLAT haar eerste Kennedytocht met 109 deelnemers. In september wordt voor de eerste maal de Marathonnachttocht over 42, 50 en 60 km georganiseerd.

1969

Tijdens de 45 km winterserietocht van januari vallen 43 van de 52 deelnemers uit.

1970

OLAT wordt 2e tijdens de teamkampioenschappen van de NLAWB. De trainingen hiervoor worden gehouden in Rooi rond 'Santo Anno', de boerderij van voorzitter Van Montfort. In augustus wordt een 50 km prestatietocht gehouden in het kader van het Sportweekend van Sint-Oedenrode.

1971

OLAT wordt 3e tijdens de teamkampioenschappen.

1972

De winterserietocht van maart, over 50 km, wordt voor het eerst overdag gewandeld. Ook dit jaar wordt OLAT 3e bij de teamkampioenschappen. Voor het vieren van haar 1e lustrum krijgt OLAT geen toestemming van de wandelelite om haar grote wens (het organiseren van een 100 EM-tocht) in vervulling te doen gaan. Als vereniging moet OLAT eerst bewijzen dat ze de capaciteit heeft om een dergelijke tocht te organiseren.

(Vervolg op pagina 9)

1975

ORGANISATIE
De jaargang 2011, nummer 1-12
januari 1975

WINKELFONTSERIES OLLANDE LANGE AFSTAND TIPPELAARS
opgericht 23 november 1967

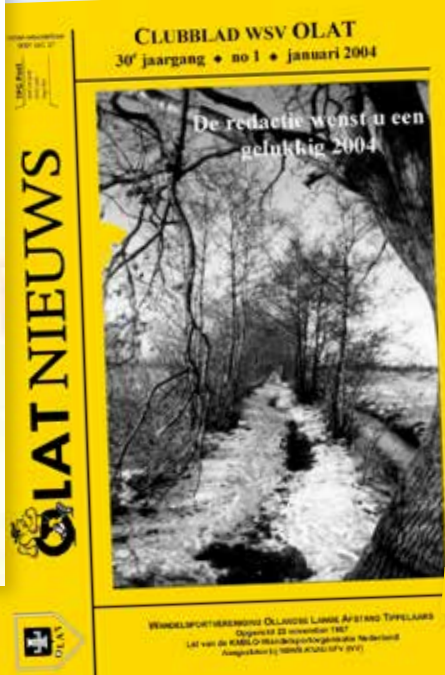
REDACTIE / TIJDSCHRIFTE / LAY OUT
A. van der Linden, Beeldbureau 126, 0402 EP Bovenland/Bovenrij
Tel. 0476 789000, fax 0476 789001, e-mail: a.van.der.linden@ovr.nl

VERLENDE
Gepubliceerd in 1975
O.L.A.T. - Nieuws
1975
1976
1977
1978
1979
1980
1981
1982
1983
1984
1985

2006

CLUBBLAD WSV OLAT
36e jaargang + no 1 + januari 2004

De redactie wenst u een gelukkig 2004

WINKELFONTSERIES OLLANDE LANGE AFSTAND TIPPELAARS
opgericht 23 november 1967

OLAAT NIEUWS

2006

OLAAT NIEUWS
JAARGANG 32 - NUMMER 1 - JANUARI 2006

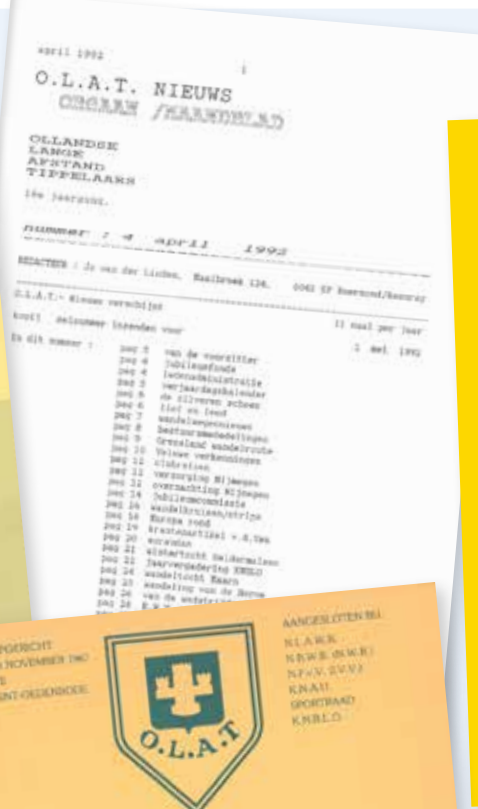
Clubblad van wandelop- of vereniging OLAT

1978

OLAAT NIEUWS
ORGAN - MAANDBLAD VAN DE
OLLANDE LANGE AFSTAND TIPPELAARS

1985

OLAAT NIEUWS
ORGAN - MAANDBLAD VAN DE
OLLANDE LANGE AFSTAND TIPPELAARS

OLAAT NIEUWS
CLUBBLAD VAN WSV OLAT - JAARGANG 36 - NO 1 - JANUARI 2008

IN DEZE UITGAVE ALLES OVER ONZE WINTERSERIES
VERDER O.A.: EEN VERSLAG VAN DE LIZER 3-DAGSE
ONZE SPONSOREN
WANDELGAAR OP HET GRAAF VAN HORNEPAD

OLAAT NIEUWS
NOVEMBER 1989

OLLANDE LANGE AFSTAND TIPPELAARS
opgericht 23 november 1967

2003

OLAAT NIEUWS

OLAAT WENST BEDEELN EEN MOOL WANDELGAAR

OLAAT NIEUWS
ORGAN - MAANDBLAD VAN DE
OLLANDE LANGE AFSTAND TIPPELAARS

15e JAARGANG, NUMMER 1
JANUARI 1989

REDACTIE / TIJDSCHRIFTE / LAY OUT
A. van der Linden, Beeldbureau 126, 0402 EP Bovenland/Bovenrij
Tel. 0476 789000, fax 0476 789001, e-mail: a.van.der.linden@ovr.nl

1989

OLAAT NIEUWS
CLUBBLAD VAN WSV OLAT - JAARGANG 32 - NUMMER 1 - JANUARI 2007

Ollande Lange Afstand Toppelars
opgericht 23 november 1967

1985

OLAAT NIEUWS
ORGAN - MAANDBLAD VAN DE
OLLANDE LANGE AFSTAND TIPPELAARS

OLAAT NIEUWS
ORGAN - MAANDBLAD VAN DE
OLLANDE LANGE AFSTAND TIPPELAARS

15e JAARGANG, NUMMER 3
M.A.B. 7
1989

REDACTIE / TIJDSCHRIFTE / LAY OUT
A. van der Linden, Beeldbureau 126, 0402 EP Bovenland/Bovenrij
Tel. 0476 789000, fax 0476 789001, e-mail: a.van.der.linden@ovr.nl

OLAAT NIEUWS
CLAUBBLAD VAN WSV OLAT - JAARGANG 2011 - NUMMER 1-12

OLAAT NIEUWS

OLAAT NIEUWS
CLUBBLAD VAN WSV OLAT - JAARGANG 31 - NO 1 - JANUARI 2003

OLAAT NIEUWS
1999

OLAAT NIEUWS
ORGAN - MAANDBLAD VAN DE
OLLANDE LANGE AFSTAND TIPPELAARS

1989

OLAAT NIEUWS
CLUBBLAD VAN WSV OLAT - JAARGANG 36 - NUMMER 1 - JANUARI 2008

OLAAT NIEUWS
2009

OLAAT NIEUWS
CLUBBLAD VAN WSV OLAT - JAARGANG 37 - NUMMER 1 - JANUARI 2009

OLAAT NIEUWS
2017

OLAAT NIEUWS
ORGAN - MAANDBLAD VAN DE
OLLANDE LANGE AFSTAND TIPPELAARS

1992

CONTRIBUTIE:
hoofdstad: 3,00 €
overige: 2,00 €

INHOUD:
OLAAT NIEUWS
OLAAT NIEUWS
OLAAT NIEUWS

OLAAT NIEUWS
OKTOBER 1994

OLAAT NIEUWS

OLAAT NIEUWS
ORGAN - MAANDBLAD VAN DE
OLLANDE LANGE AFSTAND TIPPELAARS

opgericht 23 november 1967
aangesloten bij NLAWS - KNLBO - NBSW - KNAU

DE METER VAN PETER

Ondergetekende is waarschijnlijk een van de weinige OLAT-leden die de jaargangen van OLATNieuws laat inbinden. Jan van de Zanden heeft er ook veel van in huis. Het OLAT-secretariaat is helaas ca. 6 jaar geleden overgegaan naar het digitale archief. Op de foto 27 banden, die 34 jaar beslaan.

In die 34 jaar hebben we 7 redacteuren "versleten": Wim Bakker, Jo van der Linden, Hans Offermans, Ben van der Velden, Ad van Asten, Margriet Fischer en Mirjam Kies. De meesten hebben het lang uitgehouden, maar Ad spant de kroon. Dan wil ik nog niet eens de redactiemedewerkers noemen, dat wordt wel een top 40.

Een schat aan gegevens is in deze banden terug te vinden: kennismaking met leden, voorwoord van de voorzitter, mededeling van de secretaris, de wedstrijduitslagen, het clubkampioenschap, de ledenlijst (vooral in de eerste 20 jaar), aanmeldingen van leden, de jaarvergaderingen, de geridderden (door Hare Majesteit de Koningin en de Commissie Onderscheidingen), de jubilarissen, de overledenen, krantenartikelen, tijdschriftartikelen, de OLAT-wandelwegen, andere Nederlandse wandelpaden, de Kempische Wandeldagen, de OLAT-winterserie, de Clubreizen (meestal naar de Ardennen).

Ondergronds

Het Internationale Evenement, de Lichtjesroute, Ondergronds Wandelen van Houthalen naar Beringen. Ballonvaren tijdens de KWD, verslagen van de Camino (o.a. gelopen door Margriet Fischer en Theo Tromp), het WoD (Wandelen op Dinsdag), de Rooise Wandelingen, de IML-tochten (van Nijmegen tot Arenzano, en van Higashimatsuyama tot Roturoa), de IVV-wandelingen, OLAT-leden in het buitenland, nieuws van andere wandelverenigingen, de snelwandelaagenda, de wandelaagenda (was veel beter leesbaar dan het Landelijk Wandel Programma), de Kennedymarsen, verslagen van veel grotere tochten (Rotterdam-Nijmegen, de Mergellandroute, de Haervejen, de Dodentocht), de Europamarsen, de Vierdaagse van de IJzer, de Marche du Souvenir et de l'Amitié,

boekbesprekingen, saaie en interessante advertenties, komische en professionele cartoons, een kinderrubriek (MOLAT) en bergbeklimmingen. Er waren feuilletons, die we afleveringen lang konden volgen (o.a. Theo Tromp en Peter van Beljouw).

Eigen stijl

Het record had waarschijnlijk Christian Koehler: 46 delen! Sommigen hadden een typische eigen stijl (om er maar eens een paar te noemen: Constant Dedel, Coos Verburg en Henri Floor, Rinda Scheltens, Ad van Asten, Cees en Inge Mol en Piet Jansens). Eigenlijk hadden de banden geel moeten zijn (de familiekleur van OLAT), maar dat is een kleur die weinig boekbinders kunnen leveren. Daarom maar een knalgeel kastje aangeschaft, om ze in op te bergen. Natuurlijk, alles is vergankelijk. Er is een liedje "Marmor, Stein und Eisen bricht" (was al een hit voordat OLAT werd opgericht) en zo zal dit na mijn overlijden ook snel bij het oud papier belanden. Kan volgend jaar zijn, of over 25 jaar. Maar tot die tijd zal ik er zo nu en dan met veel plezier in terugkijken!

-Peter van de Ven-

In gesprek met de boswachter

NATUUR EN WANDELEN

OLAT organiseert haar wandelingen in en door de mooie natuurgebieden die onze provincie rijk is. Hierbij worden ook gebieden bezocht die eigendom zijn van terreinbeherende organisaties (Natuurmonumenten, Staatsbosbeheer, Brabants Landschap). Dit kan niet zo maar. Er moet een vergunning voor aangevraagd worden. Hierdoor hebben onze routebouwers, en Ad Verbakel in het bijzonder, regelmatig contact met de beheerders van deze gebieden.

Zo is er inmiddels een jarenlange samenwerking ontstaan, o.a. met Mari de Bijl, boswachter van het Brabants Landschap. Mari is alweer ruim 30 jaar verantwoordelijk voor natuurgebieden in het zuidoosten van de provincie. Hij zwaait er de scepter over aansprekende natuurpareltjes als Valkenhorst (Valkenswaard), Gijzenrooi (Geldrop) en Herbertusbossen (Heeze), gebieden waar OLAT regelmatig wandelingen uitzet. Reden om met hem in gesprek te gaan. OLAT als vereniging is overigens lid van het Brabants Landschap. Maar onder dat ene lidmaatschap vallen bijna 1.000 leden.

Op een herfstmiddag in november 2016 zijn Noud Wijn (onze hoffotograaf), Ad Verbakel en ik te gast op het kantoor van Mari, gelegen op een schitterend plekje, diep verscholen in de bossen nabij Heeze. Mari woont in een mooie oude boerderij, vlak naast de werkschuur en het kantoor. Hij woont daar al sinds hij in dienst kwam bij het Brabants Landschap. Het was toen een verplichting om in het gebied te wonen. De scheiding tussen wonen en werk was wel smal. We worden gastvrij onthaald met een lekker "bekske koffie". Noud maakt foto's terwijl Ad en Mari in

gesprek gaan en ondergetekende er een hele klus aan heeft om het verhaal van beide heren bij te houden.

Ad heeft het gesprek met Mari gedegen voorbereid. Hij wil graag over de samenwerking met OLAT praten en de mening van Mari horen over tal van onderwerpen. Deze vliegen over de tafel en variëren van wilde zwijnen tot loslopende honden, van stilteplekjes tot de ecologische hoofdstructuur. Ook Noud en ik mengen ons af en toe in de discussie en zo wordt het een levendig uurtje, waar we allen wijzer van worden. Graag neem ik u mee in dit gesprek.

Ad schetst eerst de veranderingen gedurende de 25 jaar waarin hij routes uitzet voor OLAT. In het begin liepen er met een georganiseerde tocht ongeveer 200 mensen mee, nu zijn dat er 800 tot 1.000. Hierdoor is de belasting voor de natuur toegenomen. Hij vraagt Mari naar zijn ideeën voor de toekomst ten aanzien van het wandelen in de natuur. Mari reageert hier positief op. Het Brabants Landschap wil mensen laten genieten van de mooie gebieden die zij beheert. Maar kwetsbare gebieden moeten ontzien worden. Mari is daarom

KRONIEK

50 jaar OLAT

Vanaf 1972 zijn de recreatieve wandeltochten niet langer dan 40 km en deze worden voortaan overdag georganiseerd. Dan komt ook een tocht van 100 km aan de orde. Er verschijnen 24 deelnemers aan de start. Slechts 21 daarvan bereiken de eindstreep.

1973

Eindelijk is het dan zover. OLAT krijgt toestemming om haar 1e 100 EM-tocht te organiseren. Op het programma staan: 100 EM (34 deelnemers), 100 km (22 deelnemers) en 50 EM (36 deelnemers). OLAT slaagt met vlag en wimpel.

1974

OLAT behaalt de 2e plaats bij de teamkampioenschappen. Naast de afstand van ca. 45 km wordt er voor het eerst tijdens de winterserie ook een 20 km afstand gewandeld.

1975

Vanaf januari wordt maandelijks het OLATNieuws uitgegeven. Ons nieuwe clubblad komt in de plaats van een maandelijks nieuwsbrief. OLAT telt eind 1975 34 leden. Het dagelijks bestuur bestaat uit Cornelis van Montfort, Frits Verhees en Marietje van Montfort.

1976

Dit jaar lopen 16 OLAT-leden officieel de Nijmeegse Vierdaagse van de KNBLO en 5 personen wagen zich op de dreven rond Apeldoorn voor de 4Daagse van de NBWB.

1977

OLAT sluit zich aan bij het IVV, de latere Nederlandse Federatie van Volkssport (NFV). In januari verschijnt het bekende OLAT-mannetje 'Appie Happie' op ons clubblad, na toestemming van de ontwerper Dick Bruynesteyn. Bij gelegenheid van het 10-jarig bestaan van OLAT wordt voor de 2e keer ons Internationaal Wandelevenement gehouden. Naast de lange afstanden zijn er ook twee korte afstanden van 30 en 15 km. OLAT wint de teamprijs. OLAT organiseert een groepsreis van 9 personen naar de 100 EM te Bristol in Engeland.

(Vervolg op pagina 13)

blij met de samenwerking met OLAT. Als er een vergunning aangevraagd moet worden om door natuurgebieden te lopen en Ad aanvoelt dat er stukjes in de route zijn die om overleg vragen, dan weten beide heren elkaar te vinden.

Mari weet inmiddels dat Ad altijd al van tevoren goed nagedacht heeft over een route. Dat is een welkome bijkomstigheid. Boswachters krijgen immers steeds meer taken naar zich toegeschoven en dan valt het niet mee om tijd vrij te maken voor alle aanvragen die binnenkomen. Maar als het nodig is, dan zoeken ze contact. Soms is het aanleiding om een stukje van de route te veranderen. Zoals laatst: een prachtig paadje om in een winterseriewandeling op te nemen. Maar Mari weet dat er veel reeën in het gebied zijn. Als er veel wandelaars komen, dan weet hij ook dat de reeën opgeschrikt worden en dan juist in de richting van een asfaltweg rennen. Dat moet je zien te voorkomen.

Kosten voor een wandeling door het gebied

Ook natuurorganisaties worden geconfronteerd met bezuinigingen. Staatsbosbeheer bijvoorbeeld, brengt inmiddels kosten in rekening. Wandelverenigingen maken ook kosten. OLAT huurt bijvoorbeeld voor iedere winterserie een chemisch toilet. De kosten bedragen €300,-. Reken uit wat dit per deelnemer kost als er slechts 400 wandelaars zijn. Mari kan het zich voorstellen dat in de toekomst kosten in rekening gebracht

moeten worden. Het Brabants Landschap loopt hierin wat minder hard dan haar zusterorganisaties zoals Staatsbosbeheer of Natuurmonumenten. Het voelt echter wel dubbel: enerzijds wil je dat mensen genieten van de natuur, anderzijds laat je ze hiervoor betalen.

Belasting voor de natuur

Ad brengt de mountainbikers ter sprake. Ook zij genieten van hun rondje door de natuur, maar belasten deze wel meer. In de toekomst zullen steeds meer mensen de natuur intrekken. Men krijgt meer vrije tijd. Je ziet nu al een toename van fietsers en motoren, vooral op mooie zonnige dagen. Ad ziet vaak dat honden los lopen. Als je daar dan wat van zegt, dan krijg je al gauw een grote mond van "het baasje". Mari stelt dat een hond in principe aangeliend moet zijn. Als de eigenaar zijn hond onder controle heeft, dan wordt dat beschouwd als aangeliend. In principe mag de boswachter mensen verbaliseren die hun hond los laten lopen. Honden schieten vaak het bos in en verstoren de rust. Je moet er niet aan denken dat er reekalfjes liggen. Ook incidenten met wilde zwijnen zijn vaak terug te voeren tot loslopende honden. Dat brengt het gesprek op het groeiende aantal zwijnen in de bossen van het Brabants Landschap. Vaak zijn dit geen wilde, maar tamme zwijnen, uitgezet door jachtcombinaties om de jacht wat interessanter te maken. Als de zwijnen in aantallen blijven groeien, kan dit problematisch worden. Ad houdt een pleidooi om het prachtige gebied Valkenhorst op te nemen in één van de toekomstige routes, maar krijgt te horen dat dit gebied met z'n prachtige visvijvers te kwetsbaar is. Het is afgesloten voor het publiek. Slechts incidenteel worden er onder leiding van de boswachter ledenexcursies georganiseerd. Er loopt dan een beperkte groep mensen ongeveer twee uur in het gebied. Daarna gaan de hekken weer dicht. Mari benadrukt dat er in het gebied drie zaken van belang zijn: water / vis / rust. Als één van deze componenten ontbreekt, dan is 50% van de natuurwaarde weg. Bovendien is het reëel om te veronderstellen dat mensen terugkomen en het gebied verstoren.

Ad haalt de plattegrond van de winterserie vanuit Someren-Heide tevoorschijn. Hij benadrukt dat hij de routes bewust ruim uit elkaar plant, zodat de wandelpaden niet te dicht bij elkaar liggen. Hiermee probeert hij rust te creëren en het gebied niet overmatig te belasten.

Momenteel is de route van 20 km favoriet bij de wandelaars. Lopers op de 40 km zijn er niet meer zoveel. Het gaat meer om het recreatief wandelen. Er zijn verzoeken om er een route van 25 km bij te voegen. Maar 5 kilometer extra betekent weer 5 km meer belasting voor de gebieden waarin je wandelt.

Ook de mooie smalle paadjes houden Ad bezig. Hij merkt op dat deze na afloop van een wandeling, als hij de pijlen ophaalt, door alle voetstappen dikwijls tot wel een meter verbreed zijn.

Mari vindt het lovenswaardig dat Ad zo bewust met de natuur bezig is. Ook is er waardering van het Brabants Landschap voor het feit dat OLAT met kunststof pijlen werkt die met elastieken bevestigd worden en dat de vereniging chemische toiletten inzet. Na afloop van de wandeling wil OLAT het gebied netjes achterlaten. Door deze maatregelen zijn er vanuit de organisatie geen andere sporen dan de vele voetafdrukken te zien. Mari beaamt dat de overlast door de OLAT-wandelingen relatief beperkt is.

Werken in de natuur

Inmiddels heeft OLAT recent twee keer het initiatief genomen om mensen in de natuur aan het werk te zetten. In Lieshout bijvoorbeeld, heeft een groepje van 15 OLAT-leden bij het kanaal flink gekapt en gesnoeid. Het jaar ervoor heeft OLAT gewerkt in een gebied van Natuurmonumenten, volgend jaar is Staatsbosbeheer aan de beurt. Op deze

wijze probeert OLAT iets terug te doen. Immers genieten we met elkaar van de natuur. Wat mindere ervaringen zijn er met de Landelijke Natuurwerkdag, die op de 1e zaterdag van november plaatsvindt. Door het grote aantal deelnemers is het moeilijk om iedereen goed in te zetten en er veel rendement uit te halen. Met een klein groepje pak je stevig aan en is er aan het einde van de dag ook echt resultaat te zien. Mari vindt dit werken in de natuur een mooi initiatief. Het is een stuk samenspel. De natuurbeherende organisaties verlenen vergunningen, OLAT doet ook daadwerkelijk iets terug.

Verwerven en beheren van natuurgebieden

Ad is benieuwd naar de wijze waarop het Brabants Landschap gebieden verkrijgt. Mari vertelt dat in vroegere jaren je zomaar een gebied kon aankopen. Natuurmonumenten en Staatsbosbeheer kochten de grote gebieden, het Brabants Landschap dikwijls de kleinere. Maar nu heeft de Provincie Noord-Brabant een stevige stem. Gelukkig hebben we een "groene" gedeputeerde met hart voor de natuur. Dit is merkbaar. De provincie heeft veel gebieden aangemerkt als onderdeel van de Ecologische Hoofdstructuur. Daarin mogen de natuurorganisaties gebieden verwerven. Nabije ontwikkelingen ten tijde van dit interview zijn o.a. het uitzetten van edelherten in De Mortelen. In januari 2017 zal dit gaan gebeuren in een groot afgesloten gebied.

Het laatste onderwerp: Ad ziet de landschappelijke verschillen in de gebieden. In Noordoost-Brabant is het dikwijls landelijk met een asfaltweg en direct daarnaast een sloot. In Zuidoost-Brabant is veel meer groen en zijn er meer singels. Daarentegen zijn de Maashorstboeren zich erg bewust van de recreatieve waarde van hun gebied en creëren ze boerenlandpaden. Deze leiden soms dicht langs dassenburchten of holen van vossen.

Mari weet uit ervaring dat de dieren wennen aan het feit dat er meer mensen in "hun gebied" komen. Zij weten hier mee om te gaan, houden zich schuil en komen tevoorschijn op de uren dat er geen wandelaars zijn.

En zo houdt alles elkaar in evenwicht. Het Brabants Landschap heeft hier een hoofdtaak aan. OLAT probeert daar haar steentje aan bij te dragen door bewust bezig te zijn met het uitzetten van wandelingen.

We bedanken Mari voor het plezierige gesprek en spreken de hoop uit dat er een lange en goede samenwerking mag blijven.

-Myriam van den Berg-

HERKENT U DEZE TIC?

Maandag

Ik rijd in mijn auto naar m'n werk en overdenk hoe heerlijk we gisteren weer gelopen hebben. Wat hebben we weer gelachen. Jammer dat het voorbij is. Enfin, de werkweek begint weer, ook niet echt vervelend hoor!
's Avonds een afspraak buitenshuis.

Dinsdag

Dinsdagmorgens ben ik vrij, vaak loop ik dan een kilometer of 10, maar vandaag komt het er niet van. Een monteur komt naar een probleem met de oven kijken en er zijn nog wat andere dingen te doen. Om 13.00 uur naar mijn werk. Ik zit weer helemaal in het doordeweekse ritme.
's Avonds bereid ik mijn les voor de volgende avond voor.

Woensdag

Onderweg naar mijn werk bewonder ik de prachtige lucht, hoe mooi zien de bomen er weer uit. Ik peins erover hoe fijn het is om zondag weer te gaan lopen. De werkdag is ontzettend druk. Tijdens een half uurtje pauze doe ik lopend een paar boodschappen en ga daarna weer aan het werk. Veel telefoon, veel gedoe, u kent dat wel.
's Avonds rennen, want ik moet cursus geven. Om half 11 ben ik weer thuis en na een glas wijn snel naar bed.

Donderdag

Alweer zo'n prachtige dag; gespannen volg ik de berichten voor het weekend, zouden we ook mooi wandelweer krijgen? Als ik na een drukke werkdag weer thuis kom, bedenk ik dat ik hard aan een rondje 25 of 30 km lopen toe ben, dan stroomt de energie weer terug.

Vrijdag

Het weer is helemaal niet mooi, integendeel, de vette regendruppels dansen op de motorkap van m'n auto. Het is wel even leuk om naar te kijken. Oh nee, ik moet op het verkeer letten. Hoe zou het zondag zijn? Reken maar dat we gaan, weer of geen weer. 's Middags verricht ik wat sociale verplichtingen en doe de boodschappen, de was etc. 's Avonds ben ik al met m'n wandeltasje aan het rommelen.

Zaterdag

Heerlijk, weekend. Afgezien te bedenken wat we eten, is ook de vraag: wat doe ik morgen aan, gaat het regenen, waait het hard, hoe warm/koud wordt het? Wat kan een mens zich druk maken om de ene voet voor de andere te zetten!
In de loop van de dag maak ik "een rondje dorp" zoals ik dat zelf noem. Even de spieren los maken. In het buitengebied zien we lammetjes, als we dichterbij komen zijn ze wel heel erg klein. De trotse eigenaar komt naar ons toe en vertelt dat er twee tien minuutjes geleden geboren zijn en zie hoe fier ze al op hun pootjes staan. Dat zie je allemaal als je wandelt.....

Zondag

Hoera, we worden uitgelaten. Ik voel me letterlijk uitgelaten als we naar de start rijden, ditmaal in Bredeweg/Groesbeek. Een schitterende tocht door de bossen in het Reichswald. Prachtige tocht, dat zeker, maar modderig!!! Vaak onbegaanbaar, zodat er twee keer een omleiding ingelast werd, dat zegt wel wat. 't Is hard werken vandaag, ook al door de pittige klimmetjes die erin zitten. Deze keer zal ik niet uitweiden over de details van de tocht, maar wel dat het een heel goed gevoel gaf dat we deze dag weer mochten beleven. Wandelen, het blijft je boeien, eindeloos, waar zullen we het morgen eens over hebben.....

-Lies Wesseling-

LENTE

KRONIEK

50 jaar OLAT

1978

Theo Tromp komt in het bestuur, als secretaris en redacteur van het clubblad.

De wandelparcoursen bij OLAT worden overwegend onverhard en de verzorging wordt uitgebreid met soep en brood. Jaarlijks wordt er op een van de winterseriewandeltochten boerenkoolstampot met een stukje worst aangeboden aan de deelnemers.

1979

In februari doen de snelwandelaars Jan Cortenbach, Bert Timmermans, Adri van Rooij en Theo Tromp mee in een tv-uitzending van de P.T.Ted-show ter gelegenheid van de invoering van de postcode. De eerste jaren wandelen OLAT-leden met een KNAU-licentie van Fortuna'67 op Centurion wedstrijden, maar in oktober 1979 sluit OLAT zich aan bij de KNAU. Hans Hoek ontwerpt de bekende OLAT-pijlen, die nu door vele verenigingen in het land gebruikt worden.

1980

Op 13 januari organiseert OLAT haar eerste officiële wedstrijd over 10 km in Sint-Oedenrode.

OLAT gaat over tot aanschaf van een eigen shirt en trainingspak met het bekende OLAT-mannetje.

Ook wordt er een Kennedyvriendenspel geslagen voor deelnemers aan de 50 EM die deze afstand voor de eerste keer volbrengen binnen de 12 uur tijdens het IWE.

Cornelis van Montfort legt zijn voorzitterschap neer en Theo Tromp neemt als vicevoorzitter zijn taken over.

Voor de 3^e maal wordt de Continental Centuriontocht georganiseerd en besloten wordt om die voortaan jaarlijks op het programma te zetten.

Naar aanleiding van de viering van 750 jaar stadsrechten van de gemeente Sint-Oedenrode ontstaat het idee om een rondweg te maken.

De minimumleeftijd voor het deelnemen aan wandeltochten (was 13 jaar) wordt afgeschaft. Er wordt besloten om vanaf januari 1981 ook een 10 km aan de winterserie toe te voegen.

Op de ALV van november 1980 wordt Ben van der Velden tot voorzitter van OLAT gekozen, Theo Tromp blijft secretaris en Jan van de Ven wordt penningmeester.

(Vervolg op pagina 17)

VOORBEREIDING DAGWANDELTOCHT

In het jaarprogramma van OLAT zijn altijd diverse dagwandelingen opgenomen geweest. Sommige hebben een traditie van vele jaren, andere zijn inmiddels opgehouden te bestaan, weer andere zijn recent toegevoegd. Een hoofdactiviteit is het organiseren van een maandelijkse wandeling over diverse afstanden in de regio Oost-Brabant: de Winterserie. De vroegere Paastocht is inmiddels vervangen door een Voorjaarstocht, sinds 2014 is er de Natuurpoorttocht en nog recenter is de Dauwtraptocht naar de Heilige Eik in Oirschot. In dit artikel geven wij u een beeld van de voorbereidingen van een winterserietocht.

Allereerst natuurlijk de vraag: waar gaan we wandelen en op welke datum? Dit wordt ongeveer 1 jaar van tevoren in een commissie besproken; de bedoeling is dat het ligt in een cirkel rondom Eindhoven. Gekeken wordt ook: waar zijn we recentelijk geweest, zodat de variatie blijft bestaan. De kaarten worden erbij gehaald en er wordt gekeken of er een goede rustgelegenheid in de buurt ligt in verband met de binnenrust (beschut en wat meer faciliteiten).

Dan gaan Ad Verbakel, Johan van de Sande en Theo van Boxmeer een route uitzoeken op kaart, te voet en met de mountainbike. De één met het wiel erbij, de ander met de GPS, dit om de kilometers te controleren. De lussen worden steeds meer uitgebreid, maar de rustlocaties moeten wel op prettige afstanden liggen voor de wandelaars. Daarbij moet de afstand redelijk

kloppen: 10, 15, 20, 30, 40 en soms ook nog 50 en 60 km. Vervolgens wordt de routebeschrijving gemaakt, meestal uitgewerkt op de pc door Jeannette van Boerdonk. Ondertussen moeten er vergunningen worden aangevraagd bij diverse gemeenten, bij natuurorganisaties en ook evt. eigenaren van grond waarover gewandeld wordt moeten akkoord zijn. Tussen de bedrijven door wordt ook nog door Myriam van den Berg een 'vooruitblik' gemaakt voor het clubblad. Als er een datum is geprikt, worden de voorbereidingen meer toegespitst.

De (binnen)rustlocatie controleren: ze zijn toch wel open, is er voldoende personeel etc.? In de week vóór de wandeltocht wordt het magazijn gecontroleerd: wat is er nog op voorraad, wat moeten we erbij hebben. Zijn er nog gasflessen voldoende, soep, bekers etc.

Joop Wesseling gaat in die week naar de Sligro voor de inkoop. Verder worden er door een groep mensen 50/60 broden gesmeerd en belegd; dat gebeurt zaterdag van tevoren. Op diezelfde zaterdagmorgen komt de groep uitpijlers bij elkaar. Vooraf heeft Sjaan Verbakel thuis al de pijlen op

volgorde gelegd, zodat ieder een kant en klaar pakketje heeft. Om 09.00 uur wordt gestart met het overleg en de verdeling: wie doet wat en welk stuk. Daarna zo snel mogelijk op pad. Ook moeten er pijlen komen te hangen op de aanloop/rij-route naar de startlocatie. Zijn de toiletten geleverd en staan ze op de goede plaats? Moet er soms nog extra gras gemaaid worden? Uitleg: als de route al maanden van tevoren gemaakt wordt, kun je niet altijd zien of het gras op de dag van de wandeltocht toevallig niet veel te hoog staat ergens (in het voorjaar).

Of: "bij de grote soeppost liggen slagbomen, welke geopend moeten worden met dopsleutel no.19, doet de gemeente dat?" (anders kan de vrachtwagen met spullen er niet door). Wist u dat er per wandeltocht wel zo'n 450/500 pijlen, voorzien van meestal 4 elastieken = 2.000 elastieken, opgehangen

moeten worden (en ook weer afgehaald)? Iedere uitpijler heeft die pijlen bij zich in een tas en de elastieken aan een beugel hangen. Alles bij elkaar een behoorlijk extra gewicht. Men hangt niet alleen pijlen op om de route aan te geven, maar ook nog extra steunpijlen. Dit als bijv. de weg lang rechtdoor gaat, zo is de wandelaar er zeker van op het goede pad te lopen. En wat als er geen boompje, lantaarnpaal of bordje staat? Ja, dan maakt men gebruik van een hulppaalje (mee in de tas), dat wordt in de grond geslagen en dan wordt daar de OLAT-pijl opgehangen. Ze zijn toch zo vindingrijk deze groep!

Rob van Stuivenberg en zijn zonen Kevin en Perno (16 en 14 jaar) horen bij de mensen die deze controle doen. Kevin en Perno: "Het is heel apart om in alle vroegte in de natuur te wandelen". Ze vinden het belangrijk om "iets voor de vereniging te doen", voor de club, naast studie, fitness en mountainbiken. Uitgaan? Dat doen ze soms, maar zondags zijn ze van de partij bij OLAT. Wij zijn blij met deze jeugdige vrijwilligers en hopen hen nog lange tijd bij ons te zien.

Zondagmorgen om 07.00 uur present op de startlocatie, nog een laatste instructie en controle van Ad Verbakel en: weggezen. Opbouwen van de verzorgingsstand, de hulpbrigade van de stand volgt zo spoedig mogelijk, want voor je het weet wordt er om KOFFIE.....????!!!! geroepen. Dat is wel een dankbaar werk. Als de laatste wandelaar voorbij is, volgt het minder dankbare

Dan gaan we bij de opslagloods kijken in Sint-Oedenrode, waar Jo Willems en Toon Kanters de scepter zwaaien. Alles ziet er tip-top uit. Er zijn lijsten voorhanden van de voorraden en wat er op respectievelijk post 1, 2 of 3 aangeleverd moet worden. Welke tenten/tentstokken waar, hoeveel banken op een grote of kleinere (koffie)post? Er moeten jerrycans gevuld worden met water (meestal 20 stuks van 10 ltr.) om te zorgen dat er koffie, thee, bouillon etc. gemaakt kan worden. Soms gebeurt het ook dat er grote jerrycans (20 ltr.) meegenomen moeten worden als bescherming bij harde wind, zodat de tent niet in de lucht

vliegt. Dit is geen zeldzaamheid! Dan het laden op zich: een precisiewerkje, er moet veel mee, dat kan alleen als je volgens een uitgekiend systeem werkt. Maar dat weten deze mannen. Op de dag zelf gaan al veel vroeger dan de wandelaars de zgn. "voorlopers" de weg op. Zij controleren of de pijlen er nog hangen en niet "toevallig/expres" door anderen zijn weggehaald.

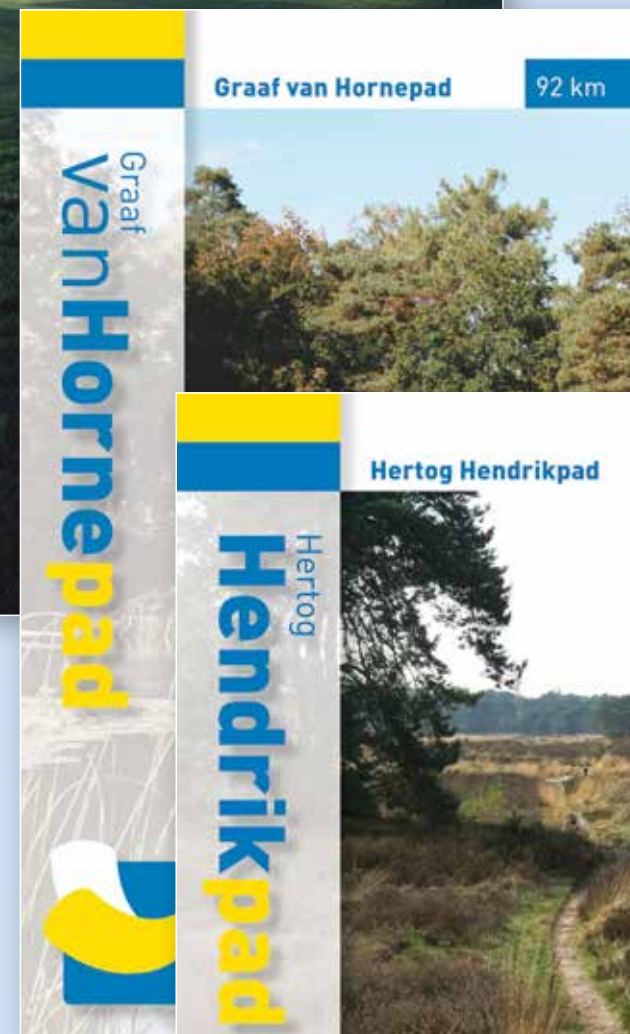
werk: alles weer opruimen. Ook de pijlen. Als de wandelaar al lang weer achter zijn/haar koffie, chocolademelk, thee of trappist zit, zijn deze mensen nog steeds aan het werk. Rest nog de administratieve/financiële afwikkeling. Belangrijk is: hebben de mensen het naar hun zin gehad, was het aantal deelnemers de moeite waard: voldoende, veel, record?

-Lies Wesseling / foto's: Noud Wijn-

OLAT WANDELPADEN

KRONIEK 50 jaar OLAT

1981

Van 30 april t/m 5 mei wordt voor het eerst een wandelweek in de Ardennen over de GR-56 gehouden. OLAT registreert haar 100e lid. In maart wordt er een trainingsweekend gehouden, onder leiding van Jan de Jonge. De 'OLAT-verzorging voor iedereen' profileert zich voor het eerst op de Vierdaagse van Nijmegen met wandelaarsvriendelijke prijzen. Dit jaar geen reis naar Engeland, maar een groepsreis naar de 28 uur van Roubaix. Alle OLAT-wandelaars klasseren zich.

1982

Op 3 januari: opening van een Stadsrechten Rondweg in het kader van '750 jaar Stadsrechten' van de plaatsen Eindhoven - Sint-Oedenrode - Roermond - Hasselt (B). Van 30 april t/m 5 mei wordt de eerste Koerierstocht gewandeld, een wandelweek over de Stadsrechten Rondweg (325 km). Voor het eerst in de OLAT-geschiedenis worden er werkgroepen geformeerd: Clubreizen, Trainingsweekend, Int. Wandelevenement, Wandelwegen en een Vierdaagse verzorgingsteam. In maart wordt voor het eerst een 50 km wedstrijd/prestatietoestocht georganiseerd. We geven verzorging aan OLAT-leden tijdens de Kennedytochten te Someren en Sittard. Er wordt een redactiecommissie gevormd en het maandblad wordt niet meer door de secretaris alleen gemaakt. Tijdens 'Veghel Ontvangt' organiseert OLAT het Nederlands Kampioenschap 50 km snelwandelen en hebben we tevens een wandelstand met informatie over het wandelen in de ruimste zin van het woord. Tijdens de Vierdaagse Nijmegen is er niet alleen verzorging langs de route, maar kan men ook overnachten in De Ganzenheuvel, het OLAT-trefpunt tijdens de Vierdaagse. Jan Cortenbach wordt Nederlands kampioen 20 km snelwandelen in een nieuw record van 1.35.36,9. Nieuwe activiteiten zijn de clubweekenden in de Ardennen en een wadlooptocht bij Pieterburen. Door de OLAT-secretaris wordt de Nederlandse Snelwandelcompetitie opgezet onder de naam Snelwandelwisselbokaal en deze zal jaarlijks uitgereikt worden tijdens het Internationaal Wandelevenement.

(Vervolg op pagina 21)

Een gouden paar in een gouden OLAT-jaar

AD EN SJAAN VERBAKEL

Een "gouden" koppel, op de eerste plaats voor elkaar, maar ook voor OLAT. Want niet zo belangrijk is h oe lang ze al lid zijn van OLAT, maar met welke intentie: dat is en blijft KWALITEIT.

Het is duidelijk dat beiden OLAT een warm hart toedragen, voor de vereniging is niets teveel, zolang het de kwaliteit van de club ten goede komt. Ad vertelde het destijds een eer te vinden om van Jan van de Ven iets over te mogen nemen wat betreft het organiseren, lees ontwerpen en uitpijlen, van routes. Hoewel hij het nu al misschien wel 30 jaar doet (we kijken niet op een jaartje meer of minder) zegt hij, "Ik krijg er zelf ook voldoening van. Ik vind het leuk werk, je krijgt veel waardering, waarom zou ik stoppen?" Ook Sjaan, die al zoveel jaren in de verzorging staat, heeft er plezier in. Op de verzorgingspost hoor je alles:

"Ik krijg er zelf ook voldoening van"

een nieuwe route aan het bouwen is, doet hij dat liever te voet dan met de fiets. Al lopend ontdek je eerder de avontuurlijke paadjes. Je hebt meer tijd om iets te ontdekken bijv. niet alleen een kasteel in de verte. Je kunt dichterbij komen, zowel de voorkant als de achterkant bekijken. Zo creëer je aan die 'lange weg' toch een verrassingseffect. Hij wil de wandelaars iets extra's meegeven.

Een leven naast OLAT

We springen van de hak op de tak en ik vraag of dit duo ook weleens samen wandelt. Ze vinden het weliswaar gezellig, maar je kunt het Sjaan niet kwalijk nemen dat het tempo van Ad niet haar tempo is. Daarbij komt dat de wat onwillige knie van Ad hem aanspoort tot een iets hoger tempo dan een carnavalsoptocht, maar uiteindelijk vinden ze elkaar altijd. Al 50 jaar lang. Uiteraard hebben ze respect voor ieders vrijheid. Zo heeft Ad vele wandelreizen gemaakt o.a. van Keldonk naar Santiago de Compostela (zonder de moderne versie van materialen zoals tent, kleding

wat vinden de wandelaars van het parcours, wat zijn de minpuntjes, etc. Specialiteit van Sjaan is de soep. Willem is vaak de creatieve man, maar Sjaan zwaait de scepter met de soeplepel.

Verrassingseffect

Wat Ad ook zo leuk vindt aan het uitzetten van een parcours is niet alleen het technisch goed voor elkaar hebben, maar ook steeds weer een speciaal punt inbouwen. Als hij

etc. van heden ten dage), terwijl Sjaan op bedevaart is geweest naar Lourdes. Hoeveel tijd en passie Ad en Sjaan ook in OLAT steken, natuurlijk is er leven naast OLAT. Zo houden ze allebei heel erg van fietsen en zijn ook actief bij het Fiets Platform, o.a. bij het uitzetten en controleren van routes. Verder zijn ze beiden actief in en rondom de Pelgrimshoeve van Vessem, Sjaan o.a. in de kringloopwinkel, waarbij de sociale contacten heel belangrijk zijn. Ad is als duizendpoot altijd aanwezig om klussen te doen en de helpende hand te reiken. Het fijne hierbij vindt hij dat ze op tijd komen en aan het eind van de dag de deur achter zich dicht trekken en dan is het weer klaar. Bij OLAT is hij nooit klaar. Dit niet om kritiek te geven, maar hij voelt zich gewoon heel betrokken: "Gaat alles wel goed, ben ik niets vergeten?" Dus opnieuw KWALITEIT.

"Gaat alles wel goed, ben ik niets vergeten?"

Allermooiste wandeling

Bij al deze activiteiten vraag ik Ad wat nu wel zijn allermooiste wandeling is geweest. Er zijn verschillende varianten. Niet altijd de verste, of de zwaarste is de mooiste. De emotie speelt een grote rol. Hét moment op die plaats. Eén daarvan is o.a. een stuk van het Maarten van Rossumpad van Ommen naar Hattem, dit wel jaren geleden. Zijn zoon moest voor zijn werk naar Ommen en zette Ad 's morgens daar af rond 07.30 uur. Ad trok het mooie land in en voelde zich de koning te rijk in alle vrijheid. Hij liep landgoed in, landgoed uit. Hij was helemaal op zichzelf aangewezen, het was een eenzaam gebied, maar hij voelde zich totaal niet alleen. Een "skône dag" zoals hij zelf zegt. Heerlijk de hele dag buiten, niemand die zegt welk pad je moet lopen, niemand die zegt hoe laat je ergens moet zijn. Ja toch, hij wilde wel weten wanneer hij zijn zoon weer zou treffen. In die tijd zocht je dan "ergens" een telefooncel op. Zo kwam het dat hij tot 's avonds laat, iets van 20.00/20.30 uur dus wel 12 tot 13 uur achter elkaar wandelde. Dit was een heel aparte ervaring in een zeer gevarieerd landschap, landgoederen, bossen, weilanden. Dat heeft heel veel indruk op hem gemaakt.

Natuur en avontuur beleven

Dan komen pas echt goed de verhalen los: Ad vertelt over de vele wandeltochten die

hij heeft gemaakt met Wim van de Wal. Ze waren supermaatjes. In welk jaar dat precies was, weet hij niet zo te noemen. Zoiets is voor hem ook helemaal niet belangrijk, Ad houdt van de natuur en van de beleving en getallen zijn dan niet zo belangrijk. Hij heeft tegen Sjaan gezegd: "Als Wim belt en vraagt 'ga je mee', naar weet ik wat voor een bestemming, dan doe ik dat." Ze gingen naar Oostenrijk, de Pyreneeën en nog heel veel andere bestemmingen o.a. naar de Noordkaap. Een prachtig, maar ruig gebied. Dat was pas echt avontuurlijk. Ze moesten rivieren oversteken, van het ene naar het andere rotsblok klauteren of springen. Heel andere mensen ontmoetten ze, een totaal ander leven, andere ervaringen. Bijv. met anderhalve week brood in de tas (voor "je weet nooit..."), maar ook dat Wim ten val kwam en door een helikopter opgehaald moest worden. Gelukkig is dat weer letterlijk "op zijn pootjes" terechtgekomen. Sjaan merkt op "je leert ermee leven, dat het ook wel gevaarlijk was, maar dat hoorde je pas veel later", het waren andere tijden. Ad heeft met Wim o.a. ook de Alpe d'Huez beklommen. Aan de voet van de Alpe d'Huez kwamen ze nog een Nederlander tegen uit Friesland: Nico. Ze keken elkaar aan, schudden elkaar de hand en het was voor elkaar. Een geweldige vriend erbij. Het klikte enorm. Dit in een totaal andere tijd met een rugzak van wel 18/19 kg, geen telefoon, etc. Eenmaal boven op de Alpe d'Huez hebben deze flinke kerels de mooiste momenten beleefd;

ze hebben daar wel 15 minuten totaal stil naast elkaar gezeten, niets gezegd, geen bravoure, ieder met hun eigen gedachten, vol dankbaarheid.

Brabants Landschap

Een heel ander facet wat hij enorm waardeert in deze tijd is dat OLAT begonnen is met 1x per jaar een dag mee te helpen als vrijwilliger bij het Brabants Landschap. Leuk om te doen en goed voor de samenwerking. Hier zijn ook weer twee kanten aan de zaak. In vroegere jaren was het belangrijk dat je de boswachter goed kende, dan kon je heel wat voor elkaar krijgen. Tegenwoordig is er veel papieren (digitale) rompslomp om alles voor een tocht geregeld te krijgen, hoewel het persoonlijk contact nog steeds belangrijk blijft.

Het "wiel"

Wat het ontwerpen van de routes betreft is Ad opgegroeid met het "wiel". Hij vindt dat nog steeds mooi, maar waardeert ook de nieuwe technische mogelijkheden zoals het werken met de GPS. Hij ziet weliswaar de noodzaak in van de technische aanpak, maar vindt dat ook wel lastig nu de jaren gaan klimmen. Daarbij heeft hij ook een kanttekening. Hoe goed de techniek ook is: met GPS mis je soms wel de meest spannende kleine paadjes. Die geven juist de sjeu aan een route.

We zouden een boek kunnen vullen met alle belevenissen van Ad en Sjaan, maar ik maak toch - helaas - een eind aan dit gezellige gesprek, hoewel er nog veel meer herinneringen op te halen zijn. Ad en Sjaan, beiden bedankt voor al het goede wat jullie voor OLAT doen. Wij hopen nog een hele tijd van jullie inzet gebruik te mogen maken en zeggen daarbij vooral: bedankt en blijf gezond.

-Lies Wesseling-

KRONIEK

50 jaar OLAT

Vanaf oktober zijn er tweewekelijkse trainingen voor jeugd en senioren in Geldrop. Na afloop van de Algemene Ledenvergadering is er een kleine feestavond in het kader van ons 15-jarig bestaan. Tijdens de winterserietocht van december passeren we de 200 deelnemersgrens.

1983

Eind januari: opening van het Graaf Floris-V-pad Gouda - Amsterdam. De Stadsrechten Rondweg wordt opgedeeld in drie aparte wegen: de Peellandroute (Eindhoven - Roermond), Limburgpad (Roermond - Hasselt) en het Hertog Hendrikpad (Hasselt - Eindhoven). De OLAT-wandeltochten zijn tot nu toe uitsluitend in Sint-Oedenrode gehouden; besloten wordt om de tochten voortaan te organiseren in de regio's Eindhoven/Den Bosch.

1984

De VVV-Kempenland benadert OLAT om te bekijken of we een Vierdaagse in de Kempen kunnen organiseren. De landelijke wandelbonden liggen echter dwars en er wordt besloten om een Driedaagse te houden met afstanden tot maximaal 35 km, met start en finish in Geldrop. Dit evenement vindt voor het eerst plaats van 3 t/m 5 augustus 1984 onder de naam Internationale Kempische Wandeldagen. Overnachten kan men in de sporthal en met tenten op het veld ernaast. De drempel van 300 deelnemers wordt bereikt tijdens de winterserietochten.

1985

Officiële opening van de LAW 6, De Oeverloper, van Koos van der Heijden. De eindredactie van de gids had Theo Tromp. Tijdens de tocht wordt een wandelboom met daarin de naam OLAT onthuld in De Loet. OLAT schrijft haar 200e lid in. Tijdens de ALV treedt Ben van der Velden na 6 jaar af als voorzitter en wordt Jan van de Graaf gekozen als zijn opvolger.

(Vervolg op pagina 25)

EEN VOORUITBLIK SCHRIJVEN

Het is erg leuk dat ik aan deze speciale editie van het OLATNieuws een steentje mag bijdragen. De apart voor dit doel gevormde redactie gaf aan dat vooral creativiteit gewenst is. En tja, dat is natuurlijk wel een uitdaging.... Wat ga ik aanleveren, wat is een onderwerp dat de lezer interesseert?

Na enig nadenken bedacht ik dat The making of... misschien wel een leuk idee zou kunnen zijn. Dit kan van alles zijn: Winterserietochten, Avondvierdaagse, het uitpijlen enz. enz. Vervolgens bedacht ik: dit geldt natuurlijk ook voor het maken van de vooruitblikken. Het idee was geboren! Graag neem ik jullie mee in het voorwerk, voorafgaande aan een vooruitblik of voorbeschouwing. Lees je mee....?

Tijdens het Wandelen op Dinsdag wordt heel wat uitgewisseld: lief en leed, maar ook praktische zaken zoals het samenstellen van het zomer- en winterprogramma. Soms worden er ook mensen geronseld voor de functie van bestuurslid, voor de verzorging bij de Vierdaagse of voor het schrijven van bijdragen voor het OLATNieuws. Zo gebeurde het dat in het najaar van 2010 Kees van Vessem mij aansprak met de vraag of ik iets voelde voor het laatste. Het zou vooral gaan om de vooruitblikken. Daar ik zelf altijd geïnteresseerd ben in

Aantekeningen routebouwers

Aandachtspunten en opmerkingen bij de winterserie in Milheeze

Startlocatie: Natuurpunt Nederheide, Kaak 11, 5763 PK Milheeze, tel. 0492-820080.

Adressen:

- Grote koffiepост (wagenuut 1) voor de 15-20-30-40 km Hazenhuutdijk 15, 5764 RP. De Rips, aan het einde van de verharding, net voorbij huis nummer 15, Wagenuut inrichten. Mobiel toilet Plaatsen
- Kleine koffiepост (wagenuut 2), voor de 40 km Voorbij Gemertseweg 28 5841 CE Optio, ca 125 m, doorrijten tot aan het Peilkanal daar aan de rechterkant net voor het kanaal, wagenuut inrichten.
- Seepost (wagenuut 3), voor alle afstanden. Voorbij Stippelberg 1, 5764 PA De Rips, (aan de rechterzijde) ca. 1100 m voorbij het huisnummer 1, aan de linkerzijde op parkeerplaats Beestemold, Wagenuut inrichten. Mobiel toilet plaatsen
- Cafeterust 2, voor 30 en 40 km: Minkamping An 1 Knaal, Deumseweg 29, 5841 CK. Optio, Contactpersoon: Marianne en Matt Pennings, tel. 06-23997051
- Cafeterust 2, voor 30 en 40 km: D'n Elk Partycentrum, Meester Hertigsstraat 5, 5764 PR. De Rips Contactpersoon: Erwin van Bakel, tel. 06-52848930

- Toiletten worden op vrijdag geplaatst bij de Grote koffiepост en de Seepost, door Boots Verhuur, vestiging, Engelseweg 238, 5705 AK. Helmond, tel. 0482-624309, contactpersoon: Bas of Mark.
- De adressen van de cafeterust zijn doorgegeven aan Antoinet.
- Zorgen voor koffie op zaterdagmorgen 9:00 uur in Startlocatie.
- Bij punt 19 van de 15, 20, 30, 40 km, is een paaltje nodig om de pijl op te hangen.
- Bij punt 36 van de 20 km, gaan over Privé tennis.
- Bij punt 44 van de 30, 40 km, is een paaltje nodig om de pijl op te hangen.
- Bij punt 120 van de 30, 40 km, gaan we over Privé Tennis.
- Bij punt 121 van de 30, 40 km, is een paaltje nodig voor de pijl op te hangen.
- hondensport club, Mijn hond als vriend, tel. 06-54266410

Opgelet er zijn 11 gevaarlijke overstekplaatsen:

- Punt 9 van alle afstanden, RD voorangegang oversteken.
- Punt 28 van de 15, 20, 30, 40 km, RD Voorangegang oversteken.
- Punt 36 van de 20, 30, 40 km, LA Voorangegang oversteken.
- Punt 47 van de 30, 40 km, RD Voorangegang oversteken.
- Punt 61 van de 40 km, RD Voorangegang oversteken.
- Punt 67 van de 40 km, RD Voorangegang oversteken.
- Punt 127 van de 30, 40 km, RD Voorangegang oversteken.
- Punt 138 van de 20, 30, 40 km, RD Voorangegang oversteken.
- Punt 141 van de 20, 30, 40 km, RD Voorangegang oversteken.
- Punt 157 van de 20, 30 en 40 km, RD asfaltweg oversteken.
- Punt 165 van alle afstanden, RD asfaltweg oversteken.

vooral niet te technisch worden..... Gelukkig mocht ik, nadat ik mijn bedenkingen aangegeven had, mijn bijdrage aan het OLATNieuws beperken tot het schrijven van de stukjes voor o.a. de Winterserie, de Grenzeloze Tocht en de Kempische, nadien OLAT Wandeldagen.

Deadline

Maar hoe daarna verder...? Ik werd door Mirjam Kies op weg geholpen en o.a. op het spoor gezet van Ad Verbakel en nadien van Johan van de Sande, onze routebouwers. Ik kende beide heren niet, maar inmiddels treffen we elkaar bij de Winterserie en hebben we elkaar al jaren geleden voor het eerst de hand geschud. Van lieverlee ontwikkelden wij een systeempje. Ik mail met Ad met de vraag hoe ver hij gevorderd is met het bouwen van de route. Daarbij houden we nauwlettend rekening met de deadline.

De kaarten worden uitgespreid

Vaak is Ad pas kort daarvóór klaar met de route. We maken een belafsprake en dan begint het echte werk. Thuis wordt op een avond de pc geconfisqueerd. De kaarten worden uitgespreid, het oortje wordt aan de telefoon gekoppeld en dan wordt Ad gebeld. Vaak moet zijn vrouw Sjaan hem dan ergens gaan zoeken, want het zal bekend zijn dat Ad een bezig man is die niet altijd op een vaste plek te vinden is.

Even later zit hij dan toch aan de andere kant van de lijn met de kaarten en zijn aantekeningen in de aanslag. Hij weet me dan feilloos te vertellen hoe de diverse afstanden door het gebied slingeren, over passages van bruggetjes of mooie bos- en heidegebieden of andere bijzonderheden. We kijken samen op de kaarten naar herkenningsspunten, Ad zittend aan de telefoon in Keldonk, ik in Nuland. Na zo'n drie kwartier heb ik een groot aantal trefwoorden op de pc staan, vaak vol typefouten door de snelheid waarmee Ad

zijn verhaal doet en ik hem probeer bij te houden met typen.

We sluiten ons gesprek meestal af met de opmerking dat ik er weer wat moois van ga proberen te maken, waarop Ad steevast antwoordt dat hij daar alle vertrouwen in heeft. Dan begint het uitwerken.

Soms wordt het plattegrondje van de route gestuurd, dat veel houvast biedt. Ook Google Maps is een goed hulpmiddel bij de uitwerking. Maar met veel wandelingen in de benen en met de nodige IVN-kennis in de rugzak begin je Brabant aardig te kennen, evenals de natuurgebiedjes met de daarin voorkomende flora en fauna. Vaak herken ik uit de beschrijving van Ad de gebieden en kan ik mijn persoonlijke ervaringen meegeven aan de lezer. En dan is er nog Wikipedia, om daar waar de eigen kennis tekortschiet te zoeken naar aanvullingen of opmerkelijke feiten uit het verleden.

Uiteindelijk ontstaat er dan inderdaad iets moois. Toch moet er soms nog even gebeld worden met de routebouwers: heb ik dit goed begrepen of klopt dit wel? Dan het stukje even weggelaten en later herlezen. Altijd vallen er dan weer dingetjes op die net even anders kunnen, vervolgens nog een leuk plaatje erbij zoeken en, last but not least, verzoek ik mijn wederheft, in zijn functie als docent Nederlands, of hij nog even wil meelesen. Dikwijls komen er dan nog enkele correcties. Maar dan is het stuk klaar en kan het naar de redactie. Dat is soms op het nippertje, maar de redactie houdt graag wat ruimte vrij.

Naast plaatsing in het OLATNieuws komt het artikel tegenwoordig ook op de website. Het blijft leuk om dan je eigen stukje te lezen, soms toch ook nog met de gedachte: hè, er staat wel erg vaak in dat we over mooie paden lopen. Maar uiteindelijk is dat ook zo. We zien zoveel moois onderweg. Het is steeds weer genieten van al dat schoons dat we tijdens onze wandelingen zien.

Kritisch lezen

En wat bovendien een goed gevoel geeft: de voorbeschouwingen blijken goed gelezen te worden. Mensen lezen deze bijdragen met plezier en laten dat ook weten. Daarnaast zijn er ook (gelukkig) reacties van kritische lezers die melden dat er wel gesproken wordt over bijvoorbeeld het oversteken van weg A naar B, maar dat dat toch echt de weg van A naar C moet zijn. Ook

OLAT 50-jarig bestaan 2017 in Milheeze
 Natuurpunt Nederheide, Kaak 11, 5763 PK Milheeze
 DEELNAME AAN DEZE TOCHT IS GEHEEL OP EIGEN RISICO!
 HOODNUMMER STAFTELBEURAU 06-1740033

LA = linksaf, RA = rechtsaf, RD = rechtsonder, wijk = wandelingspunt

15-20-30-40 KILOMETER

18 200 LA op 'te kruising, bij wijk 28
 19 250 RD op wijk 30
 20 130 RD op 'te kruising, bij wijk 28
 21 200 RD op 'te kruising
 22 370 RD op 'te kruising
 23 380 RD op 'te kruising
 24 340 RD over heide, bij knooppunt
 25 160 LA bij wijk 9, Cluis Bovenwijk
 26 540 RD bij wijk 11
 27 110 RA 'te pad over heide, bij knooppunt
 28 270 RD LET OP afsluiting oversteken na
 29 100 LA pad langs de Smole Looz
 30 870 LA einde pad, voor afsluiting van vliegveld
 31 280 LA over heide
 32 320 RD bij heideverwachting

15 KILOMETER

33 320 LA op 'te kruising, bij wijk 28
 34 20 RA bij wijk 9, Cluis Bovenwijk
 35 650 RA over heide, bij wijk 28
 36 300 LA eindig na wijk 9
 37 120 RA 'te weg, landaanwin bij ongeschiedt boom
 38 370 RA einde tocht
 39 130 LA 'te kruising, bij knooppunt rooiboswijk
 40 300 RD 'te kruising van wijk 9 en zijkant
 41 80 RA 'te kruising bij knooppunt rooiboswijk
 42 110 RA einde tocht
 43 180 RD op 'te kruising
 44 210 LA op 'te kruising, eindig na wijk 9
 45 160 LA 'te kruising, bij knooppunt rooiboswijk
 46 270 RA einde tocht
 47 240 RD op 'te kruising
 48 130 LA 'te kruising
 49 250 RA einde tocht
 50 270 LA op 'te kruising
 51 350 RD 'te kruising aan rechterzijde
 VERDER MET PUNT 165 VAN 40 KM

20-30-40 KILOMETER

33 320 RA op 'te kruising, bij wijk 28
 34 610 RD bij wijk van heide
 35 980 RA op 'te kruising met heide
 36 80 LA over heide, LET OP vooraf
 voorangegang oversteken

SPITSBAND 15 KILOMETER

De Spitsband is een van de laatste reünies van de Natuurliefhebbers van 1000 in 1917. De Spitsband is een van de laatste reünies van de Natuurliefhebbers van 1000 in 1917. De Spitsband is een van de laatste reünies van de Natuurliefhebbers van 1000 in 1917.

HAARSTUK 17 DORDE ROFFERPOST
 Middelste wijk van de tocht
 Afstand: 7,2 km
 Startpunt: 28.45 uur tot 14.30 uur

daar zijn we blij mee; het houdt ons scherp. Ter illustratie: laatst was er een berichtje van lezer Piet, die tijdens een tussenstop op Cyprus het OLATNieuws las. Hij sprak op de voicemail in dat hij de voorbeschouwing graag las, evenals de stukjes van Rinda en van Anneke, andere trouwe toeleveranciers van tekst voor OLATNieuws. En daar doe je het voor, met jouw stukje andere mensen plezieren. En in mijn geval: een mooie vooruitblik geven op wandelingen die gaan komen en mensen enthousiast maken. Ik heb er zelf dan al veel voorplezier van gehad en hoop dat dit ook voor de lezer geldt.....

Van harte feliciteer ik het bestuur en de leden van het jubilerende OLAT met het 50-jarig bestaan! Op naar het volgende jubileum.

-Myriam van den Berg-

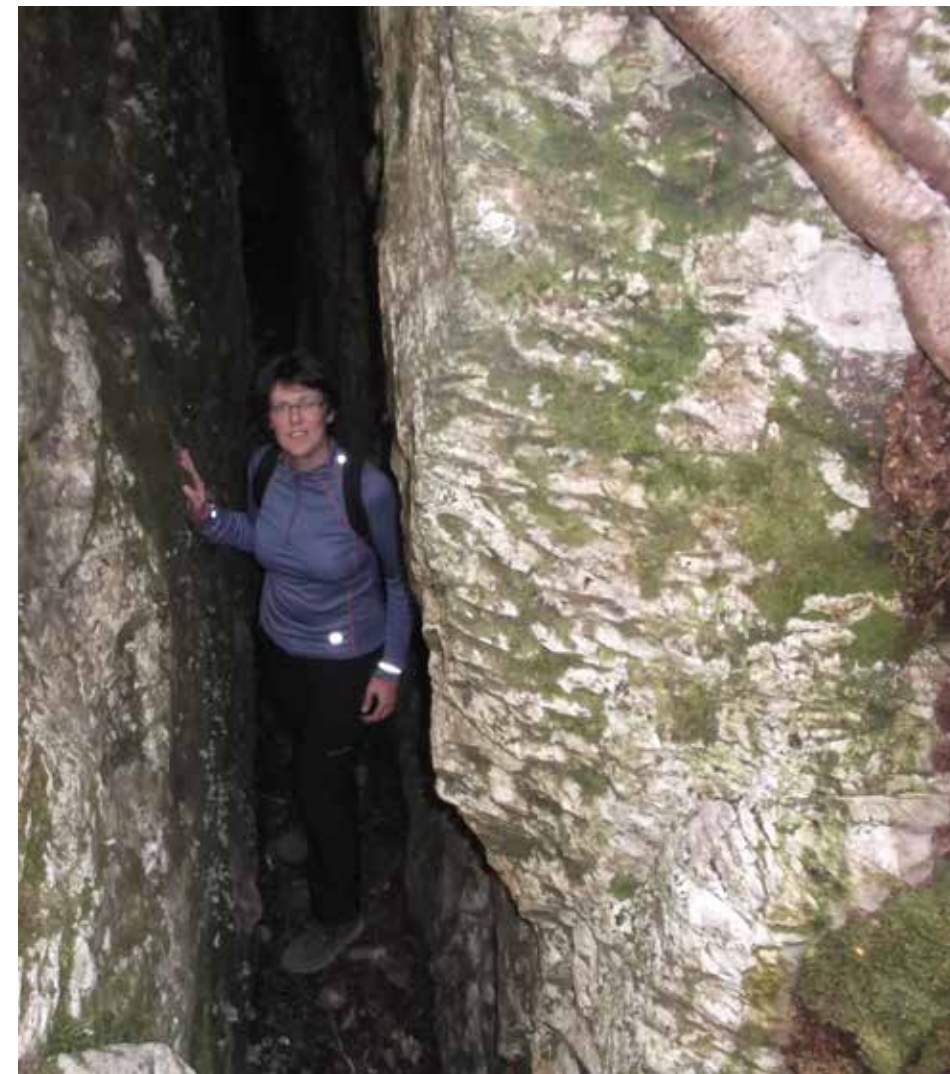

OLAT, DAAR WIL IK BIJHOREN

“Eenzaamheid is troost vinden in de warmte van het afwaswater.” Een uitspraak van mijn moeder die ik nooit ben vergeten. Zo herkenbaar, want ik ben vanaf mijn vroege jeugd eenzaam geweest. Soms ben ik dat nog steeds. En waar mijn moeder het geluk heeft gevonden in de verhuizing van de grote stad naar een klein, warm dorp, heb ik mijn geluk gevonden in het wandelen. Het is veel meer dan een hobby, het is mijn uitlaatklep, mijn reddingsboei, mijn ingang naar een wereld vol hartelijke mensen en vrienden.

Wandelen kan behoorlijk saai zijn. De ene voet voor de andere zetten en dat 20, 40 of 80 kilometer lang. Gelukkig is het nooit alleen maar wandelen. Het is altijd wandelen én... Wandelen en fotografie, wandelen en prachtige landschappen, wandelen en geschiedenis. Ik ken geen enkele sport die zo veelzijdig is als wandelen. Waar mensen met zoveel meer bezig zijn dan de sport alleen. En waar iedereen welkom is en zich thuis kan voelen. Mensen met een beperking, autisme of juist een heel hoog IQ. Mensen die net even anders zijn, horen er in de wandelwereld toch gewoon bij. En dat is waardevol. Misschien voel ik me daarom zo thuis onder wandelaars. Omdat ook ik net even wat anders ben.

Ik heb van jongs af aan al gewandeld, al had ik van wandelsport nog nooit gehoord. Als ik me vervoelede, liep ik van Rotterdam Zuid naar de Van Brienoordbrug en terug. Door de Maastunnel, met zijn heerlijke geur van hout en smeerolie, strakke lijnen en spookachtig oranje licht. Langs Tropicana toen er nog water over de glijbanen stroomde. Langs de rivier met zijn vrachtschepen, taxi-bootjes, rondvaartboten en blusboten die op zonnige dagen de spuiten open zetten en pirouettes draaien midden op het water. De rivier is het enige wat ik van Rotterdam mis. Ik houd van de natuur, wilde, ongerepte natuur en dat is in de grote stad steeds minder te vinden. Het is een van de redenen waarom ik naar Zwolle

verhuisde, waar ik op een knooppunt van spoorlijnen heel Nederland onder handbereik heb. De Veluwe, de Sallandse Heuvelrug, het Drents Friese Wold. Nadat ik alle fietspaden had verkend, begon ik ook daar te wandelen. Eerst zelf, later met de Wandelpool. Maar dat ging me niet hard genoeg, was niet zwaar genoeg. Ik wil de hele dag buiten spelen, van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat. En toen kwam ik een folder tegen van WS'78. Een tocht in 't Harde. Ik ontdekte een hele nieuwe wereld, een nieuwe gemeenschap en ik wil er nooit meer weg. Ik merk dat het wandelen me enorm goed heeft gedaan. Ik ben er opener door geworden en socialer. Ik knoop makkelijker een praatje aan en voel me op mijn gemak, zoals ik me dat nergens anders voel. Dat ik op mijn laatste wandelreizen zelfs mensen via Facebook heb uitgenodigd om mee te gaan, was een paar jaar geleden ondenkbaar.

Van alle wandelverenigingen heb ik alleen bij OLAT en WS'78 het gevoel: daar wil ik bij horen. Het zijn voor mij de twee topclubs van Nederland, met OLAT nog net een Michelinster meer. Voor een groot deel heeft dat te maken met de prachtige tochten, die consequent

fantastisch mooi zijn. Het is de Brabantse gezelligheid, de meer dan uitstekende verzorging, het altijd interessante clubblad met de avonturen van wandelaars, het verjaardagskaartje dat ik elke november weer krijg. Het is telkens met veel plezier dat ik naar Brabant afzak. OLAT is de enige vereniging waarvoor ik altijd een overnachting in de buurt van het startbureau boek, zodat ik 's ochtends fris aan de start kan verschijnen. Al heb ik ook eens een keer voor de deur gekampeerd, toen de start op een camping was. Beetje koud, maar het ging.

Ik vind maar één ding jammer: dat ik (nog) niet in Brabant woon. Dan kon ik af en toe een dinsdag of woensdag meewandelen, eens een clubreis maken. En ook eens een keer wat vrijwilligerswerk doen, wat door de afstand nu lastig is. Want OLAT is een fantastische club en dat OLAT nu 50 jaar bestaat is vooral te danken aan al die hardwerkende vrijwilligers, voor en achter de schermen. En aan de wandelaars die elke winterserie met hun voeten en hart het leven vieren.

Gefeliciteerd!

-Rinda Scheltens-

KRONIEK

50 jaar OLAT

1986

In juni bereiken we een magisch aantal van 250 leden. In september is begonnen met maandelijkse avondwedstrijden, eerst op de baan van de KMS te Weert, later verhuizen we naar de kunststofbaan van AV Weert. Tijdens de winterserietochten wordt in dit jaar tweemaal de grens van 400 deelnemers overschreden.

1987

In april wordt een 24-uurs snelwandelstafette gehouden; twee teams van 24 leden zullen ieder één uur wandelen. Het A-team loopt een wereldrecord met 233.914 km. Het record wordt opgetekend in het fameuze Guinness Book of Records. In april wordt ons 300e lid ingeschreven. De Ronde van Brabant over 350 kilometer wordt georganiseerd in het kader van ons 20-jarig bestaan. Theo Tromp wordt tijdens de Algemene Leden Vergadering benoemd tot Erelid en is daarmee het eerste Erelid van wsv OLAT.

1988

Jan van de Graaf trekt zich terug als voorzitter; Jan van de Ven wordt interim-voorzitter. Op 4 juni wordt de eerste clubreis naar de Belgische Ardennen georganiseerd op initiatief van Theo Tromp. Onze chauffeur is Frans vd Oever. Redactie en drukkerij van OLATNieuws worden gesplitst: Jo van der Linden wordt de nieuwe redacteur en Wim Bakker en Marianne Kniknie verzorgen de drukkerij. Piet Knoester wordt voorzitter en Jan Cortenbach wordt Lid van Verdienste.

(Vervolg op pagina 29)

CLUBREIZEN

Bij een verzoek om voor het OLAT-jubileumboek iets te schrijven over de Clubreizen, dient zich vanzelf de vraag aan wat het wezenlijke kenmerk is van deze onvolprezen wandelactiviteit. Dan duikt al snel het woord "avontuurlijk" op.

Niet dat andere OLAT-tochten zo voorspelbaar zijn dat er niks te beleven valt, of dat de wandelaar op zo'n Grande Randonnée in de Ardennen aan zijn lot wordt overgelaten, want dat is allebei niet het geval. Maar verschillen zijn er zeker, en niet alleen qua landschap, cultuur en taal. Er wordt ook wat meer zelfredzaamheid verwacht van de deelnemers.

Overeenkomsten zijn er evengoed – het blijft tenslotte een OLAT-activiteit en het DNA daarvan is absoluut herkenbaar. Dat zit in het enthousiasme en de zorg waarmee de clubreizen al bijna drie decennia worden georganiseerd. Een klus waarin heel wat uurtjes voorbereiding gaan zitten, alleen al vanwege de afstand. Want alvorens het gezelschap wandelaars plaatsneemt in de touringcar van de firma Van Hoof, heeft een groepje voorlopers de hele route al

verkend. Je weet immers maar nooit of de wit-rode markering nog overeenkomt met de routebeschrijving uit het gidsje, waarvan elke deelnemer een kopie meekrijgt.

Bovendien moet ter plekke een startcafé worden besproken en een horecagelegenheid waar men aan het eind van de dag gezellig kan uitblazen. Onderweg zoeken de voorlopers meteen een geschikte plek voor de soeppost, zo'n 4 à 5 kilometer voor het eindpunt. Voor een deel van de wandelaars is die soeppost trouwens het eindpunt. Zelf gekozen, of opgelegd door de toerleiding die een onverbiddelijk oogje houdt op de klok. Het tijdelijk verblijf daar is geen straf trouwens, meestal staat de post op een mooi en beschut plekje, en sinds kort wordt de soep zelfs geserveerd met stokbrood en kruidenboter. Daarna wacht comfortabel busvervoer naar de plek van samenkomst.

Met de plaatselijke horeca moet je een beetje geluk hebben, vertelt Rooienaar Jan van Eck, sinds 1991 vaste deelnemer en daarna pas OLAT-lid geworden. Als ervaren Ardennenganger is hij een van degenen die de routes controleert, al dan niet in gezelschap van zijn broer Jos die ongeveer net zo lang meewandelt. Als de voorlopers met z'n vieren vanuit Weert vertrekken – "niet te vroeg, want anders zijn er toch geen cafés open daar" – heeft vrijwilliger Martin Swarts thuis al heel veel praktische informatie bij elkaar gegoogled. Anders is het in één dag niet goed te doen.

Vanaf het startcafé gaan twee voorlopers op pad. De andere twee rijden naar een punt halverwege de route, laten daar de auto achter en controleren de tweede helft. Het eerste duo pikt de auto op, waarna op het eindpunt ook weer een café gezocht moet worden. "Niet alle kroegjes willen vroeg opengaan voor ons" zegt Jan. "En ze zijn ook niet allemaal berekend op een invasie van dorstige bierdrinkers aan het eind van de middag. We maken trouwens weleens mee dat ze de afspraak vergeten. Dan staan we op de dag zelf voor een gesloten deur. Of ze moeten alle glazen nog uit de doos halen en het stof er vanaf spoelen. In Bels gaat het allemaal wat anders, het komt er niet zo nauw."

Zo bezien is het niet vreemd dat uitgerekend Theo Tromp, die als toenmalig bestuurslid al wat tochten dichterbij huis had ontwikkeld, in 1988 zijn vleugels uitsloeg naar de Ardennen. Met zijn voorliefde voor spontane uitdagingen ontpopte hij zich als tegenpool van onze eerste voorzitter Cornelis van Montfort. "Dat was een man die liefst alles in zijn eentje organiseerde. Iemand die hield van veel kilometers maken. Een controlfreak ook wel, terwijl Theo juist avontuurlijk is ingesteld. Die vindt het leuk om te struinen en te improviseren, en in de Ardennen is het altijd wel iets", zegt Frans Peters, vanaf het eerste uur lid van OLAT, en actief op vele fronten. Waaronder ook heel wat jaartjes als bijrijder op de bus.

Voor het vervoer heeft OLAT van meet af aan een beroep gedaan op de firma Van Hoof. "Een echt Roois familiebedrijf", zegt Frans. "Wij noemden het 'de bus van Dortje', naar de eigenaar/directeur die voluit Theodorus heette. Frans van den Oever was onze vaste chauffeur, later kwamen er nog een paar bij, waaronder Mies van den Bosch en wat familieleden

van Dortje." Sinds ruim een jaar zit Jan van Gorkum achter het stuur. De animo voor de busreizen groeide snel. Al gauw waren er twee touringcars nodig, een enkele keer zelfs drie. Plus een klein personenbusje voor de verzorgers. Met een beetje geluk kon je bij Theo tot de avond tevoren nog een plekje regelen. Desnoods op een omgekeerde emmer in plaats van op een stoel, al was dat eigenlijk tegen de regels. Frans weet nog goed dat hun bus een keer in brand vloog omdat de remmen te heet waren geworden nog voor ze goed en wel in Zuid-Limburg waren. "Iedereen kon er nog op tijd uit, maar de bus brandde helemaal uit." Van Hoof stuurde snel vervangend vervoer, en zo kon er die dag toch nog gewandeld worden.

In die hoogtijdagen hadden de bussen elk hun eigen route om reizigers op te pikken, en er waren toen ook meer opstapplaatsen. Alleen al in Keldonk stapten destijds ooit wel 20 man op, weet Jos. Die lijn Den Bosch-Nederweert via Veghel en Someren is allang verleden tijd. Er rijdt nu één bus vanaf Sint-Oedenrode over Eindhoven en Leende naar de grote verzamelplaats langs de A2 in Nederweert. Het kleine personenbusje, dat een aanhanger vol spullen voor de soeppost meeneemt, dient ter plekke tevens voor vervoer van wandelaars die ergens zijn blijven steken.

Al naar gelang het seizoen ligt het startpunt niet al te ver van Maastricht, of juist diep de Ardennen in. Met voor de afwisseling een zeldzame uitstap naar de provincie Henegouwen – "enorme appels hebben ze daar" – of naar Monschau in de Eifel. Toch blijven de Ardennen favoriet. De wandelmogelijkheden zijn er schier eindeloos, de dorpen onderweg schilderachtig en de landschappen zeer afwisselend. Soms woest en uitdagend,

croeg op het eindpunt, waar de bediening meestal louter Frans sprak. Als je "OLAT" riep, kreeg je vanzelf iemand van de organisatie aan de lijn, die doorgaans al aan een grote pot bier zat. Vervolgens werd je keurig ergens opgepikt. Al kon dat soms even duren als wandelaars op uiteenlopende plekken waren gestrand en de touringcar over smalle en bochtige bergweggetjes moest manoeuvreren. Maar naarmate mobieltjes en GPS ingeburgerd raakten, komt dit scenario steeds minder vaak voor. Jan heeft de indruk dat de markeringen tegenwoordig ook beter bijgehouden worden: "Op onze laatste tocht hadden we kersvers schilderwerk." Daarnaast is OLAT zelf meer aandacht gaan besteden aan de routeinformatie. Op de oude zwart-wit kaartjes konden hoogtelijnen gemakkelijk versleten worden voor bergpaadjes. Nu is alles in kleur. Met Nederlandstalige routebeschrijvingen, wat vroeger ook niet altijd zo was.

Ietsje minder avontuurlijk dus. Dat geldt ook voor het jaarprogramma. In de begintijd werden er ook midden in de winter Ardennentochten uitgezet. Jos: "Maar eigenlijk is het daar dan te gevaarlijk vanwege hoog water, gladheid of sneeuw. Je moet de risico's niet opzoeken hè." Zodoende worden alleen nog in voor- en najaar clubreizen georganiseerd. In de herfst dreigt overigens wel een ander gevaar: dan wordt er volop gejaagd. De Belgen plakken in hun bossen keurig aan wanneer en welke gebieden voor de jacht worden afgezet. Als er ergens met scherp wordt geschoten, wil je daar als argeloze wandelaar liever niet door verrast worden. Vandaar dat bestuurslid Ad Ketelaars, zelf een trouwe deelnemer, hele jachtschema's heeft zodat OLAT daar bij voorbaat rekening mee kan houden.

Frans, Jan en Jos hebben de Clubreizen wel van karakter zien veranderen. In de tijd dat Theo Tromp de scepter zwaaide waren de tochten meer prestatiegericht dan nu. Afstanden tussen de 30 en 35 kilometer waren normaal. Dat sportieve element is de laatste jaren wat onder druk komen te staan. Bij veel oudgedienden ging de leeftijd een woordje meespreken. Op de steile paadjes hebben vooral knieën het hard te verduren. Maar mede dankzij nieuwe aanwas van wat jongere deelnemers lijkt het tij te keren. In 2016 stonden er weer enkele pittige tochten op het programma.

Een hele week wandelen in de Ardennen, zoals in Theo 's tijd wel werd gedaan, lijkt voorgoed verleden tijd. Er is simpelweg teveel concurrentie van vakantie-reizen naar de meest uiteenlopende bestemmingen. Wel gaan er stemmen op om weer eens een wandelweekend te organiseren. Bijvoorbeeld naar Luxemburg, wat net te ver weg is om in één dag op en neer te doen.

Maar wat er ook verandert, één ding blijft door de jaren heen hetzelfde, en dat is de intieme sfeer die vanzelf ontstaat op zulke kleinschalige busreizen. De chauffeur en zijn bijrijder zijn immer goedgehumurd, de deelnemers vol verwachting, en na afloop ploft iedereen moe en voldaan weer in zijn stoel, waarbij de pet rondgaat voor de chauffeur, en zakken drop, en plakplaatjes voor in het wandelboekje. En soms ook een mooie kaart voor wie ziek thuis zit. Het doet een beetje denken aan de sfeer van een schoolreisje.

Knus-met-de-bus, misschien is dat – naast al die zichtbare genietingen – wel het geheim van de OLAT Clubreizen.

-Mirjam Kies-

WIE ZIJN DAT, ONZE LEDEN?

KRONIEK 50 jaar OLAT

OLAT kende eind maart 2017 922 leden: 451 vrouwen (48%) en 471 mannen (52%). De leeftijdsgroep tussen 61 en 70 is het best vertegenwoordigd. Slechts 4 leden hebben niet in de 20e eeuw geleefd. Zij zijn van 2000, 2001, 2002 en 2006.

OLAT werd opgericht in 1967. Hoeveel leden er in het eerste jaar waren hebben wij helaas niet terug kunnen vinden, eind maart zijn er dat 922. Het aantal is redelijk stabiel. Sinds 2006 ligt het boven de 800. Topjaar was 2009 met 972 leden.

Zijn het allemaal Brabanders? Nee, maar de Brabanders zijn met 89% heel dik in de meerderheid. Limburg staat tweede. Er zijn leden uit Friesland, Overijssel, Gelderland, Utrecht, Noord- en Zuid-Holland.

Er zijn 4 Belgen lid en één lid woont in Beijing. Die loopt niet heel vaak mee. Sint-Oedenrode levert de meeste leden (139). Het lid uit Wijnjewoude (Friesland) moet het verst rijden om in Sint-Oedenrode te komen (ca. 212 km).

1989

De nieuwe gids van het Hertog Hendrikpad verschijnt op 9 april, een nieuw pad met een oude naam. OLAT is vertegenwoordigd bij de eerste wandelmarkt in Amsterdam. Op 5 juli overhandigt onze voorzitter Piet Knoester aan 2e Kamervoorzitter Dolman het eerste exemplaar van het Visserspad, waarin opgenomen de Westduinslag (OLAT-wandelweg).

1990

De winterserietocht in Valkenswaard haalt een recordaantal deelnemers van 734 wandelaars. De routebeschrijving Amsterdam - Schoonhoven (LAW 401) wordt gerealiseerd door de OLAT-leden Walter Stadhouders en Peter Zwang. Het Internationaal Wandelevenement wordt dit jaar voor het eerst niet meer jaarlijks gehouden door OLAT. Het zal voortaan om en om met de RWV worden georganiseerd. Christ Klaasen neemt het initiatief om op dinsdagen te gaan wandelen op LAW-paden. Door een groep OLAT-ers wordt nu telkens een ander traject van een LAW bewandeld. Tijdens de jaarvergadering beëindigt Theo Tromp, na 12 jaar en 9 maanden, zijn bestuurslidmaatschap.

1991

Op 3 maart ontvangt Theo Tromp de Jo Balster Trofee van de NBWB. In dit jaar wordt er weer begonnen met trainingen voor snelwandelaars en prestatiewandelaars. De nieuwe voorzitter van OLAT wordt Jos Koolen. Piet Knoester wordt tijdens de Algemene Ledenvergadering tot Ereid benoemd.

(Vervolg op pagina 33)

THEO TROMP

Bijna was het gesprek niet doorgegaan. Theo is veel weg met zijn wandelreizen, een datum prikken is dus sowieso moeilijk. Voeg daar nog een misverstand bij over de juiste datum en een vergeten interviewadres en de afspraak zou zomaar in het water kunnen vallen.

Maar zoals altijd komt bij Theo toch alles op zijn pootjes terecht.

Theo, hoe ben je aan het wandelen geslagen?

Door het korfbal. Vroeger werd er gewandeld via verenigingen. Als groep. Vlag voorop en vooral veel zingen. De avondvierdaagse liep je mee als lid van een vereniging. Dat deed de korfbalclub in Den Haag ook. Korfbal was een stapsteen in de rivier voor mij naar het wandelen, want daar ontmoette ik plotseling de echte wandelvereniging HWV. De volgende avond nog zat er iemand van het bestuur bij mij thuis. Later ben ik lid geworden van RWV in Rotterdam. Daar was meer ruimte voor individuele wandelingen en bovendien waren de afstanden groter. Daar ging mijn hart naar uit.

Maar als jeugdlid waren er toch beperkingen voor het lopen van lange afstanden?

Dat klopt. Er waren strenge regels. Als 14-jarige liep ik mee met een 60 km tocht; daarvoor moest je eigenlijk 16 zijn, maar ik hield 'toevallig' mijn duim op mijn geboortedatum op het toen vereiste sportkeuringsbewijs. Daarna volgden er nog veel tochten van 70 kilometer en meer.

Hoe kwam je bij OLAT terecht? Ook zo toevallig?

In 1974 werd ik als beroeps militair overgeplaatst naar Oirschot en kwam ik met Frits Verhees (de secretaris van OLAT) en Klaas Bakker in contact. Als vriendendienst hielp ik bij de winterserie en van het een kwam het ander. Als aspirantlid - je werd pas echt lid op de ledenvergadering - werd ik eind 1977 benaderd voor een bestuursfunctie omdat Cornelis van Montfort zou aftreden. Op een extra ledenvergadering in februari 1978 bleek dat enkele oudgedienden in het bestuur zich terugtrokken en zo werd ik de vreemde eend in de bestuurlijke bijt met voor mij allemaal onbekende mensen. Omdat ik weleens stukjes schreef voor het clubblad werd ik meteen maar tot secretaris gebombardeerd.

OLAT staat bekend om zijn verzorging. Hoe is dat gekomen?

Tijdens de eerste (nachtelijke) winterserietochten bleek er grote behoefte aan een warme maaltijd te zijn. Cornelis van Montfort had te veel boerenkool, ik had in mijn functie de beschikking over aardappelpureepoeder en de HEMA had rookworsten. Voilà, de verzorging was een feit. Later was er op elke winterserietocht echte snert en chili con carne.

Je bent betrokken geweest bij veel nieuwe OLAT-activiteiten; je staat bekend als een man vol ideeën. Ga je er mee naar bed of sta je er mee op?

Bij het ontwaken zit ik meteen vol energie. Die gebruik ik voor ideeën als ik even niks te doen heb.

Zo zag ik eens bij een bushalte na controle van een wandelarrangement van de VVV-Kempenland toevallig het bordje "Kempenlandroute" van diezelfde VVV. In de bus ben ik al fantaserend met het idee van een wandeltocht van 100 km door de Kempen aan de haal gegaan en zo is uiteindelijk de latere Kempenlandtocht ontstaan.

Ooit werd ik benaderd door de VVV-Kempenland voor een Vierdaagse in de Kempen. Maar dat viel verkeerd bij de wandelbonden; die hadden immers al de Vierdaagsen van Nijmegen en Apeldoorn. Ze duldden geen concurrentie en dreigden met een schorsing. Uiteindelijk werden het geen 4 maar 3 wandeldagen, en met kortere afstanden. Na een potje brainstormen met de winkeliersvereniging in Geldrop werden de dagen opgeleukt met activiteiten zoals een oude ambachtenmarkt, een zigeunerorkest of een ballonvaart. Tja, dat zigeunerorkest. Bij het feest liep ik een onbekende man tegen het lijf, het bleek hun bandleider te zijn. Ik hoefde me nergens zorgen over te maken, hij zou alles regelen. Orkest en familie maakten er vervolgens - vooral voor zichzelf - een groot (drank)feestje van. Toen ze vertrokken waren, kwam de kater. Er stond nog een dijk van een drankrekening open. De positieve kant: de Kempische Wandeldagen (nu inmiddels OLAT Wandeldagen) waren geboren.

Waar was je nog meer bij betrokken?

De Midzomernachtstochten die gehouden werden rond de langste dag, of liever gezegd de kortste nacht, met afstanden van 60 km, later 40 km. Deze wandelingen waren de opvolgers van de Marathonnachttochten die in oktober gehouden werden. Na een paar slechtweertochten zochten we naar iets beters, zowel voor de verzorgers - die vanuit de auto of een bushokje hun werk deden - als voor de wandelaars. Omdat je goed weer wel kunt bestellen, maar de levering nogal eens tekortschiet, weken we uit naar juni dat statistisch gezien betere cijfers kon overleggen dan oktober. Ook deze tocht is later opgegaan in de Kempenlandtocht.

Het Wandelend diner is ontstaan omdat we met bestuur en

medewerkers na afloop vaak samen gingen eten. Op eigen kosten, dat wel. Beruchte declaraties zoals nu bij (semi) publieke instanties waren in Nederland indertijd nog onbekend en zijn dat bij OLAT trouwens nog steeds. De term sprak ons aan, een wandeltocht waarbij ieder rustcafé onderweg een volgende gang van het diner opdiend, weer eens iets anders dan wandelend je brood opeten. Later is dit ook georganiseerd voor de leden.

Het Wandelcafé. De opzet was om eerst een wandeling van pakweg 1½ uur te maken en daarna een lezing te houden, bijvoorbeeld over de wandeling naar Santiago de Compostela, over kleding, over blessures, blaren prikken, enz. Na een succesvol begin liep de belangstelling terug en na drie jaar zijn we ermee gestopt.

Wandelen op Dinsdag was het gevolg van een brief die het bestuur ontving: kon OLAT niet eens door de week een wandeling organiseren? Ja, natuurlijk. Ik nam een snipperdag op en liep met een aantal mensen in de stromende regen van Nueneen naar Eindhoven. Veertien dagen later van Valkenswaard naar Luyksgestel. Omdat mijn snipperdagen beperkt waren, nam Truus van Vessem het stokje daarna over. De briefschrijfster heb ik echter nooit meer gezien. Ook Ben van der Velden lanceerde veel ideeën, waarvan er altijd wel een paar bruikbaar waren. En Peter van de Ven kwam met het idee van ondergronds wandelen. Achthonderd meter diep liepen we in België van de ene mijn naar de andere. We gingen schoon naar beneden en kwamen onder het kolenstof weer boven. Een unieke ervaring. Het Airbornepad. Vanwege de 40-jarige bevrijding liepen we van Valkenswaard naar Nijmegen. Christ Klaasen kwam met het idee om hier een langeafstandspad van te maken. Dat is blijven hangen en later ben ik er mee aan de slag gegaan.

Was Arnhem niet een brug te ver?

Dat hangt er van af hoe je het bekijkt. Een route maken kan ik zelf wel, maar de rest? Hoe maak je een boek? Hoe doe je de vormgeving? En wat met de route beschrijven, historie opduiken, wetenswaardigheden onderweg uitvlooien en - last but not least - de financiën regelen? Gelukkig liep ik - weer stomtoevallig? - Marten Hogeweg tegen het lijf. Hij bleek grafisch ontwerper te zijn. Verder ontmoette ik Mirjam Kies, ex-journaliste bij het Eindhovens Dagblad. Ook het Airbornemuseum in Oosterbeek en het Bevrijdingsmuseum in Groesbeek bleken mee te willen werken.

Subsidies werden aangevraagd bij de drie provincies en alle gemeenten op de route, ook al lag er hier en daar weleens een haar in de soep. Zo moest een promotieartikel in het Brabants Dagblad de gemeenten Uden en Veghel over de streep trekken, en een rechtstreeks mailtje naar de burgemeester van Arnhem deed wonderen toen ik opperde dat door de stroperige bureaucratie ook deze keer Arnhem 'wel een brug te ver zou zijn'. De gemeente Oosterbeek had een wel erg mooie smoes bedacht: "er zou onvoldoende mooie natuur zijn onderweg". Voor mij een 'appeltje-eitje' om dat te weerleggen. Zo werd het financiële gat uiteindelijk gedicht en op 16 september 2004 werd - precies 50 jaar na de start van het Airborne offensief 'Market Garden' - het Airbornepad door de burgemeester van Lommel officieel geopend.

Nog meer ideeën?

Die kan ik kwijt in mijn wandelreisorganisatie. Zo heb ik mijn wandelingen in de Ardennen weer gebruikt bij de clubreizen van OLAT.

Het barst in dit gesprek van de toevallige ontmoetingen. Houdt dat nooit op?

Nee, dat houdt nooit op. Wie veel reist kan veel verhalen, maar kent ook veel verrassende ontmoetingen. Zo ontmoette ik in Thailand, Taiwan en onderweg naar Santiago de Compostela weer oude bekenden.

Je bent door je ideeën van grote waarde geweest voor OLAT en het wandelen. Je was de motor van veel veranderingen. Zijn er ook veranderingen die je betreurt?

Ja, het logo van OLAT. Oorspronkelijk stond hier ook het wapen van Sint-Oedenrode op. Jammer dat dat verdwenen is.

Je leukste herinneringen?

Dat zijn toch de onderscheidingen, zoals de Cornelis van Montforttrofee, de Jo Balstertrofee van de NBWB, Lid van Verdienste van de KNBLO en de Koninklijke onderscheiding.

Nog een laatste opmerking?

Het belangrijkste van wandelen vind ik de sociale component. Alle statusverschillen vallen vaak weg. Alleen het wandelen blijft over. Terug naar de basis.

-Kees van Vessem-

ZOMER

PRIKBORD KRONIEK

50 jaar OLAT

1992

De winterserietocht van januari levert weer een nieuw record aan deelnemers; 837 wandelaars vinden de weg naar Oisterwijk. OLAT bestaat 25 jaar en de jubileumtocht "Dwars door Brabant" wordt gehouden met afstanden van 150, 100, 40 en 25 kilometer. Men kan starten in Bergen op Zoom, Rijsbergen, Oisterwijk en Vught. Tussen Milieu 2000 uit Lommel en OLAT wordt een samenwerkingsverband aangegaan om voortaan jaarlijks tussen Kerst en Nieuwjaar een grensoverschrijdende wandeltocht te organiseren.

1993

Op 5 juni verschijnt de topogids van het Graaf van Hornepad bij Weert. Onze oprichter en eerste voorzitter Cornelis van Monfort overlijdt op 21 augustus 1993. Tijdens de Algemene Ledenvergadering treedt Martin Wernsing af als bestuurslid; hierdoor komt het bestuur onder het minimale aantal bestuursleden en krijgt daarmee de status van interim-bestuur. Aantal leden op 12 september 1993: 603.

1994

Bestuursamenstelling na de Bijzondere Algemene Ledenvergadering van 23 april 1994: voorzitter Jos Koolen, vicevoorzitter Jan van de Ven, secretaris Carla Overgoor, penningmeester Nellie Peters-van Eersel, wandelwegen Henk Stegers, clubreizen Toon van Wordragen, verzorging Marinus van Roosmalen en prestatie-wandelen Sjeff Koolen. Met ingang van juli/augustus 1994 verschijnt ons clubblad in A5 zakformaat. Jan van de Ven wordt op de Algemene Ledenvergadering benoemd tot Erelid van OLAT.

(Vervolg op pagina 37)

BLESSURE

Revolutie! Opstand! Geweld!
mijn lijf heeft eind'lijk stop gezegd
mijn grote liefde lamgelegd
een stugge voet heeft mij geveld

Oorlog! Intrige! Verraad!
gedaan is het met zelfkastijding
verloren de bevrijding
die met wand'len samengaat

Hartzeer. Onrust. Zielepijn.
nu ik gedwongen rust
ben ik me zeer bewust
hoe graag ik steeds bij jou wil zijn

Familie. Broeder. Wandelvriend.
ik benijd je elke meter
al weet ik, zo is 't beter
mijn ongeduld is nietsontziend.

-Rinda Scheltens-

Het huidige logo van OLAT - in gebruik sinds juli 2011 - is ontworpen door Cindy van Woudenberg, beeldend kunstenaar. Met de drie poppetjes in de cirkel brengt het logo de veelzijdigheid van onze wandelsportvereniging tot uitdrukking. Lange afstand, prestatie- en groepswandelen gaan hierin ook samen. Bovendien kan de wandelsport individueel worden beoefend. Dat komt tot uitdrukking als u ze afzonderlijk ziet, elk in een iets andere kleur. Ook zijn het seksloze figuren, uitdrukkelijk dat bij OLAT zowel mannen als vrouwen actief zijn.

JUBILEUMBOEK 25 JAAR OLAT

Ook bij het 25-jarig bestaan van OLAT verscheen een speciale editie van ons clubblad, met daarin vooral veel historie. Leuk om nog eens terug te kijken! Dit document is te vinden op:
www.olat.nl/overons/downloads

KEMPISCHE WANDELDAGEN

“Begin 1984 lanceerde de VVV Kempenland het idee bij de gemeente Geldrop om vanuit Geldrop vorm te geven aan een groots opgezette wandelvierdaagse. Uit het daaropvolgende intensieve overleg met wandelorganisaties (met name OLAT), VVV en de gemeente kwam het resultaat: de Internationale Kempische Wandeldagen te Geldrop”. Aldus een gedeelte uit het openingswoord van de toenmalige burgemeester van Geldrop, de heer M.G.M. van Berckel. Verder schrijft hij dat in betrekkelijk korte tijd door enkele betrokkenen hard werd gewerkt om dit initiatief al in 1984 te laten plaatsvinden.

Dat klopt allemaal, want omdat OLAT sinds 1982 veel contact had met de VVV Eindhoven waar de gidsen werden verkocht van De Stadsrechten Rondweg had de directeur, de heer Van Loon, het idee opgevat om te bekijken in hoeverre het mogelijk was om een groots wandelevenement te organiseren in de regio Eindhoven. Hiervoor zijn een aantal bestuursleden naar de VVV gegaan om te bekijken wat de mogelijkheden waren. De heer Van Loon heeft dit toen besproken met de bovengenoemde burgemeester en zo is het balletje gaan rollen.

De vraag vanuit de gemeente en VVV gesteld leek eenvoudig, maar wij hadden onderschat wat dit teweeg bracht bij de landelijke wandelsportbonden.

Er waren er toen nog vijf en wel de KNBLO (Koninklijke Nederlandse Bond van Lichamelijke Opvoeding, bekend van de Vierdaagse van Nijmegen), de NWB (Nederlandse Wandelsport Bond, o.a. organisator van de Vierdaagse wandeltochten van Apeldoorn) en de NLAWB (Nederlandse Lange Afstand Wandelsport Bond, die zich richtte op prestatietochten en wandeltochten van 59 kilometer en meer). Dan was er nog de NUW (Nieuwe Unie voor de Wandelsport) en tot slot de NNWB (Noord Nederlandse Wandelsport Bond). OLAT was aangesloten bij de drie eerstgenoemde. Met name de grote twee, KNBLO en de NWB tekenden bezwaar aan tegen het feit dat er naast hun Vierdaagse nog een Vierdaagse in Nederland zou komen. Dat kon en dat mocht niet. Er was geen markt voor en het zou wellicht ook concurrerend kunnen gaan werken voor de twee gevestigde Vierdaagse. Omwille van de goede verstandhoudingen met die twee bonden heeft het bestuur van OLAT toen besloten om geen Vier- maar een Driedaagse te organiseren en omdat ook de afstand van 40 of 50 kilometer niet werd toegestaan, is er gekozen voor 15, 25 en 35 kilometer per dag. Daar kon iedereen mee instemmen.

Veel werk is er toen in korte tijd verzet om het evenement te laten slagen. Gezocht werd naar een geschikte start- en finishlocatie; dat werd de voetbalkantine van v.v. Geldrop. Verder moest er slaapgelegenheid zijn voor de deelnemers van buiten de regio, want die zouden er ongetwijfeld ook zijn. Hiervoor stelde de gemeente twee sporthallen beschikbaar en wel sporthal Van der Puttschool, let wel: alleen voor heren en sporthal MAVO, voor dames en echtparen. Verder moest het ook aantrekkelijk zijn om naar Geldrop te komen en nog iets meer te doen dan wandelen, dus werd er een cultureel tintje aan gegeven. De

deelnemers konden het Weverijmuseum bezoeken in Geldrop. Omdat het in 1984 ook 100 jaar geleden was dat de schilder Vincent van Gogh in Nuenen werkte en woonde, konden de deelnemers van de 25 en 35 kilometer op vertoon van hun deelnemerskaart gratis naar binnen in het documentatiecentrum in Nuenen, konden de deelnemers een speciaal stempel in hun wandelboekje krijgen en was er een speciale sticker beschikbaar gesteld. Ook een bezoekje aan de Collse Watermolen stond op het programma en de deelnemers konden op zaterdagmiddag voor de gereduceerde prijs van fl. 1,50 gebruik maken van het zwembad De Kievit. Verder was er op zaterdagmiddag ook een diskjockey op het terras van de voetbalkantine om de wandelaars binnen te halen en 's avonds was hij ook aanwezig op het blarenbal in de kantine van v.v. Geldrop. Kortom, er was van alles aan gedaan om het tot een "groots" evenement te maken.

Omdat het idee pas begin 1984 was ontstaan, stonden deze dagen niet in het OLAT-jaarprogramma en het LWP, Landelijk Wandel Programma. We hebben toen foldertjes gemaakt en verscheidene snelle OLAT-wandelaars die dat jaar deelnamen aan de Vierdaagse van Nijmegen zijn vroeg gestart, hebben een mooi plaatsje langs het parcours gevonden en de folders uitgedeeld aan de langskomende wandelaars.

De eerste Kempische dagen waren succesvol en na een zeer geslaagde evaluatie met de gemeente Geldrop, de VVV, de politie en brandweer van Geldrop werd besloten om er mee door te gaan.

In de eerste jaren waren er het weekend na de KWD ook de Tweedaagse Sportweekendtochten in Sint-Oedenrode, georganiseerd door OLAT, met afstanden van 2 x 10, 2 x 25 of 2 x 40 km, kortom zeer drukke tijden voor het bestuur en de vrijwilligers. In 1985 is deze Tweedaagse voor de laatste maal georganiseerd. Het werd te veel voor de organisatoren, zo kort achter elkaar in de regio twee wandelevenementen was ook niet gewenst en het kostte toch ook deelnemers.

Alleen het eerste jaar hebben we gebruik mogen maken van de kantine van v.v. Geldrop; voor het tweede jaar werd gekozen voor een start- en finishlocatie in het centrum. Dat werd hotel De Gouden Leeuw, o.a. omdat de middenstand ook wilde meeprofiteren van het grote aantal deelnemers dat naar Geldrop kwam en OLAT op zaterdag in het centrum van Geldrop op het "Bezorghof" een vrijetijdsmarkt organiseerde in samenwerking met de middenstandsvereniging. De wandelaars meldden zich op zaterdag af op de markt en konden aansluitend genieten van de vele (muzikale) activiteiten op de markt, waaronder ook vele oude ambachten. 's Avonds was er een blarenbal in hotel De Gouden Leeuw. De start- en finishlocatie van de KWD is in 1992 naar sporthal De Kievit gegaan omdat de locatie van De Gouden Leeuw te klein werd voor het groeiend aantal deelnemers en omdat we bij De Kievit alles in één hadden: het start- en finishbureau en de overnachtingsmogelijkheden zowel

in de sporthal als op de camping en de mogelijkheid om met een camper of caravan op de parkeerplaats te overnachten.

De kracht van de Kempische Wandeldagen was dat men elk jaar andere parcoursen kreeg voorgeschoteld. Elk jaar wisselden ook de etappeplaatsen en we konden altijd rekenen op een goede verzorging onderweg. Zowel op de posten als in de cafés of overige horecagelegenheden. Verder leende de omgeving zich uitstekend voor sportieve recreatie. Het enige minpuntje waren en zijn wellicht nog de gespreide vakanties. Wanneer deze dagen in het midden van de vakantie vielen, konden we dat altijd merken aan het verminderde aantal deelnemers. Een groot pluspunt was dat de dagen altijd onder zomerse omstandigheden plaatsvonden. Althans de eerste 15 jaar. Eén jaar was het zelfs zo heet op de zondag dat er veel extra waterposten moesten worden ingezet en we 's maandags op de voorpagina van de Volkskrant stonden als één van de weinige evenementen die ondanks de hitte gewoon waren doorgegaan!

-Piet Knoester-

Vanaf 2015 vindt dit evenement plaats vanuit Nijnsel (Sint-Oedenrode, onder de naam OLAT Wandeldagen). (Redactie)

25 JAAR OLAT TRAININGSWEEKEND

Wat in 1992 aarzelend en kleinschalig begon, is na 25 jaar uitgegroeid tot een niet meer weg te denken evenement bij OLAT. Vele wandelaars zijn een of meerdere malen deelnemer geweest aan het wandeltrainingsweekend en hebben daar kennis kunnen maken met de vele facetten van het wandelen. Of het nu ging om de recreatieve wandelaar of de snelwandelaar (en alles daartussen) die aandacht wilde besteden aan zijn of haar techniek, iedereen kwam aan zijn trekken en werd 'lid' van de gezellige familie.

Het was het jaar 1992 en de toenmalige voorzitter (Jos Koolen) had gepeild of er belangstelling was voor een trainingsweekend voor de snel- en prestatiewandelaars binnen OLAT. Deze bleek er met ca. 12 OLAT-leden net genoeg te zijn en dus werd een locatie in Merselo besproken. Daarnaast legde Jos een tweetal personen voor het bereiden van maaltijden e.d. vast en klaar was de voorbereiding! Toen ik als eerste deelnemer samen met Gea aankwam en na een kwartiertje aan Jos aangaf dat ik wel zin in koffie had, zei Jos: "Oh ja, dat is waar ook, er moeten nog boodschappen worden gedaan". En dus gingen Gea en ik, terwijl Jos op de andere deelnemers zou wachten, met een snel opgestelde boodschappenlijst op zoek naar een supermarkt. Meteen nam ik me voor: eens, maar nooit meer zo en daarbij heb ik direct aangeboden om te helpen bij de organisatie.

Na twee jaar in Merselo te hebben gebivakkeerd werd gekozen voor een locatie die in ieder geval beter binnen

het budget zou passen. Hiervoor werd kampeerboerderij 'De negende Zeligheid', ergens in het buitengebied van Eersel en Bergeijk, vastgelegd. Er werd besloten om de deelname ook voor niet-OLAT-leden open te stellen en zo haalde ik vanuit mijn netwerk zo'n beetje de hele Nederlandse en Belgische snelwandeltop naar het trainingsweekend. Daardoor werden de verschillen in niveau tussen de deelnemers wel erg groot, waardoor al snel in meerdere groepen met een eigen trainer werd gewerkt. Eerst nog onder leiding van Jos Koolen en Servee Derks, maar later van Sjef Koolen, Cees Lambregts en mijzelf. Tiny, Els en Gea waren inmiddels ook benoemd tot vaste crew en zij zorgden dat het eten en drinken steeds tijdig klaar stond.

Na vier jaar te hebben vertoefd in Eersel en omstreken werd besloten te gaan 'verhuizen' naar kampeerboerderij 't Caves in Wintelre. Aangezien ik inmiddels zo goed als alle organisatorische zaken had overgenomen, was dit een locatie die dichterbij huis was, die ik al kende vanuit schoolkampen van onze kinderen én het gebied rondom de locatie was ideaal voor een dergelijk weekend. Daarbij ook nog eens een groot grasveld voor de deur. In Wintelre kwam het evenement tot wasdom

(enkele jaren geheel volgeboekt tot wel 48 deelnemers) en werd de organisatie steeds professioneler. Er was een draaiboek met daarin alle acties opgenomen, alle personen wisten welke taken ze hadden, de boodschappen werden besteld en gebracht etc., etc. Na jaren verlies op het weekend te hebben gedraaid, werden de eerste voorzichtige winsten geboekt. En konden we de wandelaars nog meer waar voor hun geld geven in de vorm van een lekker stuk vlaai of iets dergelijks.

Na alle jaren is 't Caves nog steeds een geschikte locatie. Elk jaar was en is het een feest van herkenning en voor velen een reünie. Daarnaast elk jaar ook weer nieuwe gezichten die zich altijd snel welkom voelden binnen de club. De deelnemers komen uiteraard voor het sportieve element, maar steeds meer werd ook het sociale samenzijn een van de belangrijkste pijlers van het weekend. Zo werden er tot in de kleine uurtjes diverse bordspellen gedaan en menigeeen was zeer fanatiek op de tafeltennistafel. En natuurlijk heb je dan ook bijzondere personen en zaken, te veel om op te noemen. Er bleek een persoon te zijn die van elke te noemen Nederlandstalige artiest een nummer kon zingen, een ander die alle teksten van drs. P uit z'n hoofd kende, er werd een rechtszaak gehouden om een gevonden

briefje van 10 euro, het Friese volkslied werd gezongen, kortom vertier voor jong en oud. Getraind werd er doorgaans in drie groepen, maar 's morgens stond altijd eerst op het grote grasveld een gezamenlijke warming-up op het programma. Daarbij is zelfs de naam 'Boetje-Camp' geïntroduceerd.

In 2014 heb ik aan het bestuur van OLAT laten weten dat de vaste crew na het 25e weekend (dus na januari 2016) zou stoppen met de organisatie. Hierdoor zou OLAT tijd hebben om voor opvolgers te zorgen. Gelukkig hebben Rick Liesting en Ronnie Timmermans deze taak op zich genomen. In januari 2016 was dus het afscheid van de crew die 25 jaar het gezicht van het weekend was. Om te zien wat de deelnemers allemaal van hen afwisten, werd er op zaterdagavond de 'ken-je-crew-quiz' gehouden. Dit waren 30 meerkeuzevragen waar de deelnemers in groepjes antwoord op moesten geven. Uiteraard was er een winnende groep en deze verdienen eeuwige roem.

Met dank aan alle ruim 900 deelnemers die garant staan voor vele onuitwisbare herinneringen, namens de (oude) vaste crew,

-Henk Plasman-

KRONIEK

50 jaar OLAT

1995

Op 17 juni wordt het Peellandpad geopend met een wandeling rond Griendtsveen.

Jos Koolen wordt op de Algemene Ledenvergadering benoemd tot Erelid van OLAT. Bert en Tonnie de Boer worden benoemd tot Lid van Verdienste.

De Cornelis van Montfortrofee (vernoemd naar onze oprichter en eerste voorzitter Cornelis van Montfort) is de hoogste onderscheiding binnen onze vereniging, die alleen wordt toegekend aan personen die zich op een bijzondere manier en in het geheel belang van OLAT verdienstelijk hebben gemaakt. Jan van de Ven ontvangt als eerste deze hoge onderscheiding op grond van zijn grote verdienste voor OLAT op velerlei gebied.

1996

De Kempische Wandeldagen bereiken met 1569 wandelaars een recordaantal deelnemers. Op 14 september 1996 wordt er een Buitengewone Ledenvergadering gehouden te Oirschot. Het agendapunt: een voorstel tot opheffing van de wsv OLAT, tenzij de vergadering direct een oplossing heeft. Een voordracht van Theo Tromp is voor de voorzitter en de penningmeester onaanvaardbaar. Na een langdurige discussie komt het tot een stemming waarbij 49 leden voor en 7 leden tegen Theo Tromp stemmen. Met deze uitslag treedt de voorzitter onmiddellijk af en wordt opgevolgd door Marinus van Roosmalen. De penningmeester zal tot de Algemene Ledenvergadering de lopende zaken afhandelen. Direct na deze vergadering zeggen Jan Rodenburg als secretaris en Hein Lenders als penningmeester hun medewerking toe. Op 21 september vindt in Eindhoven de 1e Lichtstad-avondwandeling plaats in samenwerking met de Commissie Viering 18 september. Henk Plasman en Anton Stoop worden tot Lid van Verdienste benoemd voor hun topprestaties in de afgelopen jaren en de publiciteit die zij daardoor voor OLAT verkregen.

(Vervolg op pagina 41)

SNELWANDELEN

Iedereen kent ze wel, de iets vlottere wandelaars tijdens tochten. Gekscherend wordt er dan weleens gesproken over snelwandelaars, maar is deze veronderstelling wel correct? Tuurlijk zullen er altijd wel wandelaars zijn die stevig doorlopen, soms wel in een tempo van 9 km per uur, terwijl een recreatieve wandelaar ongeveer 6 tot 6,5 km per uur wandelt. Dan lijkt het al snel wat sneller. Maar dit zijn snelheden waar een snelwandelaar zijn schoenen niet voor aan zou trekken.

Snelwandelen werd populair in de 18e en 19e eeuw. Met name in Groot Brittannië en Amerika werden wandelwedstrijden gehouden waarbij de snelste wandelaar grote bedragen kon winnen en waar het publiek ook vele weddenschappen afsloot. De marge tussen wandelen en rennen werd steeds kleiner zodat men besloot regels in te stellen en om de naleving van deze regels te controleren, werden er ook juryleden aangesteld tijdens de wedstrijden.

Belangrijkste grondregel was dat de allen tijde één voet aan de grond moest zijn. Toch bleef er nog discussie over loopstijlen en ook hadden diverse landen nog eigen aanvullende regels. Uiteindelijk werd er nog een tweede basisregel ingevoerd: de knie van het voorste been dient op het moment van landen, tot de knie naast het standbeen komt, gestrekt te blijven. Als de knie naast het standbeen is, mag deze weer gebogen worden. Met deze twee regels in acht genomen werd snelwandelen echt internationaal bekend tijdens de Olympische Spelen in 1908.

Tegenwoordig zijn er wedstrijden over diverse afstanden, maar voor de internationale wedstrijden zijn de volgende afstanden de belangrijkste: heren 20 km en 50 km en dames 20 km, maar sinds 2016 mogen zij ook op de 50 km deelnemen (een late vorm van emancipatie?).

Nu hebben we dus de twee belangrijkste spelregels, één voet aan de grond en de gestrekte knie, maar dan moet je nog echt "snel" kunnen wandelen. Waar je met een standaard wandeltechniek en een beetje doorzettingsvermogen wel 9 km per uur kunt wandelen, kan een snelwandelaar met goede toepassing van techniek snelheden van wel 16 km per uur halen tijdens een 5 km wedstrijd. Even als voorbeeld: het wereldrecord op de 50 km staat momenteel op naam van de Fransman Johan Diniz in een tijd van 3 uur, 32 minuten en 33 seconden. Oftewel een gemiddelde snelheid van 14,1 km per uur. Een gemiddelde hardloper zou in deze tijd nog niet een marathon

(circa 42 km) kunnen voltooien en tijdens de Nijmeegse Vierdaagse heeft een wandelaar voor deze afstand ook wel iets langer nodig.

Met de snelheden die dan bereikt kunnen worden is het ook wel voorstelbaar dat een overtreding, zoals beide voeten los van de grond, snel is gemaakt. Daarom is het ook van belang dat de jury de eventuele overtreding met het blote oog moet kunnen zien. Op film en foto is soms te zien dat er overtredingen zijn, terwijl de jury hier geen waarschuwing of straf voor uitdeelt. Klinkt net als voetbal toch, waar een scheidsrechter ook wel eens wat over het hoofd kan zien.

Snelwandelen is een van de meer extreme vormen van duursport. Het is ook een heel intensieve sport. Een groot uithoudingsvermogen moet je hebben, maar ook het lopen onder het toezicht van diverse juryleden maakt deze sport anders dan diverse andere sporten. Tot het uiterste durven gaan, is geen uitzondering. Beelden van uitgeputte mensen die neerstorten tijdens wedstrijden of vlak na de finish zijn ook geen uitzondering. Maar toch blijft het voor mij een van de mooiste sporten welke ik heb beoefend.

Snelwandelen in Nederland

Snelwandelen is een relatief onbekende en kleine sport en er is in Nederland slechts 1 atletiekvereniging waar men terecht kan voor trainingen: DAK in Drunen. Verder kennen enkele wandelverenigingen een snelwandelaafdeling, zoals OLAT, RWV en LAT. Sinds de introductie van het snelwandelen op de Olympische Spelen hebben 10 Nederlanders hieraan deelgenomen. Voor het laatst was dat tijdens de Spelen van Barcelona in 1992, te weten Harold van Beek op de 50 km. Op dit moment kent Nederland ongeveer 50 actieve snelwandelaars, variërend in de leeftijd van 4 tot en met 81 jaar.

Veel snelwandelaars komen voort uit de wandelcultuur, die zo sterk is vertegenwoordigd in Nederland, en niet vanuit de atletiekhoeke. Zo komen ook Rob Tersteeg en ik vanuit de wandelcultuur. Waren we beiden wandelaars van lange afstanden en prestatietochten. Ook gingen we weleens snuffelen bij het snelwandelen. In Nederland is er namelijk ook nog de mogelijkheid om tijdens open trainingen kennis te maken met deze sport. Deze trainingen worden veelal verzorgd door Frank Ravensberg, tevens trainer en coach van de Nederlandse selectie waar Rob en ik ondertussen ook deel van uitmaken.

En hoe kwam ik tot snelwandelen?

Enigszins onwennig ben ik deze sport binnengerold, maar door de uitdaging en onderlinge band binnen de selectie, ben ik hier echt op mijn plek gekomen. Kunt u zich voorstellen dat ik vroeger 3 pakjes shag in de week rookte en ook graag een biertje mocht drinken? Als je mij toen had gezegd dat ik Nederlands kampioen snelwandelen zou worden, had ik waarschijnlijk gedacht dat ik een biertje teveel had gedronken, maar het kan verkeren. Een gezondere levensstijl, motivatie, goede begeleiding en veel zelfdiscipline, dragen bij aan het bereiken van doelen die ik nooit voor mogelijk had gehouden.

Natuurlijk gaat het voor mij ook weleens fout, maar als ik dan oud-snelwandelaars spreek, zoals Theo Tromp of Henk Plasman, wordt mij ook wel duidelijk dat je moet leren van je fouten en dat ook zij dit allemaal hebben meegemaakt. Leuk is om bijvoorbeeld tijdens het trainingsweekend van OLAT in januari de verhalen te horen van de heren die met name in de jaren 90 en het begin van deze eeuw actief waren. Hopelijk kan ik zelf ook eens van dit soort verhalen vertellen. Naast de ervaring van deze heren zijn ook de adviezen zinvolle zaken om tot je te nemen. Het trainingsweekend van OLAT heeft dan ook zeker voor mij bijgedragen aan een betere basis en beweging.

Om als top amateur te kunnen snelwandelen, kost het mij in elk geval veel vrije tijd. Als je dat echter weg zet tegen de Olympische deelnemers, valt het allemaal wel mee. Maar zij

hebben dan ook geen voltijd baan, gok ik. Normaal gesproken probeer ik 6 dagen in de week in elk geval looptraining te doen. Afstanden en snelheid variëren dan nogal. Dit is ook afhankelijk van het moment in het seizoen. Toch kan ik wel stellen dat de gemiddelde afstand per week tussen de 50 tot 80 km ligt en dan hebben we het puur over snelwandekilometers. "Echte" wandelkilometers komen hier vaak nog bij. Verder ben ik elke dag ook wel 30 minuten thuis bezig met diverse oefeningen voor mijn rug en rekken/strekken. Naast dit alles zit ik ook nog circa 3 keer per week in de sportschool voor krachttraining. Ik denk dat ik dan ook gemiddeld wel 12 tot 15 uur per week bezig ben met mijn sport. Als ik dit vergelijk met bijvoorbeeld Rob Heffernan (oud wereldkampioen en Olympisch medaillewinnaar), valt dit reuze mee. De vergelijking met hem is wel interessant omdat hij een jaar jonger is dan ik. Als wereldtopper traint hij tussen de 140 tot 160 km per week, vaak verdeeld over 2 sessies per dag, daar tussenin maakt hij tijd voor een middagdutje. Ook gaat hij met grote regelmaat naar masseurs en fysio, ik kan dit slechts een enkele keer per maand.

Maar ik kan wel zeggen dat ik met hem aan de start heb gestaan en ook heel even vóór hem heb gelopen, tot hij mij inhaalde en mij vervolgens op een achterstand van 2 km zette. Zijn tijden op de 20 km liggen zo rond de 81 minuten en de mijne rond de 98 minuten. Tja, verschil moet er zijn.

Wat ik wel moeilijk vind, is de discipline opbrengen om veel trainingen alléén te moeten doen en om al het commentaar dat je onderweg te verduren krijgt, te negeren. Gelukkig is er ook veel positief geluid. Als een hardloper compleet verbaasd is als je hem voorbij komt wandelen, zijn de opmerkingen ook vaak positief. Belangrijkste is dat ik plezier heb in de sport die ik nu beoefen en er mijn energie in kwijt kan. Van deelnemer aan de Strand6daagse tot Nederlandse topper snelwandelen, nooit durven dromen, toch gebeurd.

-Rick Liesting-

'hoffotograaf' Noud Wijn in actie

Sinds 2004 is Noud Wijn actief als vaste fotograaf voor onze vereniging. Daardoor kan OLAT haar activiteiten in beelden vastleggen voor de buitenwacht via clubblad en website. Sinds enkele jaren levert ook Frans van den Boom foto's voor dit doel. Door het opslaan van deze beelden in het verenigingsarchief wordt een mooi beeld geschetst van het verloop van onze verenigingsactiviteiten en kunnen deze voor de toekomst worden veiliggesteld. De foto's worden inmiddels ook getoond op de startlocaties van onze wandelingen.

"Een foto zegt vaak meer dan woorden"

50 jaar OLAT

1997

Op 30/31 mei wordt een (30-jarig) lustrumtocht georganiseerd met afstanden van 100, 80 en 40 km. De Kempische Wandeldagen heeft bij de 14e editie met 1697 wandelaars een nieuw deelnemersrecord. In oktober organiseert OLAT voetpadendagen. Voorafgaande aan de Algemene Ledenvergadering wordt er na jaren weer een voorprogramma geboden. De Cornelis van Montforttrofee wordt toegekend aan Theo Tromp.

1998

In dit jaar overlijden oud-voorzitter Henk Stegers, oud-voorzitter Jos Koolen en bestuurslid René Veugelers. Op de tocht van maart wordt voor het eerst een 60 km afstand toegevoegd, waarop 46 wandelaars starten. Met ingang van april verschijnt ons clubblad weer in het aloude A4-formaat. Op 15/16 mei wordt de eerste Kempenlandtocht georganiseerd met afstanden van 80 en 100 km. Er vindt een reorganisatie van het wandelcomité van de Kempische Wandeldagen plaats. Na 15 jaren trouwe inzet geeft Piet Knoester het voorzitterschap over aan Joop Wesseling en Jan van de Ven weet de functie van parcoursbouwer in goede handen bij Ad Verbakel. De Cornelis van Montforttrofee wordt uitgereikt aan Piet Knoester.

1999

OLAT organiseert voor het eerst de Paastocht in Asten op verzoek van de vereniging Lust en Leven uit Asten. Het Internationaal Wandelevenement wordt voor het eerst georganiseerd in Weert. Op 23 augustus wordt het vernieuwde Graaf van Hornepad geopend. Marten Hogeweg ontwerpt het overzichtsbord dat op diverse plaatsen langs de route verschijnt. De markering wordt helemaal vernieuwd. Ad van Asten wordt tot Lid van Verdienste benoemd. Start Wandelen op Dinsdag: 2-wekelijkse wandeling van ongeveer 20 km.

(Vervolg op pagina 45)

PRIJSVRAAG

Hiernaast ziet u de enige echte OLAT quizwoordzoeker. Niet een gewone woordzoeker, maar één waarbij u de antwoorden zelf moet bedenken of opzoeken.

Los de opdrachten op en streep de woorden weg in de puzzel. Zet de letters die over zijn in de hokjes onder de woordzoeker. U hebt dan de ene helft van de prijsvraag opgelost. Maar, de echte puzzelaar heeft ontdekt dat er drie antwoorden niet terug te vinden zijn in de woordzoeker. Die drie woorden vormen de andere helft van de prijsvraag. Meedoen? Dat kan! Mail het antwoord van de letters die over zijn EN de drie antwoorden die niet te vinden zijn in de woordzoeker naar: olatnieuws@olat.nl. Doet u dat uiterlijk 22 oktober 2017.

Onder de goede inzendingen worden drie prijzen verloot:

1e prijs: een OLAT-shirt en een OLAT-cap

2e prijs: een OLAT-shirt

3e prijs: een OLAT-cap

De oplossing en de prijswinnaars vindt u in het november-nummer van OLATNieuws.

Een paar tips:

*Eén keer is de ij één letter, de andere keren i en j.
Antwoorden die uit twee of drie woorden bestaan,
zijn aan elkaar geschreven.*

- Iemand die veel kilometers loopt
- Wandeltocht van 80 km
- Kopje koffie of
- De T van OLAT staat voor
- Kennedymars van OLAT
- Schoeisel
- Reeks jaarlijkse wandeltochten van OLAT
- Tocht samen met WSV Milieu 2000
- Beheert financiën van een vereniging
- Hier schrijf je in bij een wandeltocht
- Helpende handen
- Thuisbasis van OLAT
- Papieren route
- Kopje moccona
- Om je schoenen te strikken
- Afdruk in wandelboekje
- Wimpel
- Nog grote afstand
- In dit dorp is het begonnen met OLAT
- Hier krijg je soep tijdens een tocht
- Naam van het clubblad van OLAT
- Maand van de OLAT Wandel Dagen
- Geld dat je betaalt als lid van een vereniging
- Geld eraf als je lid bent van OLAT
- De S in LPS staat voor
- Chocomel
- WoD staat voor
- De club die voor het clubblad zorgt
- Iemand die 160 km in 24 uur loopt
- Startplaats van de OLAT Wandel Dagen
- Dorp of stad van vertrek
- Plakker voor het wandelboekje
- Bekertje soep
- Melden bij terugkomst
- Windrichting
- Richtingsein

S	T	A	A	L	P	T	R	A	T	S	V	E	T	E	R	S	
R	G	N	E	S	N	E	L	W	A	N	D	E	L	E	N	P	
E	T	E	F	I	C	O	N	T	R	I	B	U	T	I	E	E	
G	A	D	S	N	I	D	P	O	N	E	L	E	D	N	A	W	
I	L	L	S	T	E	M	P	E	L	E	R	C	N	L	I	E	
L	O	E	W	O	A	I	S	L	R	V	N	I	A	N	C	S	
L	N	M	U	E	I	R	I	J	R	R	E	N	E	T	C	R	T
I	A	F	E	D	S	P	T	E	A	G	D	E	O	A	A	C	
W	V	A	I	E	T	O	T	B	M	A	R	A	M	H	E	O	
J	T	T	N	N	I	E	E	E	U	S	L	Y	C	N	C	N	
I	H	H	T	R	M	F	E	P	E	R	D	E	T	T	I	S	
R	C	E	A	O	E	S	F	R	P	E	E	U	P	J	I	R	
V	A	E	L	D	T	E	I	O	N	O	R	A	N	P	R	E	
L	N	I	O	E	D	E	O	N	K	I	S	S	U	L	I	V	
A	K	G	R	E	N	Z	E	L	O	Z	E	T	O	C	H	T	
G	N	I	T	R	O	K	A	N	O	L	L	I	U	O	B	T	
R	O	U	T	E	B	E	S	C	H	R	I	J	V	I	N	G	

OLAT WOORDZOEKER

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

MIA DIELESEN

Wie kent niet het vrolijke gezicht van Mia Dielesen die bij enorm veel evenementen aanwezig is om de helpende hand uit te steken en ook in veel commissies zit. Altijd goedgehumeurd, draait haar hand niet om voor allerlei 'klusjes', groot of klein, organisatorisch, verzorgend, administratief, Mia staat haar mannetje. Ze is een op en top pittige vrouw.

Zo is het begonnen

Natuurlijk gaat dit gesprek over wandelen en OLAT. Dat wandelen begon zeer speciaal. We gaan terug tot in 1973, toen Mia's man gelegerd was in Duitsland. Daar werd destijds bij de Langenmannshof Kaserne een wandeltocht gehouden en Mia ging kijken.

"Je moet er voor gaan"

Het was een tocht van 65 km op het kazerneterrein (allemaal betonbanen!) Het was nogal wat, maar er mochten geen vrouwen meedoen. Mia dacht: dat zou ik ook willen (uitdaging). Het jaar

erop werd Mia gevraagd om bloemen uit te delen. Toen bleek dat er tóch dames meededen! Daarmee was het hek van de dam en het jaar erop deed Mia mee, natuurlijk wel flink ervoor getraind. Een geweldige prestatie toen ze dat haalde! Toen dat gelukt was, kwam ook de

Nijmeegse Vierdaagse in beeld en Mia werd aangestoken door het wandelvirus. Jaren later kwam OLAT in zicht. OLAT trok haar vanwege de gezelligheid en de vele activiteiten. Op één van haar wandeltochten ontmoette ze toevallig een vrouw die tot op dat moment de 'boetiek' runde, maar daar eigenlijk vanaf wilde. Mia, die destijds nog in een kledingzaak stond, dacht: "ach, dat lijkt me wel leuk".

We zijn alweer enkele decennia verder als ik Mia ontmoet tijdens de KWD in Geldrop. Zo kwam ik erachter dat ze eerst allerlei spulletjes voor een zacht prijsje opkocht bij Kruidvat en daarna voor OLAT in de boetiek verkocht. Ik herinner me nog haar kleine autootje, propvol met spullen, ongelooflijk wat daar allemaal in kon. Nee, zo gaat dat tegenwoordig niet meer.

Uitbreiding van 'taken'

Mia was en is echt een wandelfanaat, maar het werd lastiger om de Vierdaagse te lopen omdat ze artrose in haar enkel bleek te hebben. Daarna ging ze, om zichzelf te weerhouden van het tóch lopen van de Vierdaagse, helpen in de verzorging. Nou, of dat geen zware taak is, uren en uren achter elkaar staan, daar krijg je ook een dikke enkel van. Daarbij kwamen ook nog de Kempische Wandeldagen, helpen bij de inschrijvingen tijdens de Winterseries en ook nog de mede-organisatie op de Ganzenheuvel, het 'OLAT-hotel' tijdens de Nijmeegse Vierdaagse. Daar komen we dadelijk nog op terug.

Andere hobby's

Ook bij Mia vraag ik me af: heeft ze nog andere hobby's? Zeker! Een daarvan is o.a. het dansen, vooral Zuid-Amerikaans, het salsa-dansen. Heerlijke muziek, gewoon een "way of life". Ook tuinieren en fotograferen, wat niet alleen bij het wandelen aan bod komt, maar ook in het leven van alledag.

Verder nog wandelreizen, waarbij een van de mooiste reizen was die naar IJsland. Zo'n schitterende natuur, zo'n weidsheid, zo'n rust. Ze is er met een groep naar toe geweest en ze vond het echt geweldig. Geen commercie, niet zo heel veel zekerheden, geen extra's. Je moet dan echt in jezelf geloven en er voor gaan. Een andere reis waar ze heel erg van genoten heeft, is de pelgrimstocht naar Santiago de Compostela, maar dan de Via de la Plata, de "zilverroute" die loopt vanaf Sevilla naar Santiago. Veel minder belopen dan de route Camino Frances die o.a. loopt van St. Jean Pied-de-Port (Frans/Spaans grens) naar Santiago. Dit ook weer met alleen je rugzak, slapen in herbergen; de afstanden waren soms langer dan verwacht omdat er minder refugio's waren. Een verhaal apart.

Samenwerking met Hein Lenders

Dan nog wat avonturen die Mia met Hein Lenders beleefde gedurende de vele jaren dat ze samen voor OLAT vrijwilligerswerk deden. Een misschien al bekende anekdote tijdens de Vierdaagse was dat ze samen in een verzorgingsstand stonden en er een vrouw moeizaam kwam aangestrompeld. Die had het helemaal gehad, ze kon niet meer, oh wat deden die voeten pijn, en die schoenen, die leken wel 3 maten te klein. Mia ontfermde zich als eerste over de vrouw en daarna kwam Hein erbij. Hij monsterde haar voeten eens, keek naar zijn eigen voeten en schoenen en stelde toen voor: "Als je nou eens mijn schoenen aandoet, zou dat misschien beter gaan?" Zo gezegd, zo gedaan. De vrouw heeft haar Vierdaagse glansrijk uitgelopen en Hein is op zijn sokken verder gegaan. Of hij zijn schoenen nog ooit terug heeft gezien, vermeldt het verhaal niet.

Een ander verhaal gebeurde in de Ganzenheuvel tijdens de Vierdaagse. Het is een heel vermoeiende job, overdag de hele dag in touw bij de verzorging, dan bij nacht en ontij opstaan (daar bedoel ik mee rond 03.00 uur om zodoende op tijd bij de verzorgingspost te zijn), van alles regelen, administratie controleren, je bent vraagbaak voor van alles en nog wat, etc. etc. De gasten daar slapen of in de sporthal of in klaslokalen. Voor Mia en Hein was een kleine kamer, de beheerdersruimte, als slaapplek bedacht. Op een avond vond Mia het hoog tijd om naar bed te gaan, maar kon eigenlijk van vermoeidheid niet slapen. Er is daar natuurlijk ook altijd wel lawaai van buiten en mensen die nog aan het rommelen

zijn. Hein kwam zeker een uur later, gaat liggen op zijn 'goede' oor, draait om en slaapt binnen een minuut als een roos. Ja, je bent maatjes of niet.

Tenslotte

Gevraagd wat Mia van OLAT vindt: hoewel er veel 'grijs' in zit is het een vereniging die zich blijft vernieuwen; ze kijken vooruit en inderdaad, verjonging is heel welkom. Ze zijn zeer actief, kortom een club waar ik me thuis bij voel.

Mia is een actief persoon. Ik vraag dan ook: hoe krijg je het toch voor elkaar altijd goedgehumeurd te zijn en het positieve van iets inzien? Daarop kreeg ik het volgende antwoord: "Ik zal misschien ook wel de goede genen in mij hebben, maar ik vind dat je niet het recht hebt om het voor jezelf en je omgeving te verzieken en chagrijnig te zijn, terwijl een ander er niet voor kiest om toch eerder dood te gaan terwijl het leven nog zoveel te bieden heeft". Een duidelijk advies: "pluk de dag en geniet ervan".

-Lies Wesseling-

"Pluk de dag en geniet ervan"

KRONIEK

50 jaar OLAT

2000

Hein Lenders wordt op de Algemene Ledenvergadering benoemd tot Erelid. Clubkampioenschap: de punten worden vanaf dit jaar anders bepaald om een breder draagvlak binnen OLAT te hebben. Langeafstand wandel- en prestatietochten tellen voortaan mee.

2001

Tijdens de 10e Grenzeloze Tocht wordt in Lommel de nieuwe brug voor wandelaars in gebruik genomen.

2002

Op 19 maart wordt het vernieuwde Hertog Hendrikpad ingewandeld vanuit Nuene. Tijdens de presentatie van deze wandelgids wordt aan Theo Tromp, namens de Kring Brabant-Zeeland van de KNBLO, de Zilveren Bondsspeld uitgereikt. De Kempenlandtocht wordt dit jaar als lustrumtocht gehouden. Een extra afstand van 175 km wordt toegevoegd, waarvan de start in Sint-Oedenrode plaatsvindt. Dit lustrumjaar 2002 wordt op 23 november te Sint-Oedenrode afgesloten met diverse activiteiten rondom de Algemene Jaarvergadering. Marinus van Roosmalen wordt op de ALV benoemd tot Erelid. Ben van der Velden en Ad Verbakel worden benoemd tot Lid van Verdienste. Tijdens de Algemene Ledenvergadering wordt een commissie benoemd om te oordelen over de Cornelis van Montforttrofee en ereliden en leden van verdienste voor de toekomst. Deze commissie zal bestaan uit de houders van de Cornelis van Montforttrofee, aangevuld door drie leden die hun sporen verdiend hebben. Elk jaar zal van de laatstgenoemden één persoon aftreden en een nieuwe benoemd worden.

(Vervolg op pagina 49)

VERZORGINGSPOST VIERDAAGSE NIJMEGEN

“Waar staan jullie morgen?” “We hebben gisteren jullie 2e post gezocht, maar niet gevonden, is die er niet meer?” “We zijn geen lid van OLAT, mogen we toch bij jullie een drankje kopen en op de bankjes zitten?” “Hebt u misschien een paracetamol voor mij?” “Kan er iemand even naar mijn voeten kijken?” “Wil iemand mijn benen masseren?” “Wat een lekkere soep hebben jullie, bedankt!” “Heerlijk, die koude karnemelk. Dat is nog eens wat anders dan het lauwe spul dat je elders krijgt.” “Oei, wat is die koffie heet. Moet daar even voor gaan zitten hoor!”

Dat is een kleine greep uit de opmerkingen die we tijdens de Vierdaagse regelmatig horen van wandelaars die onze post bezoeken. Gelukkig meestal zeer positieve reacties. Daar genieten onze vrijwilligers best van.

Teamwork

Er is dan ook een bijzonder fijne sfeer gegroeid binnen het verzorgingsteam, met al meerdere jaren nagenoeg dezelfde enthousiaste bezetting. De dagelijkse opbouw en inrichting van onze post verloopt dan ook op rolletjes en in alle rust. Soms zo stil dat een kampeerder naast wiens camper we alles opgebouwd hadden er niets van gemerkt had.

Tja, en na dat opbouwen in de vroege uurtjes begint het echte werk. De wandelaars komen langs. Aan de eerste supersnelle 50ers valt niks te verdienen, ze zien onze post waarschijnlijk niet eens staan. Maar dan komen de iets langzamer wandelende 50ers en de snelle 40ers. Het begint al aardig druk te worden. Als dan ook de 30ers zich melden, wordt het echt aanpakken; afhankelijk van de

weersomstandigheden zijn soep of karnemelk niet aan te slepen. Er vormt zich een tapijt van lege melk- en karnemelkpakken achter de balie, tijd om op te ruimen is er niet. Teamwork is gevraagd: één vrijwilliger serveert, de ander rekt af. Ditzelfde voor frisdranken en koffie/thee. Onze chef keuken roept regelmatig hulp in voor het aanmaken van de soep. Hij heeft het echt druk; water voor koffie en thee moet ook nog gekookt worden en overgebracht naar de tapketels. Opzij, opzij; heet! heet!

Leuke en minder aangename taferelen

Zo nu en dan zien we in de omgeving van onze post ook leuke of voor betrokkenen iets minder aangename taferelen.

In Breedeweg stonden we ooit in een door een boer beschikbaar gesteld weiland. De afrastering was voorzien van een laagspanningsband. Schrikdraad dus. Dat vonden diverse wandelaars die een kortere route naar onze stand wilden nemen niet echt fijn.

Bij deze OLAT-evenementen stonden Limburgse vlaaien op de menulijst van de verzorgingspost. Destijds kreeg een van onze nieuwe vrijwilligsters ook te maken met vlaaien. Haar eerste opdracht was het opruimen van 'koeienvlaaien' die we aantroffen op de ons toebedeelde plek. Ondanks dat is ze nog steeds met veel plezier actief in ons team.

In Mook kregen we bezoek van een paar zeer imposant uitgedoste toezichthouders van het Vierdaagse-parcours. Deze heren vonden dat we onze banken te ver op de weg hadden geplaatst, waardoor de doorgang van nooddiensten eventueel

belemmerd zou worden. De vereiste breedte was hen echter niet bekend. Na hevig protest hebben we de banken toch maar wat ingeschikt. Kennelijk niet naar hun tevredenheid: door "Bromsnor en Co" werden een aantal Rode Kruis-medewerkers opgetrommeld. Deze parkeerden hun busje aan de overzijde van de weg en posteerden zich in de stroom wandelaars om hen zogenaamd in de goede richting te dirigeren. Resultaat: doorgang nog smaller dan voorheen! Hoezo belemmering?

Eveneens in Mook regende het eens vrijwel de hele morgen pijpenstelen. Resultaat: geen wandelaars aan de stand, geen verkoop, vrijwilligers werkeloos. Maar van de nood een deugd gemaakt: een gelegenheidskoor van onze vrijwilligers zong de wandelaars uitbundig toe.

Op een zeer warme en benauwde dag in Oosterhout kregen vele wandelaars ernstige problemen en streken enkelen neer op onze bankjes in de schaduw. Gezien hun toestand werd de nooddienst gebeld. Door hen gestelde vragen: Ademt hij nog? Kan hij nog praten? Beide ja. Dan komen we straks wel een keer, we hebben nu zwaardere gevallen te behandelen.

Moe, maar voldaan

De laatste dag in Overasselt is er soms nog wat melk, karnemelk of soep over. Die gaan we dan uitdelen aan toevallige passanten. Prachtig om te zien hoe verrast die dan reageren.

Tja, en na die laatste dag moet alle materiaal weer terug naar plaats van herkomst. Emballage naar leverancier, koelkasten naar verhuurder, eigen spullen naar de OLAT-opslag. Een hele klus, waarna het goed rusten is. Vooral de vrijwilligers die vier of - in verband met voorbereiding - meerdere dagen in touw waren, hebben wel enkele dagen nodig om weer fit te worden. Moe, maar ieder jaar opnieuw een bijzonder aangenaam gevoel dat alles weer prima verlopen is.

-Jo Lepoutre-

"We zijn geen lid van OLAT, mogen we toch bij jullie een drankje kopen en op de bankjes zitten?"

VRIJWILLIGERSDAG

Vrijwilliger zijn bij OLAT is leuk en wordt zeer gewaardeerd. Natuurlijk door alle wandelaars en zeker ook door het bestuur. Daarom krijgen alle vrijwilligers één keer per jaar een dag aangeboden met leuke activiteiten, waarbij ook de inwendige mens niet wordt vergeten! Dit zorgt dan weer voor gezellige ontmoetingen, die het OLAT-gevoel versterken.

KRONIEK 50 jaar OLAT

2003

Donderdag 20 maart wordt in Heeze het eerste wandelcafé gehouden met 46 aanwezigen. Tijdens de Algemene Ledenvergadering wordt Mariet Ahlers benoemd tot Lid van Verdienste.

2004

Aantal leden op 1 oktober 2004: 763.

De Speld van Verdienste wordt in het leven geroepen en op voordracht door de commissie Onderscheidingen jaarlijks toegekend aan mensen die zich binnen de vereniging profileren en de eerste benoemingen zijn een feit.

Onder de hoede van Theo Tromp wordt het Airbornepad Market Garden feestelijk geopend met een gezamenlijke wandeltocht over dit 220 km lange wandelpad. Marinus van Roosmalen start met de Rooise Wandelingen op dinsdag: elke week wandelen vanuit een van de kerkdorpen van Sint-Oedenrode.

2005

OLAT organiseert in de Grote Peel bij Ospel de KRO-stiltewandeling. OLAT zal tweejaarlijks een tocht organiseren in dit kader.

De Rooise Avondvierdaagse wordt voor de 1e keer georganiseerd.

(Vervolg op pagina 53)

AVOND4DAAGSE 'ROOI'

avond 4daagse

Nieuw leven ingeblazen

Vanuit de Rooise wandelingen brachten Theo Tromp en Marinus van Roosmalen het idee naar voren om voor Sint-Oedenrode de Avondwandel4daagse nieuw leven in te blazen. Vol enthousiasme werd er in 2005 gestart aan de hand van een draaiboek van Theo Tromp. Van routes maken hadden Marinus van Roosmalen en Theo van de Ven verstand. Anny van Langen had al vaker pijlen opgehangen tijdens de winterseries en nam dat met Theo van de Ven als taak op zich. Marinus was goed bekend met het inrichten van verzorgingsposten en Betsie van Mil dacht te weten hoe er geld geteld kon worden en ging startbureautje spelen. Enkele bekenden werden aangetrokken om mee te helpen en daar zaten we dan, wachtend op de eventuele belangstelling van wandelaars en van de burgemeester, die uitgenodigd was voor de 1e officiële opening. De burgemeester was wel gekomen, maar door de grote drukte op dat moment op het startbureau hadden we daar helemaal geen tijd voor. De wandelaars stonden te dringen om op pad te gaan (ja, toen ook al). Oef, het verliep niet helemaal vlekkeloos, maar we hadden ook nog geen ervaring. 's Avonds vlug afpijlen en de volgende ochtend met zijn allen paraat om de pijlen op te hangen, enz. enz. Zo hebben we twee jaar maar wat aangerommeld. Na het tweede jaar werd Johan van Bakel erbij gevraagd als penningmeester en hebben we een echte commissie opgericht. De verdeling van de taken was niet zo heel erg moeilijk: wat we al deden, werd nu onze verantwoordelijkheid.

Kinderen enthousiast over puzzeltochten

Om vooral kinderen naar de Avond4daagse te lokken, gingen we van

de 5 km-routes puzzeltochten maken. Een mooi werkje voor Anny, die tevens scholen ging benaderen.

In die tijd hebben we contact opgenomen met het hoofdkantoor van de KNBLO en zijn we ook enkele keren naar Nijmegen gegaan om er met de bond te vergaderen over Avond4daagse-promotiemateriaal. Betsie had contact met hen gezocht in de veronderstelling dat ze zoiets al op de plank hadden liggen. Nee dus, dat was er niet. We hebben onze wensen daar kenbaar gemaakt en warempel waren er in dat jaar de eerste flyers, die we wel even zelf in Nijmegen moesten komen halen, maar we hadden iets om op de scholen uit te delen.

Door het enthousiasme van de puzzelende kinderen is die groep uitgegroeid tot een heuse massa. Daardoor waren er verkeersregelaars nodig op de 5 en 10 km routes. Die gingen braaf naar de cursus toe. Het eerste jaar werd die gegeven door de politie in Schijndel, het jaar daarop in Rooi. Momenteel kan de cursus thuis op de pc gedaan worden en krijgen de deelnemers een heus certificaat.

Rolstoelroutes

Omdat enkele (groot)ouders met een scootmobiel de routes wilden volgen, zijn we ook rolstoelroutes gaan maken. Meteen in het eerste jaar was dit een succes: vanuit Best kwamen maar liefst 25 rolstoelers naar Rooi om mee te wandelen. Enthousiast en vrolijk kwamen ze van de wandelingen terug. Een heel mooie reactie was: "Mevrouw, ik ben in het bos geweest", eentje om nooit te vergeten. De rolstoelgroep uit Best kwam 5 jaar op rij trouw naar Rooi toe. Ook werd hier en daar door enkele Rooise rolstoelers meegedaan. Helaas is dit onderdeel ter ziele gegaan; voor die paar deelnemers konden we die extra route niet blijven maken.

Leuke voorvallen

Er waren ook leuke voorvallen tijdens al die jaren. Soms groeit het gras wel heel hard, zoals een keer in Olland. Met de armen in de lucht liepen kinderen door het riet en gras; daardoor hadden ze heel veel pret. Een persoontje dacht dat de Avond4daagse ook wel op hakjes te lopen zou zijn; na ca. 1 km is ze thuis toch maar ander schoeisel

aan gaan doen. Een keer waren we iemand kwijt. Die had ergens een verkeerde afslag genomen. Het was toen heel laat voordat de verzorgingspost opgeruimd kon worden en de pijlen werden in het stikdonker verder afgehaald.

Ook troffen we een Roois stel aan. Zij kwamen samen met hun Australische familiebezoek meelopen en vonden het fijn om hen zo iets van Rooi te laten zien. Er was een jong stel dat pas in Sint-Oedenrode was komen wonen. Ze hadden bedacht dat ze tijdens de Avond4daagse vast wel iets van de Rooise natuur en omgeving zouden leren kennen. Nog steeds komen ze ieder jaar terug. Een kleine kerel van ± 4 jaar wilde niet meer lopen. Door de natte zandwegen zouden zijn nieuwe schoenen nat en vies worden. Een ander van 3,5 jaar heeft, met de familie mee, de Avond4daagse op die leeftijd helemaal uitgelopen. Voor het invullen van de puzzelbladen zijn er door de jaren heen heel veel pennen gekocht of gekregen. Ieder jaar weer lijkt het of ze opgegeten worden. Met honderden raken ze telkens kwijt. Enkele keren zijn er objecten van de puzzeltochten verdwenen of (leuk...) even ergens anders weggehangen, zoals een aap die drie bomen verder en veel hoger hing. Het idee om de puzzeltochten weer af te schaffen als het met de deelname van kinderen goed verliep, is van de baan. Reeds lang tevoren komen er vragen binnen of er ook nu weer een puzzeltocht is op de 5 km.

Foto's en routebeschrijvingen

Vele jaren liep naast Noud Wijn ook Eric van Langen als fotograaf rond. Die

maakte foto's die via zijn website besteld konden worden. Vooral de eerste jaren is daar veel gebruik van gemaakt.

In het verleden werden routes beschreven met: 'bij de dikke bomen links' (terwijl heel het bos vol stond met dikke bomen) en: 'bij de plank over de sloot rechtsaf' (terwijl er in de wijde omgeving nergens een plank te vinden was). Aan Ad Verbakel is gevraagd om in Rooi te komen vertellen hoe hij, met vele jaren ervaring, voor OLAT de routes beschreef, zodat bovenstaande fratsen niet meer voor zouden komen.

Een gezond evenement

De groei van de Avondwandel4daagse verliep gestaag, van ruim 100 per avond in het eerste jaar tot 1150 in de 12e editie. Daarvoor verzetten de commissieleden en de 62 vrijwilligers in 2016 veel werk. Dat het financieel een gezond evenement is, is te danken aan de adverteerders en aan AH. Het door hen inrichten van de grote rustpost nam ons veel werk en kosten uit handen. Al is er organisatorisch veel veranderd, de insteek blijft dezelfde: iedereen lekker aan de wandel in de mooie Rooise natuur.

-Betsie van Mil-

ROOISE WANDELINGEN

De Rooise Wandelingen, die al vele jaren vanuit Sint-Oedenrode georganiseerd worden, mogen zich verheugen in een steeds groter aantal wandelaars, ten teken dat ook dit onderdeel van ons jubilerende OLAT een niet meer weg te denken gebeuren is, dat door velen zeer wordt gewaardeerd.

Elke dinsdagmorgen, klokslag 10 uur, is er in Sint-Oedenrode de gelegenheid om je aan te sluiten bij een enthousiaste groep wandelaars voor een tocht van circa 7 of 10 km. Er wordt door iedereen in een eigen tempo gelopen en een routebeschrijving wordt verstrekt.

Beurtelings wordt er gestart vanuit het centrum van Sint-Oedenrode en de drie kerkdorpen Olland, Nijnsel en Boskant.

Ook de locaties van waaruit gestart wordt zijn steeds weer dezelfde:

- Den Toel, Pastoor Smitsstraat 4, Olland
- De Beckart, Oude Lieshoutseweg 7, Nijnsel
- De Vriendschap, Pastoor Teurlingsstraat 30, Boskant
- Oud Rooy, Markt 13, Sint-Oedenrode

Bij een vijfde dinsdag van een maand wordt er een wisselende startlocatie gekozen.

Men kan gratis deelnemen als OLAT-lid, op vertoon van de clubpas. Niet-leden kunnen eenmalig gratis deelnemen en uitproberen of het hen wel wat lijkt. Bij verdere deelname wordt er een bedrag gevraagd van 1 euro per keer. Betalen kan contant of d.m.v. een strippenkaart van 14 euro.

Onze routebouwers Johan van de Sande en Peter van der Laar proberen elke week weer om er een echte beleving van te maken. Al vlug zie je de wat snellere wandelaars hun eigen tempo kiezen en zo probeert iedereen op zijn of haar manier een invulling te geven aan weer een mooie wandeltocht door een steeds maar wisselend decor van ons prachtige natuurlijke Sint-Oedenrode.

Na zo'n twee uurtjes zijn de meeste wandelaars alweer terug om te genieten van een kopje koffie of wat anders bij de horeca-gelegenheid van waaruit men die dinsdag vertrokken is.

Het is best een grote groep die al heel wat jaren van deze gelegenheid gebruik maakt en steeds komen er weer wat nieuwe gezichten bij.

Zoals gezegd wordt er niet per se als groep samen gelopen. Er zijn snelle en minder snelle wandelaars en een lange en korte route, dus voor ieder wel wat wils. Men bepaalt zelf wat men die morgen het leukste vindt: samen flink doorstappen of lekker bijkletsen tijdens het wandelen waardoor het tempo logischerwijs een stuk lager ligt. Gezelligheid troef! Er zijn binnen deze club ook al WhatsApp-groepjes ontstaan, die bijvoorbeeld afspraken maken voor een leuke activiteit of om samen te gaan lunchen.

Onze routebouwers zijn heel goed in staat om een zo gevarieerd mogelijke route uit te zetten, die vervolgens op papier, maar ook via GPS beschikbaar komt.

Het is bewonderenswaardig dat het hen elke keer weer lukt en ze dit al jarenlang doen met zoveel inzet en passie. Dank daarvoor en ik denk ook namens heel veel andere enthousiaste wandelaars.

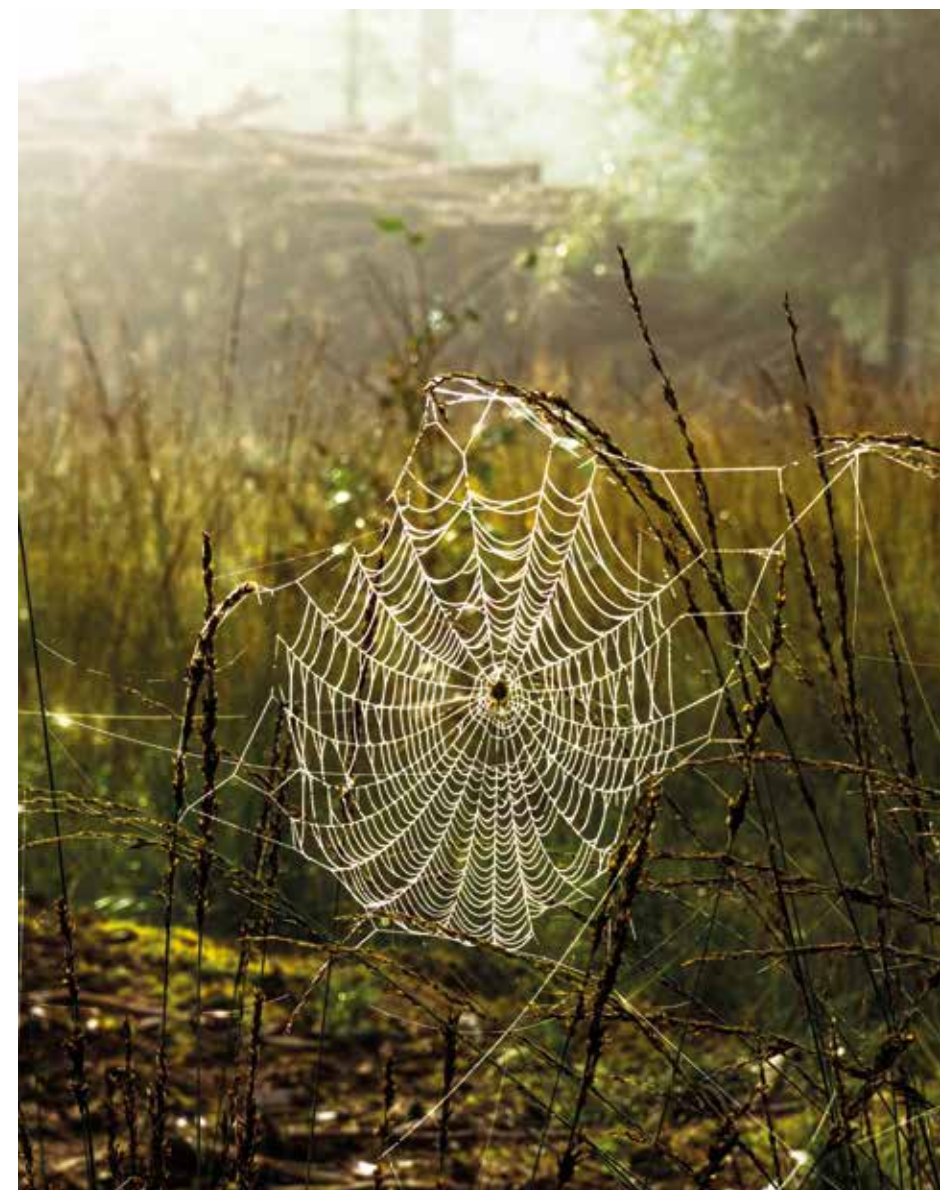
Tot slot nog dit: 'iedereen wandelt mee op eigen risico' staat elke keer vermeld op de routebeschrijving. Dat is ook zo, maar het grootste risico is dat je na een keer meewandelen blijft hangen bij deze club door de sfeer, de onderlinge contacten en gewoon de Rooise gezelligheid.

Hopelijk kunnen we nog lang genieten van deze Rooise Wandelingen op de dinsdagmorgen. OLAT bestaat 50 jaar. Wie weet gaat ons clubje dit ook wel halen...

-Martien Baselmans-

HERFEST

KRONIEK

50 jaar OLAT

2006

Aantal leden op 1 januari 2006: 868.

2007

Aantal leden op 1 januari 2007: 930.

2008

Dagelijks bestuur: voorzitter Joop Wesseling, vicevoorzitter Theo Tromp, secretaris Kees van Vessem en penningmeester Jos vd Bersselaar. Marinus van Roosmalen ontvangt de Cornelis van Montforttrofee en de zilveren Bondsspeld van de KNBLO-NL.

In samenwerking met de 100-jarige KNBLO-NL is in maart een jubileumtocht georganiseerd. De website krijgt een nieuw uiterlijk en is oproepbaar onder: www.olat.nl.

Ad Verbakel en Ad van Asten worden beiden door de ALV benoemd tot Erelid van OLAT. Hein Lenders ontvangt de Cornelis van Montforttrofee.

2009

Mede op voordracht van OLAT benoemt het hoofdbestuur van de KNBLO-NL Theo Tromp tot Lid van Verdienste van de KNBLO-NL. Op 15 maart bereikt OLAT in Sint-Michielsgestel een nieuwe mijlpaal met het aantal deelnemers bij een eendaagse wandeltocht: 1445 wandelaars.

Versillende wandelpaden die van oudsher een OLAT-keurmerk droegen zijn afgestoten omdat zij voor een groot deel zijn opgenomen in andere landelijke wandelpaden. Zij zijn hierdoor niet meer als OLAT herkenbaar. OLAT heeft nog 3 wandelpaden in eigen beheer: het Hertog Hendrikpad, het Graaf van Hornepad en het Airbornepad Market Garden. In 2009 heeft OLAT zijn eerste jubilaris die 40 jaar lid van de vereniging is: Frans Peters uit Sint-Oedenrode.

(Vervolg op pagina 57)

WANDELEN OP DINSDAG

In dit prachtige jubileumboek mag een artikeltje over deze groep zeker niet ontbreken, immers het is een belangrijke groep van onze wandelvereniging.

Natuurlijk lezen wij vol bewondering in ons OLATNieuws de geweldige prestaties van onze langeafstandstippelaars en op de jaarvergadering worden aan de besten grote bekerafschrijven uitgereikt, niemand is de beste. Het gaat uitsluitend om gezellig met elkaar te wandelen over de mooiste plekjes in de verre omgeving van Eindhoven over afstanden van 20 à 25 km, in een pittig tempo.

Op de vraag aan een aantal wandelaar(ster)s die hun sporen op wandelgebied al lang verdiend hebben hoe zij er toe gekomen zijn voor de wandelsport te kiezen, komen hele leuke antwoorden. Enkelen zijn pas begonnen na hun pensionering, sommigen moesten wel omdat hun partner dit wilde. Een ander wandelde al lang in haar uppie maar wilde graag met anderen gaan wandelen omdat zij behoefte had aan gezelschap waar plezierig gebabbeld wordt. Weer een ander had als landbouwer jaren achter de ploeg gelopen, wat bijzonder zwaar was. Hij sloot met zijn broer een weddenschap af dat hij de Kennedymars in Someren zonder training zou uitlopen en dat lukte hem ook nog. Pas toen kreeg hij de smaak te pakken en liep heel veel lange afstanden. Anderen vertelden dat zij eerst aan een andere sport hadden deelgenomen, maar toen dat vastliep, kozen ze voor het wandelen en daar hebben ze nooit spijt van gekregen. Een ander is via Google bij de OLAT terechtgekomen omdat haar grote hobby wandelen in de natuur is en dat bevalt haar uitstekend.

Het zou te veel worden om al hun reacties te beschrijven, maar leuk en interessant is het wel!

Ook was er de vraag hoe deze wandelgroep ontstaan is. Dat blijkt zo te zijn gegaan. In de negentiger jaren hadden een paar leden aan het bestuur gevraagd of er niet door de week gewandeld kon worden. Dat werd gehonoreerd. Theo Tromp was bereid daar zijn schouders onder te zetten, maar toen de eerste tocht zou worden gelopen was het zulk slecht weer dat alleen hij en Truus van Vessem aan de startstreep stonden. Dat herhaalde zich nog eens. Theo moest er wel snipperdagen voor opnemen en dus vroeg hij aan Truus of zij dat van hem over wilde nemen. Ze aarzelde maar zei uiteindelijk toch ja. Gelukkig werd het weer beter en kwamen enkele belangstellenden zich aanmelden. Truus deed in ons clubblad nog eens een oproep, waarin zij vermeldde dat de wandelingen altijd doorgingen, men zich niet aan of af hoefde te melden en er waren geen kosten aan verbonden. Dat bleek een gouden greep! De groep werd alsmear groter en uiteindelijk zo groot dat er nu een commissie is die alles coördineert. Zij zorgen ervoor dat de wandelingen op tijd in ons clubblad worden aangemeld en dat de door de wandelaars zelf ingediende wandelingen op een goed tijdstip gelopen kunnen worden. Zo zal een tocht waar vele anemoontjes bloeien in het vroege voorjaar en heidewandelingen in augustus/september gepland worden. Als bij hen bekend is dat iemand uit de groep enige tijd ziek is,

wordt een beterschapskaart gestuurd met de handtekeningen van alle op dat moment aanwezige wandelaars.

Om klokslag tien uur starten we, steeds op een andere locatie, maar voor die tijd zijn de meesten al aanwezig om gezellig met elkaar koffie te drinken. Dit alles verhoogt de sfeer in de groep, die op gunstige dagen meer dan zeventig personen telt. Al wandelend door bossen, heide en langs weilanden keuvelt iedereen met iedereen en vinden vaak leuke en soms ook vertrouwelijke gesprekken plaats.

Ton speelt leuke liedjes op zijn tin-whistle (blokfluit), die gaan er altijd in. Eens maakten wij mee dat op een zonnige dag, al lopend over een uitgestrekte heide, hij mooie ontroerende Ierse liedjes speelde. Het was muisstil in de groep. Maar als hij wat minder aandacht van ons krijgt, speelt hij voor koeien en paarden in de wei. Ze staan verbouwereerd te kijken en te luisteren. Als hij verder loopt kijken zij hem weemoedig na.

Jan van de Zanden, een van de oudste leden, had een tocht uitgezet naar het onderduikerkamp in Moorsel, een gehucht bij Lierop. In de oorlog had de bevolking dit kamp gebouwd en de onderduikers, met gevaar voor eigen leven, kost en onderdak verschaft. De kapelaan aldaar was een ware held en dus had Jan een kapelaankostuum aangetrokken en voor wijwater en kwast gezorgd om ons ter plaatse te zegenen. Hij had wel wat veel water meegenomen want wij werden behoorlijk nat.

Zo gebeurt er altijd wel wat tijdens een wandeling. De sfeer is prima en als we na afloop nog wat drinken, wordt al gesproken over de volgende wandeling. Ja, het Wandelen op Dinsdag is niet meer weg te denken bij OLAT.

-Sjef van Gestel-

Groepsfoto bij Landgoed Heerenbeek

WANDELGROEP OIRSCHOT

OLAT Wandelgroep Oirschot (OWO) is ontstaan in februari 2015. Er was een, nog niet zo lang actief, bestuurslid die op een woensdag zijn energie niet meer kwijt kon. Zijn knieën konden niet meer mee tijdens het tennissen op zijn vaste sportavondje. Ook was er een wandelende horeca-ondernemer, die fanatiek de Nijmeegse Vierdaagse liep en ooit door Ad Verbakel enthousiast gemaakt was voor OLAT en zo lid is geworden. Het clubblad bracht ze bij elkaar, want ze bleken in dezelfde straat te wonen op nummer 5 en 80! Onder het genot van een kopje koffie maakten ze kennis, roddelden wat over gemeenschappelijke kennissen en filosofeerden wat over wandelen met OLAT. Bij het afscheid waren ze het er over eens dat ze een wandelgroep voor 'werkenden' op woensdagavond zouden gaan starten.

De 'aftrap' was gepland op de eerste woensdag na de start van de zomertijd: 1 april 2015 (geen 1-aprilgrap, zoals sommigen dachten). Ik had mijn favoriete route uitgezocht (langs de Spoordonkse watermolen en langs de Beerze) en we hadden wat spelregels opgesteld: lengte route 12 km en het principe: samen uit, samen thuis. Zo ontstond die eerste keer een bont gezelschap van Spoordonkenaren en mensen uit de nabije omgeving als Oirschot, Middelbeers en Best. Onderweg was het nog wat onwennig, iedereen buurtte met degene die hij of zij goed kende, maar langzaam ontdooidde het en kwamen de wandelgesprekken op gang. Na afloop met zijn allen aan één tafel voor de "derde helft", terwijl ik ondertussen fanatiek e-mail adressen verzamelde voor de weekmail.

De wandelgroep kwam zo op gang; we bleven promotie maken: elke week een e-mail met de route en elke week kwamen er weer nieuwe wandelaars. Natuurlijk werd er ook veel over OLAT gepraat en werden boekjes meegenomen. Ik vertelde ze wat OLAT allemaal te bieden heeft en zo kwamen de eerste schaapjes over de dam.

"Wat doen we in de winter?" was de volgende vraag. We brachten het in de groep en er was ruim animo om op zondagochtend te gaan lopen (mits er geen tocht van OLAT zelf is). Besloten werd om 09.30 uur te vertrekken. De eerste zondag waren er dan ook meteen 25 wandelaars aanwezig. De zondagmorgen bleek een goede keus te zijn: mensen hebben tijd, kunnen 's middags nog wat anders leuks doen en de eerste trappist of witte wijn rond 12.00 uur is wel verdiend na gedane arbeid. Zo'n nieuwe wandelgroep bracht het OLAT-bestuur op het idee nieuwe leden speciaal welkom te heten. Dat konden we mooi combineren met een wandeling op zondagochtend. Zo werd er een vaste activiteit (2x per jaar) geboren.

Het groepsgevoel groeide, een harde kern van ca. 30 personen ontstond. Velen gingen de winterserie meelopen en mee op clubreis. Ze werden allemaal echte OLAT-leden!

Nu terugkijkend na ruim twee jaar OLAT Wandelgroep Oirschot, vind ik de variëteit aan mensen die je ontmoet nog wel het leukste. Spontaan komen bij mij op: autoverkooper, studente, (ex)postbode, accountant, vrachtwagenchauffeur; winkelverkoopster, (ex)spoorweg-medewerker, huisvrouw, wijkverpleegster. Een prachtige doorsnede van de Nederlandse maatschappij.

We staan op de OLAT-landkaart om het maar zo te zeggen en bouwen dat rustig uit. Over 10 jaar bij het volgende jubileum een update.

-Harrie Paulissen-

OVERNACHTING VIERDAAGSE

OLAT "hotel" De Ganzenheuvel

In de Ganzenheuvel, OLAT's trefcentrum tijdens de Vierdaagse van Nijmegen, bestaat al vele jaren de mogelijkheid om te overnachten. De accommodatie ligt op ca. 10 min. loopafstand van de Wedren. In de sporthal en school installeren de wandelaars zich met hun meegebrachte luchtbed en slaapzak. Deze service is beschikbaar voor zowel leden als niet-leden.

Ontbijt en diner kunnen bij de reservering worden geboekt en worden geserveerd in een nabijgelegen buurthuis.

Nadat Hein Lenders jarenlang als gastheer optrad, is sinds 2015 Jo Willems namens OLAT aanwezig voor alle vragen of opmerkingen.

2010

Toon van Wordragen wordt benoemd tot Erelid van OLAT. Kees van Vessum wordt benoemd tot Lid van Verdienste. Kees wordt ook benoemd tot bestuursadviseur. Het Graaf van Hornepad is dit jaar opnieuw in kaart gebracht en de markeringen zijn vernieuwd. De 4e druk verschijnt in april.

2011

Tijdens de ALV in maart 2011 treden Kees van Vessum en Boetje Huliselan terug als bestuurslid en wordt Ad Ketelaars in het bestuur gekozen.

In mei 2011 overlijdt onze penningmeester Jos vd Bersselaar. Met het wegvallen van Jos komt het OLAT-bestuur op 6 personen, het minimale aantal.

Er wordt overgegaan tot automatische incasso van de contributie.

De redactie van OLATNieuws gaat in 2011 aan de slag met een volledig nieuw team.

In 2011 is de coördinatie van onze winterserietochten en de voorjaarstocht samengebracht in een commissie. Hiermee ontstaat een beter inzicht in de benodigheden voor verzorging, vergunningen en contact met terreinbeheerders, onze vrijwilligers en tochtinformatie.

Sjaan Verbakel wordt benoemd tot Lid van Verdienste.

2012

Ad Ketelaars wordt op de jaarvergadering benoemd tot vicevoorzitter.

OLAT heeft een nieuwe vlag in gebruik genomen.

Joop Wesseling wordt benoemd tot Lid van Verdienste.

(Vervolg op pagina 61)

Hij is verslaafd aan het wandelen. OLAT kent wel meer (wandel)verslaafden, maar hij spant de kroon. Elk weekend loopt hij 2 tochten, zelden 1.

Van die verslaving wilde hij af. Daarom had hij besloten een sabbatical te nemen. Voor degene die sabbatical niet kan uitspreken de betekenis: een periode om eens niet de gebruikelijke bezigheden te ondernemen, maar iets anders te doen.

Nu is verslaafd zijn in dit geval niet zo erg, maar het hele 'durp' waar hij woont spreekt er 'schaand' van. Het dorp kent weliswaar weinig verslaafden, sommigen aan de alcohol, een enkeling aan van die verhelderende stoffen en er zijn er die op hun zolder of in het schuurtje eraan meewerken. Daar wordt niet over gesproken, wel over zijn wandelverslaving.

Vanwege zijn gedrag is indertijd zijn vrouw, ironisch genoeg, wandelend het huis uitgegaan. Samen met de hond.

Er zijn weinig mogelijkheden om van een wandelverslaving af te komen. Zelfs een instantie als Novadic Kentron, niet toevallig evenals OLAT uit Rooi afkomstig, kent geen wandelverslavingsbehandelplan.

Dus had hij besloten om het hele jaar tussen 23 november 2016 en 23 november 2017 geen wandelstap meer te zetten, het 50ste jaar van OLAT. Zondag 20 november was zijn de laatste tocht, vanuit Someren-Heide tijdens de OLAT-winterserie. Hij liep, om af te kicken, de afstand van slechts 20 kilometer.

Allereerst maar de wandelschoenen op Marktplaats gezet. Tegen elk aannemelijk bod. Dat leverde één reactie op met een bod van 5 Euro. Niet eens de moeite waard om de schoenen schoon te maken. In de kliko dus. De wandelkleding, niet de allermooiste, nu in gebruik als kluskleding. De heuptas was

al zover versleten dat het eigenlijk een schande was dat hij die nog had; alleen het oude OLAT-embleem zag er nog goed uit. Om het dorp te laten weten dat zijn verslaving voorbij was, koos hij voor de fiets. Met de rubberbanden aan het beton vastgeplakt, was dat wel even repareren. Fietsen verleer je nooit, dus dat was niet het probleem. Maar het weer werkte niet mee, altijd wind tegen en dan nog die regen en kou. Het dorp keek er van op. En met alleen fietsen was het moeilijk het hele jaar door te komen. Een maat viste en had hem een keertje meegenomen. Ging goed, tot er een niet zo'n slimme vis het haakje ingeslikt had. Dat ging het niet worden. Dammen, schaken, biljarten, het lukte allemaal niet. Klussen, hij heeft immers nieuwe kluskleren, daar ben je ook na enige tijd mee klaar. En dan duurt een jaar lang.

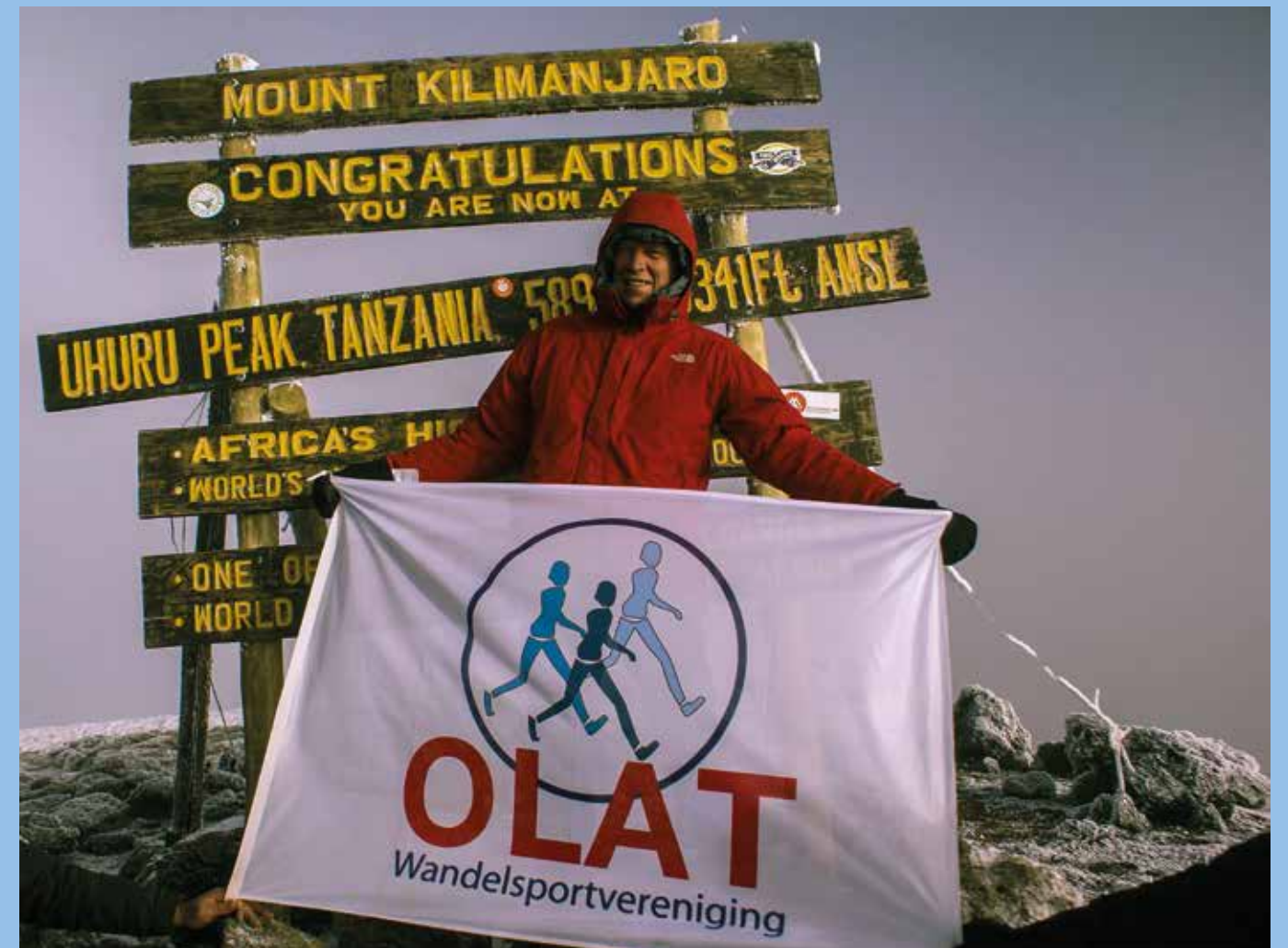
Ook moest een alternatief voor de vakantie gevonden worden. Jarenlang bestond die uit diverse meerdaagse wandelingen, met als toppers de Vierdaagsen van Apeldoorn en Nijmegen en de Kempische, nu OLAT Wandeldagen. Dus 3 weken plat op het strand, nou ja plat, zijn buik was inmiddels aardig in omvang gegroeid.

En na verloop van tijd kwam er nog een probleem bij. Zijn auto begon te protesteren. Normaal gewend aan de saaie ritjes naar zijn werk door de week en die leuke ritjes naar de wandeltochten in het mooie Brabantse land in het weekend. Blevten alleen die eerste nog over. Soms kwam hij nog wel een oude loopmaat tegen en toen er een wandeltocht in zijn eigen dorp werd gehouden, verschool hij zich achter de geraniums.

In het zicht van het jubileum leeft de hoop op een terugkeer. Gelukkig is er ook goed nieuws: het jaar zal geen 365 dagen duren, maar slechts 360, want hij heeft gelezen dat de jubileumtochten op 17, 18 en 19 november zijn gepland. Stiekem vast trainen onder het mom van de hond uitlaten. Verdomme, die is er ook niet meer.

Aan alle mooie dingen komt een einde zo ook aan zijn sabbatical. Alweer verslaafd? De toekomst zal het leren. Mocht u na het jubileum een wandelaar tegenkomen met nieuwe schoenen en een verse outfit, waaronder een nieuw OLAT-shirt en een gloednieuwe heuptas met het nieuwe OLAT-embleem, geheid dat hij het is.

-Co Tops-

De winnende foto van Johan van de Sande

Deze foto werd gemaakt in juni 2016.

Johan van de Sande, zijn zoon Marco en kleinzoon Simon beklommen de top van de Kilimanjaro in Tanzania.

Twintig jaar geleden stond Johan van de Sande op de top van de Grand Paradiso (Italiaanse Alpen). Zijn oudste zoon Marco verweet hem een beetje dat Johan "pas ging klimmen toen hij het huis uit was". Sindsdien bleef er iets smeulen en zoals wel vaker werd er op een feestje het besluit genomen om samen maar eens "iets te gaan ondernemen". Het werd de Kilimanjaro. In januari 2016 waren ze klaar om een vlucht te boeken en de overige afspraken te maken. En toen kwam Simon, zijn kleinzoon van 12, met de vraag of hij ook mee mocht....

Het werd voor hen een onvergetelijke ervaring: drie generaties op de top!

Zoals verwacht loopt alles anders

HEIN LENDERS (1934-2016)

Hein Lenders is voor OLAT altijd een bestuurder geweest waarop je terug kon vallen. Een steun in de rug en als dat nodig was een degelijke rots in de branding. De waardering voor hem was dan ook erg groot, zowel binnen OLAT als er buiten. Een bescheiden mens, betrouwbaar, accuraat en op veel terreinen inzetbaar, dat was Hein ten voeten uit. Behalve een goed en ervaren bestuurder was Hein ook een aimabel verteller. Ervaringen werden niet zelden opgesierd met korte anekdotes.

Hein is vanaf het begin van zijn lidmaatschap in 1983 tot enkele jaren geleden in allerlei functies heel actief geweest in onze vereniging. Wat hij ook deed, hij pakte het aan zoals zijn allereerste wandeling; hij schreef gelijk in voor de 40 km onder het motto: "als het slecht bevalt, wandel ik nóóit meer, als het goed bevalt heb ik m'n draai gevonden". Dat was tekenend voor Hein: meteen 100% inzet. Zó is hij indertijd besmet geraakt met het wandelvirus en het heeft hem daarna nooit meer verlaten.

Van lieverlee pakte hij steeds meer op: de Kempische Wandeldagen (nu OLAT-Wandeldagen), de Lichtstadavondwandeling door de stad (inmiddels overgedragen aan een andere vereniging) en het schrijven van verjaardagskaarten, wat later weer door Corrie van Loon is overgenomen.

Dat laatste is ooit uit een misverstand ontstaan. Om een berichtje te kunnen versturen, leek het bestuur een kaartje met OLAT-opdruk wel zo mooi. Per ongeluk werden er niet duizend maar tienduizend kaarten besteld. Om die op te krijgen, is toen het verjaardagskaartje in het leven geroepen. En dat is tot nu toe gebelevend. Naar schatting heeft Hein in 25 jaar ruim 15.000 kaarten geschreven. Dat kan niemand - uit welke grote familie dan ook - hem ooit nazeggen. Maar Hein rekende alle OLAT-leden tot zijn familie en in zekere zin was dat ook zo. Als je zó vergroeid bent met OLAT als Hein, dan liggen alle leden je na aan het hart.

Behalve bovengenoemde activiteiten heeft Hein nog veel meer voor OLAT gedaan. Zo was hij onder meer vele jaren bestuurslid, waarvan 8 jaar penningmeester, organiseerde de verzorging bij de Vierdaagse van Nijmegen en later de overnachting in de Ganzenheuvel. Toen daar in 2000 sprake was van een legionellabesmetting werden, dankzij zijn uitstekende registratie, alle instanties en wandelaars binnen de kortste keren op de hoogte gesteld. Gelukkig was er maar één persoon besmet. Wel kreeg OLAT later een compliment van het Ministerie van Volksgezondheid voor de adequate informatieverstrekking.

Behalve hart voor accuratesse had Hein ook hart voor alle mensen om hem heen. Zo zat tijdens de Vierdaagse van Nijmegen een meisje bij de verzorgingspost te huilen omdat ze haar schoenen niet meer aan haar gezwollen voeten kreeg. Hein zou Hein niet zijn als hij niet spontaan zijn eigen schoenen aangeboden had. En warempel, ze pasten de schone Assepoester, maar Hein moest later op de dag van de Waalhaven naar de Ganzenheuvel lopen. Op z'n sokken. Dat wel.

Hein was ook intensief betrokken bij de organisatie van de Grenzeloze Tocht. Die was hem aan het hart gebakken, vooral omdat hij bij de douane in hetzelfde gebied actief was geweest. Hij kende er bij wijze van spreken iedere (grens)steen. Zo zat hij eens - op zoek naar de mooiste route - op een grenssteen wat rond te kijken, toen een paar wandelende dames hem vroegen of hij soms erg vermoeid was. "Welnee, ik zit hier te denken aan de koeien die hier vroeger de grens over gingen", was het antwoord. Op de verbaasde reactie vervolgde hij: "ja, die werden vlak vóór de grens nog gemolken, omdat de melk in Nederland duurder was dan in België." Als goede douanier was je immers op de hoogte van de prijsverschillen aan weerszijden van de grens, dan wist je wat er gesmokkeld ging worden.

Een andere activiteit was het begeleiden van Wil van Coenen en Christoph Alferink bij hun wandelingen. Beide jongens hadden een zeer grote visuele handicap,

waardoor ze niet alleen konden gaan wandelen. Hij haalde ze vaak op van de trein. Op een dag werden ze bij het uitstappen begeleid door een conductrice, die ook uitstapte. Ze vertelden dat ze de hele reis met deze vriendelijke mevrouw aan het babbelen geweest waren, in de eerste klas coupé gezeten hadden en zelfs nog geen kaartje hadden betaald. Op Heins opmerking dat ze op de terugweg dan toch wel een retourtje konden nemen werd hard gelachen. "Ben je gek! Daar beginnen we niet aan!" De conductrice op het perron draaide zich om, gaf Hein een knipoogje en glimlachte...

Met zo'n begrijpende glimlach zou ik Hein blijvend in herinnering willen houden, altijd klaar staan, altijd een goed humeur en altijd een anekdote bij de hand. Zo hebben we bij OLAT maar weinig mensen gekend.

-Kees van Vessem-

Hein is achtereenvolgens lid, bestuurslid en erelid van OLAT geweest. Hij was drager van de Cornelis van Montforttrofee en drager van de zilveren bondspenning van de KNBLO

KRONIEK 50 jaar OLAT

2013

In 2013 bestaat Clubreizen 25 jaar en er is een speciale jubileumtocht georganiseerd op 1 juni. De tocht gaat van Barchon naar Banneux, de plaats waar 25 jaar geleden de eerste clubreis van start ging. Gelijkijdig viert de vaste OLAT-chauffeur Frans vd Oever zijn 25-jarig jubileum op de OLAT-bus. Chauffeur Frans en de clubreiscommissie onder voorzitterschap van Toon van Wordragen zijn in de bloemetjes gezet.

Er is een proef gestart om met GPS-tracks van onze winterserieroutes de wandelaars tegemoet te komen. OLAT besluit niet langer haar tochten af te stempelen onder het kenmerk van het NFV (IVV). In plaats van de Paastocht komt de Voorjaarstocht (3e zondag in april).

2014

Sinds lang is het ledental van OLAT niet zo opmerkelijk gedaald als in 2014 en wel van 940 per 31-12-2013 naar 813 per 31-12-2014. De interesse in onze wandeltochten blijft wel op peil. Een kwart van deze deelnemers is OLAT-lid. Het bestuur heeft nu de volgende samenstelling: voorzitter Joop Wesseling, penningmeester en vicevoorzitter Ad Ketelaars, 1e secretaris Harrie Paulissen, 2e secretaris Antoinet Gooren, parcoursen Ad Verbakel, clubblad Ad van Asten, LPS Frank Marchand, wandelpaden, website, automatisering en GPS Otto Ahlers. Frans Peters wordt benoemd tot Lid van Verdienste. De hoogste onderscheiding bij OLAT gaat naar Ad Verbakel: hij wordt namens bestuur en leden benoemd tot drager van de Cornelis van Montfort-trofee.

De Rooise Wandelingen en Avondwandelvierdaagse staan volop in de belangstelling van de Rooise gemeenschap. Beide activiteiten vierten in 2014 hun tweede lustrum. Wandelen op Dinsdag bestaat op 7 januari 15 jaar. Speciaal hiervoor zijn de wandelaars naar de oorsprong van deze wandelingen gekomen t.w. De Vresselse Hut. De wedstrijd-/prestatietocht in Tilburg wordt afgestoten. Nieuw is de Natuurpoorttocht in Nijnsel.

(Vervolg op pagina 65)

WANDEL EENS MET ONS MEE

Wandel eens met ons mee, als we naar buiten gaan,
Wandel eens met ons mee door bos en hei;
Kijk maar eens hoe de bloemen weer te bloeien staan
En het veulen dartelt in de wei,
Wandel eens met ons mee, we gaan naar buiten toe,
Wandel eens mee, de hele wereld rond.
Zing maar een vrolijk lied, dan voel je je voeten niet,
Want als je zingt dan voel je je gezond.

Lopen is goed voor iedereen;
Lopen, het geeft dus niet waarheen,
Omdat je, als je wandelt, zoveel mooie dingen ziet,
Waarvan je in een auto maar gedeeltelijk geniet.
Wandel eens met ons mee ...

Wie nooit eens doet aan wandelsport,
Komt in z'n leven veel tekort.
We hebben immers niet voor niets het lopen eens geleerd!
Wie nu niet wandelt, heeft dat zeker nimmer gewaardeerd.
Wandel eens met ons mee ...

35 JAAR CLUBKAMPIOENSCHAPPEN

Ieder jaar wordt tijdens de algemene ledenvergadering de beker met de grote oren uitgedeeld. Niet zo maar een bekertje, maar een kanjer van 46 cm hoog, bij de grote oren 47 cm breed en hij weegt maar liefst 4,1 kg.

Clubkampioen worden is niet voor iedereen weggelegd. Daar moet je wel wat voor doen, nl. wandelen, wandelen en nog eens wandelen en niet een klein beetje: punten voor het clubkampioenschap krijg je voor tochten vanaf 60 km. U leest het goed: tochten vanaf 60 km, in één keer af te leggen! Loop je meer, dan krijg je meer punten.

Weet u wat de clubkampioen van 2016 liep om eerste te worden? Ruim 2500 km in 26 wandelingen: 13 tochten van 105 km of meer, aangevuld met Kennedymarsen van 80 km. Bijkomend puntje: voor sommige Kennedymarsen kun je extra punten krijgen als je die mars binnen een bepaalde tijd loopt, en voor een lange tocht bij OLAT krijg je extra bonuspunten.

Het clubkampioenschap zoals we dat nu kennen, bestaat sinds 2000. Maar de beker wordt al veel langer uitgereikt. Van 1982 tot 1999 was de cup uitsluitend voor snelwandelaars en prestatiewandelaars. Dat was dus voor een beperkte groep. Elders in dit jubileumnummer leest u alles over snelwandelen. Tegenwoordig heeft OLAT niet veel snelwandelaars meer. Rick Liesting en Boetje Huliselan zijn vast bij velen bekend en er zijn nog een paar OLAT-leden die deelnemen aan wedstrijden snelwandelen. Zij staan, net als de langeafstandslopers, regelmatig bij de uitslagen en verdienen hun punten (ook) met wedstrijden snelwandelen. En, u raadt het al, hoe sneller zij wandelen, hoe meer punten ze krijgen.

En wie de grote namen van vóór 2000 waren?

1982	Ad van Ooyen
1983	Bert Timmermans
1984	Reinout van Gastel
1985 - 1989	Jan Cortenbach
1990	Kees Lambregts
1991	Ad Martens
1992	Henk Plasman
1993	Kees Lambregts
1994	Ad Martens
1995 - 1998	Henk Plasman
1999	Kees Lambregts

Zoals gezegd, vanaf 2000 was het clubkampioenschap niet meer alleen voor snelwandelaars. OLAT heeft een flinke groep van wandelaars die de lange afstand als een uitdaging ziet. Er kwam een puntenoverzicht voor afstanden, al dan niet in combinatie met snelle tijden. Vanaf deze tijd wordt de beker gewonnen door langeafstandslopers. Er worden voor deze doelgroep veel meer wedstrijden georganiseerd, dus er is veel meer kans op punten.

De winnaars vanaf 2000 zijn:

2000	Klaas Bakker
2001 - 2003	Hugo Prinsen
2004 - 2005	Ernst Westerhof
2006 - 2009	Marcelino Sobczak
2010	Wim van Cappelle
2011 - 2012	Martien Achterberg
2013	Hanny Klumpkens
2014	Rick Liesting
2015	Hanny Klumpkens
2016	Arie Kandelaars

De strijd om het clubkampioenschap barst ieder jaar in januari los. Steeds weer spannend wie de beker gaat winnen.

Voor een aantal mensen is het een spel geworden. Liepen zij eerst voor een stempeltje in het wandelboekje, nu is het "alles voor de punten!"

De puntentelling wordt nauwgezet bijgehouden. In het OLATNieuws kunt u de stand maandelijks lezen. Maar op de site van OLAT vindt u, bij Lange afstanden/Clubkampioenschap, steeds de meest actuele stand. Die wordt na iedere tocht waar punten behaald zijn up-to-date gemaakt.

Wilt u ook meedoen en vermeld worden in OLATNieuws? Iedere maand staat er in het OLATNieuws een overzicht van de tochten waaruit u kunt kiezen. Op de website staat een totaaloverzicht van tochten (Lange afstanden/Clubkampioenschap indeling).

-Frank Marchand-

25 JAAR GRENZELOZE TOCHT

In 1986 raakte het al bekend: regeringsleiders uit Nederland, België, Luxemburg, Duitsland en Frankrijk besloten om vanaf 1 januari 1993 een interne Europese markt met vrij verkeer (het zogenaamde Schengenakkoord) toe te laten. Het betrof de afschaffing van personencontroles en vrij verkeer van goederen, kapitaal en diensten.

Dit staaft de interesse van de voorzitter van wandelvereniging Milieu 2000 (Frans Smets) uit Lommel (België). Zijn verlangen om dit historisch gegeven te bezegelen met een grensoverschrijdende wandeltocht mocht in de wandelmiddens al snel rekenen op heel wat interesse. In zoverre zelfs dat op een zomeravond in 1992, ten huize van voornoemde voorzitter, de telefoon aansloeg. Aan de andere kant van de lijn de toenmalige voorzitter van OLAT, Jos Koolen. De tamtam werkte, zelfs tot in Nederland! Natuurlijk ging het gesprek over het idee om in hoofdzaak dit Schengenakkoord te vieren met een grenzeloze wandeltocht en liefst zo dicht mogelijk bij de datum dat de grenzen tussen België en Nederland definitief zouden sluiten. Hierbij hadden beide heren vooral de betrachting om de allerlaatste douane-stempel als aandenken bij de grenspost te bemachtigen. Noch dhr. Koolen noch ikzelf stonden weigerachtig tegenover een samenwerking integendeel zelfs. Gezien de beperkte

tijd was er dus werk aan de winkel. Een eerste ontmoeting tussen beide clubs werd beslecht in taverne De Grootte Hoef te Lommel. Later volgden nog meerdere afspraken o.a. in Heeze (NL) (café De Scheuter). De samenwerking liep verrassend goed en daarvoor een eresaluut: voor OLAT aan Jos Koolen, Jan van de Ven en Carla Overgoor, voor Milieu 2000 aan André Segers en Frans Smets.

Een constructieve samenwerking rust op voorafgaande akkoorden. De organisatie werd logischerwijze gedoopt als 'Grenzeloze Tocht' en zou plaatsvinden op maandag 28 december 1992. Voor Nederland viel de locatiekeuze op Borkel en Schaft (café Dorpszicht) en voor België schreven we Lommel-Kolonie (B) (buurthuis De Kom). De afstanden bedroegen 10 en 20 km. Wandelaars die kozen voor 10 km konden door middel van een minibusje pendelen tussen beide startlocaties. Het tolkantoor te Lommel-Kolonie had zich akkoord verklaard om wandelaars toe te laten de allerlaatste douanestempel in hun wandelboekje op te slaan. Wat overigens chaotisch verliep! Voor honderden wandelaars een historisch moment, voor de douaniers een nachtmerrie! Bij minus 8°C en een onstuimige winterzon passeerden maar liefst 2.136 wandelaars de grenspost. Een plaatselijke radio- en filmploeg maakte hiervan een gepaste reportage. Het kleurrijke verleden van de smokkelarij tussen Nederland en België werd door figuranten, verkleed als commiezen en smokkelaars, tot groot genoegen van de wandelaars gestalte gegeven.

In een gezamenlijk overleg was er vooraf tussen OLAT en WSV Milieu 2000 afgesproken dat de Grenzeloze Tocht bij een eenmalige organisatie zou blijven. Echter, door het succes en de vele aanmoedigingen werd tussen beide clubs afgesproken om met de organisatie door te gaan. Het zouden er uiteindelijk 25 worden!

Niet elk jaar kon men rekenen op mooi weer en de omstandigheden dwongen beide clubs geregeld de startlocaties en

vaak balanceerde op de grens van twee invalshoeken: strak landschappelijk en wild romantisch. Fysiek lagen ze bijna in elkaars armen. De Grenzeloze Tocht was voor velen dan ook de loutering van een kleurrijke wandeldag.

In 2001 was de wandelaarsbrug over het Maas-Scheldekanaal te Lommel klaar en de Grenzeloze Tocht kreeg van de stad Lommel het privilege om dit gigantische S-vormige kunstwerk officieel te openen. Tegelijkertijd vierden we het tienjarig

wandelafstanden aan te passen, net als de omvang van de pendeldienst(en). In 1997 verhuisde de Grenzeloze Tocht naar de as Luyksgestel (NL) - Lommel noord (B) met tussenin de prachtige natuur van het Venakkerbosch, De Zwarte Horstweyer, de Blekerheide en de Lommelse Sahara. OLAT koos voor haar pleisterplek camping De Zwarte Bergen (Luyksgestel) terwijl Milieu 2000 nog van locaties wisselde, waardoor de wandelroutes aan spankracht wonnen. Bij veel wandelaars gingen de harten sneller slaan als bleek dat de mysterieuze bossen, de uitgestrekte heidevlakten en de Lommelse Sahara vormgaven aan het Kempens massief. Waar men

bestaan van de samenwerking tussen beide clubs, in aanwezigheid van de Lommelse burgemeester dhr. Louis Vanvelthoven. Geschaduwd door heel wat genodigden, prees hij de inzet van de 'Grenzeloze' pioniers en bracht hij hulde aan deze unieke samenwerking. Als toemaat werd nog een gedenkplaat onthuld met verwijzing naar deze historische dag. Zowel OLAT als Milieu 2000 ontvingen nog een blijvend aandenken, terwijl de inhuldiging besloten werd met een receptie. Heel wat vrijwilligers hebben zich jaren opgeofferd om deze wandeltocht aan boord te houden en een warm hart toe te dragen. Vaak was het harken om aan

50 jaar OLAT

Van het Hertog Hendrikpad verschijnt een nieuwe, aangepaste druk.

OLAT biedt al huisvesting aan Vierdaagse-wandelaars sinds 1982 via accommodatie de Ganzenheuvel. Vanwege een faillissement van het beheer van deze accommodatie moet OLAT in 2014 uitzien naar andere mogelijkheden en die zijn gevonden bij de gemeente Nijmegen. Zodoende biedt OLAT in 2014 in eigen beheer huisvesting en verzorging aan wandelgasten voor de Vierdaagse. Onder de inspirerende leiding van Hein Lenders kan deze geweldige klus geklaard worden.

Op de laatste bondsvergadering van de KNBLO in 2014 wordt bekend dat die bond per 1 januari officieel kWbn zal gaan heten. Tijdens deze bondsvergadering is onze voorzitter Joop Wesseling benoemd tot Lid van Verdienste van de KNBLO voor zijn grote en persoonlijke inzet voor deze organisatie.

2015

Ad van Asten treedt af als bestuurslid. De samenstelling van het bestuur is verder hetzelfde gebleven.

In het vroege voorjaar van 2015 overlijdt ons redactielid Wil Jacobs. De Kempische Wandeldagen worden, na 31 jaar verbonden te zijn geweest met Geldrop, verplaatst naar De Vresselse Hut te Nijnsel/ Sint-Oedenrode en heten voortaan OLAT Wandeldagen.

De Kempenlandtocht 'verhuist' ook van Geldrop naar Nijnsel en heet nu Nacht van OLAT.

De redactie van het OLATnieuws wordt vernieuwd.

Vanaf april is er een nieuwe wandelgroep van start gegaan (Wandelgroep Oirschot) die wandelt binnen de gemeente Oirschot over een afstand van ± 12 km, in de zomer op woensdagavond en in de winter op zondagmorgen. De invulling vindt plaats in samenwerking met horecagelegenheid Dinercafé 't Kroegske/De Stapperij.

(Vervolg op pagina 69)

WINTER

de weersomstandigheden het hoofd te bieden. Wanneer het wat minder goed ging, trokken we ons op aan de boeiende commentaren van de wandelaars. Een van de merkwaardigste Grenzeloze Tochten die ons nog vers in het geheugen ligt, is ongetwijfeld deze van 29 december 2014. Twee dagen voor de bewuste datum werd gans de Kempen bedolven onder massale sneeuwval gevolgd door regen. 's Nachts vroom het stenen uit de grond. Niet alleen de uitgestippelde routes werden onherkenbaar, maar ook nog eens onbegaanbaar ijspistes. Er rees twijfel of we de tocht wel zouden laten doorgaan. De meningen lagen verdeeld, maar toch ging het licht op groen. Wandelaars maakten gewag van ploeteren versus vlienderen. Bovendien was het vreselijk koud en zocht men naar iets tastbaars om handen en voeten wat te verwarmen. Het was een opluchting om een diepgevroren masker van angst af te werpen als slechts sporadisch een valpartij zonder erg werd gemeld. Het was zelfs mooi om ondanks het leed onderweg toch eens een lachsalvo of een gewiekste lachstuiptje te horen.

Na het turbulente jaar werden er vragen gesteld omtrent de toekomst van de Grenzeloze Tocht. Konden we ons met dezelfde groep voortrekkers nog blijven inzetten of kozen we voor een afscheid in schoonheid. We kozen voor het laatste en zouden bijgevolg het einde van de Grenzeloze Tocht aankondigen voor december 2016. 25 jaar lang lieten we wandelaars uit alle windstreken kennismaken met een unieke samenwerking. Zowel op sportief vlak als internationaal scoorden beide

clubs hoge ogen. 25 jaar beleefden we spannende tijden. Menigmaal was het weer bepalend, maar meermaals ook een spelbreker. Het feit dat we als het ware jaarlijks vanuit verschillende hoeken konden goochelen met winters natuurschoon, gaf de Grenzeloze Tocht een 'boost'. Ook de gezamenlijke rustpost en de pendelbus(sen) waren een troef. Het zal even wennen worden, want velen gaan deze samenwerking missen. De Grenzeloze Tocht hebben we altijd beschouwd als een kruisbestuiving van volkeren en culturen. Ze was een potje Hollandse en Vlaamse mengelmoes van vriendschap. Het meest van al zal de sportieve mentaliteit, de vriendschap en samenwerking blijven.

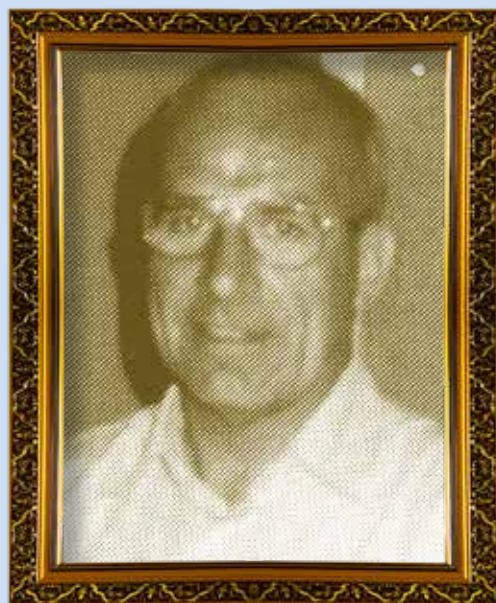
*-Frans Smets-
(voorzitter Milieu 2000)*

Hulde aan alle commissieleden van OLAT en Milieu 2000 die zich in de loop der jaren verdienstelijk maakten.

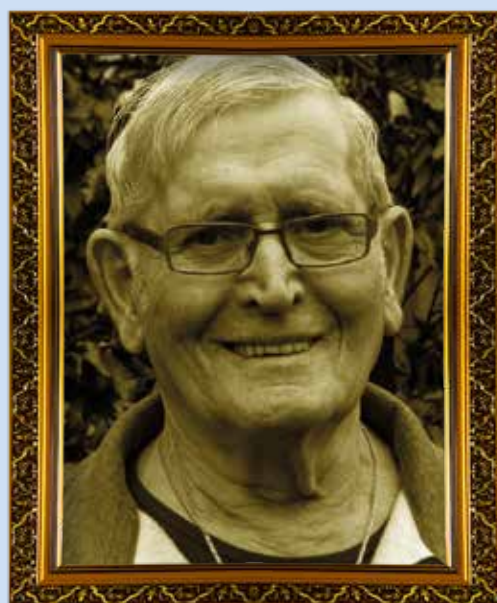
Jan van de Graaf (1985-1988)

Henk Stegers (1995-1996)

V.l.n.r. Piet Knoester (1988-1991), Ben van der Velden (1980-1985)
Jos Koolen (1991-1995) en Cornelis van Montfort (1967-1980)

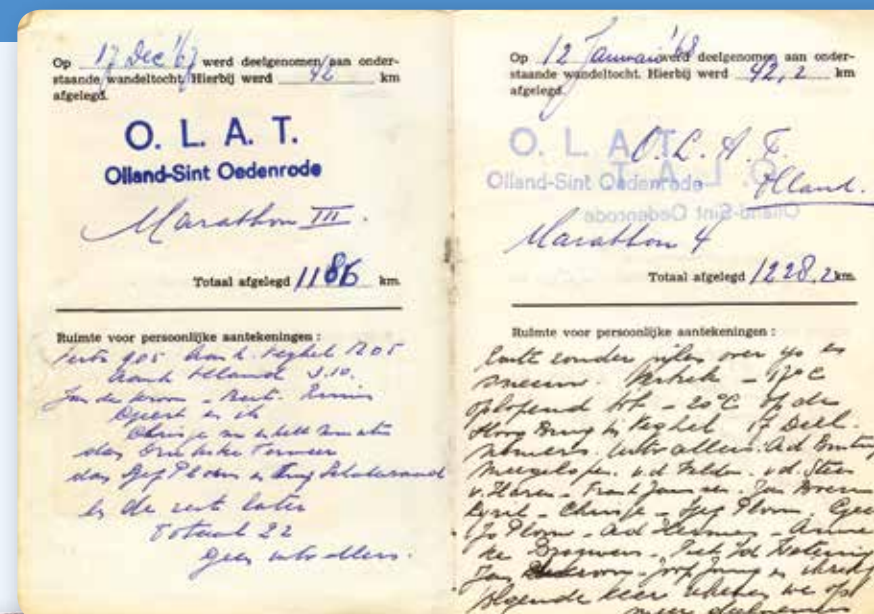

Marinus van Roosmalen (1996-2008)

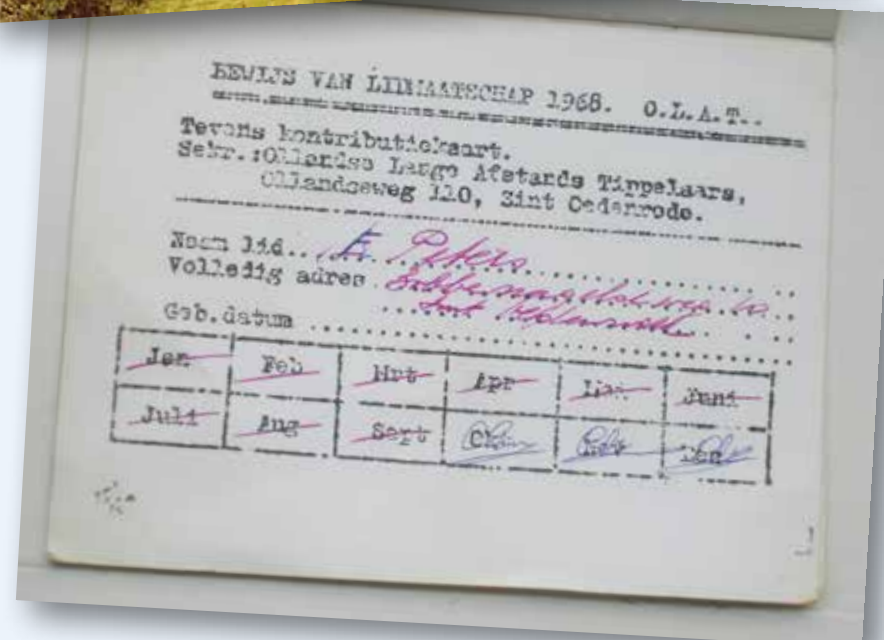

Joop Wesseling (2008-heden)

UIT DE OUDE DOOS

Boerderij van Cornelis van Montfort

KRONIEK

50 jaar OLAT

2016

Antoinet Gooren treedt af als bestuurslid en Ruud Horst treedt toe tot het bestuur.

Lineke den Boer wordt tijdens de ALV benoemd tot Lid van Verdienste. Dit jaar wordt gestart met een nieuw automatiseringsprogramma: e-Captain.

Er verschijnt een vernieuwde druk van het wandelboekje Graaf van Hornepad in een aangepaste versie. Het pad wordt feestelijk heropend (en 'ingewandeld') in aanwezigheid van gasten, pers, gemeente en VVV. 1e Dauwtraptocht vanuit Esbeek, Haaren, Oerle en Sint-Oedenrode naar de H. Eik in Spoorдонk/Oirschot op 29 mei; afstand ± 20 km. De 25e Grenzeloze Tocht, in samenwerking met Milieu 2000 uit Lommel (B), wordt voor de laatste keer georganiseerd door OLAT. Het 25e Wandeltrainingsweekend is voor de laatste keer georganiseerd door Henk Plasman; de organisatie wordt overgenomen door een nieuw team.

2017

Vanaf de Algemene Ledenvergadering op 4 maart is de bestuursamenstelling als volgt: Joop Wesseling (voorzitter), Ad Ketelaars (penningmeester en vicevoorzitter), Harrie Paulissen (secretaris), Ad Verbakel, Frank Marchand en Petra Rommers. Tijdens deze ledenvergadering wordt Joop Wesseling benoemd tot Erelid en Antoinet Gooren en Ad Ketelaars tot Lid van Verdienste. Per 1-6-2017 is het ledenaantal 942. In het kader van 50 jaar OLAT zijn er speciale activiteiten, zoals de OLAT-Ledendag in september, het Clubreisweekend in oktober en de Jubileumwandeldagen in november. Ook wordt er een Jubileumboek uitgegeven en is er een speciaal OLAT-Jubileumlogo ontworpen.

HOUD JE VAN WANDELEN IN DE NATUUR?

GRATIS wandelroute boekje

Vraag nu 5 GRATIS wandelingen aan bij jou in de buurt.

WWW.NM.NL/ROUTEBOEKJE

Natuurmonumenten

SAMEN GEZELLIG DE NATUUR IN

OLAT
'n club van buitenbeentjes

Onverwachte ontmoetingen

Het bos kent veel gasten. Ze komen voor wat actie of om te ontspannen. Sommige bezoekers zijn minder zichtbaar. Daar moet je oog voor hebben. En wat geluk. Maar dat maakt het wel extra spannend.

Het zit in onze natuur
www.staatsbosbeheer.nl

Ontdek natuur 'dichtbij huis'

Steun de natuur 'dichtbij huis' voor slechts €15,- per jaar

Ontvang gratis

- ✓ Mooie toegankelijke natuur 'dichtbij huis'
- ✓ Natuurmagazine 'Brabants Landschap'
- ✓ Toegang tot Natuurmuseum
- ✓ Korting op bijzondere horeca
- ✓ Korting op probeerabonnement Brabeau
- ✓ Exclusieve excursies en nog veel meer...

GRATIS prachtig welkomspakket voor beschermers

Brabants Landschap
www.brabantslandschap.nl

COLOFON

September 2017
Dit Jubileumboek is een uitgave ter gelegenheid van het 50-jarig bestaan van wandelsportvereniging OLAT.

Redactie en bestuur bedanken iedereen die op een of andere wijze een bijdrage heeft geleverd aan het tot stand komen van deze jubileumeditie van OLATNieuws.

Redactie

Mariet Ahlers
Lineke den Boer
Lies Wesseling
Gerda Woestenberg

Foto's

Noud Wijn
Frans van den Boom
en anderen

Technische ondersteuning

Otto Ahlers

Ontwerp / lay-out / druk

Drukkerij SNEP Eindhoven

